

Giới thiệu Nhị Kiến Khiêu Tình

Bạn đang đọc truyện Nhị Kiến Khiêu Tình của tác giả Mễ Nhạc trên website đọc truyện online. Cô cùng Lí Tắc Hàn trên giường? Ông trời! Cho dù bầu trời sắp sụp chuyện này cũng không có khả năng xảy ra. Ai chẳng biết nói ở Công ty Quảng cáo Thịnh Thái nhân sự có hai người trưởng phòng luôn đối đầu nhau kịch liệt. Mắt to trừng mắt nhỏ, hô to gọi nhỏ giống nhau như ăn cơm mỗi ngày ba bữa đều nghe thấy đủ. Thân hình cao lớn này rất giống đại tình tình trong vườn bách thú chạy ra, vừa chia tay bạn gái không bao lâu. Thế nhưng ngay sau tiệc liên hoan công ty, hai người đều uống rượu say xảy ra tình huống hi hữu mang cô lên trên giường hắn. Ui da, đau đầu quá! Sau lại vì công việc cố tình làm hai người cùng nhau bị phái đến nam bộ. Trong lúc đang thảo luận chuyện người đàn ông này theo đuổi cô cùng việc đã trên giường với anh lại bị cậu nuôi lớn cô nghe được. Đầu càng đau! Nếu anh kiên trì phụ trách, với lại thỏa thuận trước nếu không hợp lập tức chia tay khiến cho hai người thử kết giao, cũng không quên sáu năm quen biết đầu đá với nhau như thế nào! Không nghĩ tới lần đầu tiên hẹn hò xem phim liền may mắn gặp lại bạn trai cũ gian ác của cô. Ngoài ý muốn được anh che chở trong ngực lại có cảm giác tốt, làm cô có tâm tình tốt liền muốn cùng anh uống rượu. Lúc này say rượu chỉ có năm phần nhưng cô chủ động hiện lên giường người ta mới phát hiện rằng giường của anh không chỉ rất lớn mà còn...

Bạn đang đọc truyện *Nhị Kiến Khiêu Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

“Đồng Ánh Diệu, chuyện này là như thế nào đây?” Một tiếng như hổ gầm rất to vang lên, lập tức một tập hồ sơ rơi xuống trước mặt cô, tiếp theo là một tiếng đập bàn lớn.

Trước mắt đã không gõ cửa, thanh niên kia cứ xông thẳng vào phòng cô lại còn rống lớn, Đồng Ánh Diệu không nhanh không chậm, thần sắc tự nhiên cúi đầu nhìn tập hồ sơ trước mặt.

“Vui lòng nói cho tôi biết, vì cái gì Công ty Thực phẩm Á Gia lại trở thành khách hàng của tổ cô? Lúc trước vẫn là do tôi phụ trách, ngay cả hợp đồng cũng là do tôi lấy về.” Lí Tắc Hàn không rõ vì sao sau thời gian ngắn đi nước Mỹ thăm ba mẹ trở về, khách hàng này liền biến thành của cô?

“Vậy là anh muốn hỏi chuyện này sao? Bởi vì người đàn ông trước mặt rất cao lớn; khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Ánh Diệu phải ngước lên cao, ước chừng phải đến một trăm tám mươi độ mới có thể nhìn được mặt anh, rồi đôi mắt linh hoạt của cô mới mở lớn ra về vô tội nói “Anh Hạ chưa nói gì với anh sao?” Anh Hạ là chỉ Tổng giám đốc công ty, mọi người ở đây đều gọi anh ta là Anh Hạ.

“Anh ấy chỉ nói khách hàng này chuyển cho cô, còn nguyên nhân muốn biết thì kêu tôi tới hỏi cô.”

“Anh Hạ cũng thật là, anh ấy có thể trực tiếp nói với anh thì tốt rồi, tại sao lại muốn chính tôi nói?” Đồng Ánh Diệu có điểm tự nhủ nói.

“Nhiều lời cái gì, nói nhanh đi!”

“Tại sao làm dữ vậy.”

Hai tay Lí Tắc Hàn vỗ lên mặt bàn, nghiêng răng nghiêng lợi, “Rốt cuộc cô có nói hay không?”

“Thật đáng sợ, muốn giết người nha.” Đồng Ánh Diệu ra vẻ sợ hãi kêu.

“Người phụ nữ này!”

“Được rồi, sợ anh, tôi nói tôi nói.” Thấy được tính nhẫn nại của người đàn ông trước mặt này đã cạn, cô mới thu hồi vẻ trêu đùa, dù sao cô không hề muốn bị con gấu to lớn này bóp chết.

“Sự tình là như vậy, tuần lễ trước người nào đó vì trị liệu tình thương bay đi nước Mỹ giải sầu, vừa lúc phòng đối ngoại của Công ty Thực phẩm Á Gia gọi điện thoại đến công ty, nói chủ tịch bọn họ sau khi ở đại lục trở về thì có kế hoạch, muốn bắt đầu có một chiến dịch quảng cáo trên tivi, bên họ rất vội vàng muốn xem kế hoạch mới, cho nên Anh Hạ bảo tôi liên lạc với anh, nói nếu liên lạc không được với anh thì khách hàng do tôi lo liệu.”

“Nhưng cô cũng không có liên lạc với tôi?”

“Ai nói không có!”

“Tôi không có thấy điện thoại của công ty gọi tới.” Anh có sử dụng mạng quốc tế.

“Tôi thật sự có gọi.”

“Không có.” Di động lúc nào cũng ngay trong túi anh, anh đưa cô xem danh sách cuộc gọi điện thoại ghi lại.

“Chờ một chút.” Ngay khi Lí Tắc Hàn ấn xem mỗi cuộc gọi được ghi lại, Đồng Ánh Diệu hô lên, “Đây là cuộc tôi gọi nè, anh nhìn cho rõ đi, là buổi chiều thứ Năm hai giờ.” Sắc mặt Lí Tắc Hàn xanh mét. “Điện báo không hiện số gọi tới?”

“Sao lại không hiện số đâu?” Cô tiếp tục giả bộ không biết, “Cho dù không hiện số gọi đến, nhưng tôi thật sự có gọi điện thoại cho anh, nào biết đúng dịp như vậy anh vừa vắng không nhận được.”

Lí Tắc Hàn đã tức giận đến nói không ra lời. Chiều hôm đó anh xác thực vừa vắng không có nhận được điện thoại cô đánh tới, nhưng vấn đề là không có hiện số gọi đến, anh làm thế nào mà biết để gọi lại? Căn bản là cô cố ý.

“Đồng Ánh Diệu, cô khá lắm, dám giật khách hàng của đồng nghiệp.”

“Ai nha, anh trước đừng nóng giận, kỳ thật chuyện này coi như là tôi muốn giúp anh.”

“Đây là giúp kiểu gì?”

“Anh nhắm lại xem, cho dù anh nhận được điện thoại, thì phải làm thế nào đây? Anh có thể lập tức bay trở về Đài Loan sao? Giao cho tôi xử lý, kế hoạch này cũng đã được Á Gia bên kia chấp nhận, anh cũng có thể an tâm nghỉ phép, như vậy không phải rất tốt sao?”

“Chỉ có cô mới vui mừng.” Giật khách hàng của anh, còn dám ở nơi này nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, trên đời này làm được ra loại sự tình này, chỉ sợ cũng chỉ có người phụ nữ trước mắt này.

“Con tức này sao lại lớn như vậy, đi nghỉ phép trở về, tình thương còn chưa được chữa khỏi sao?”

Bạn gái trước của Lí Tắc Hàn tên La Mi Na, bộ dạng rất đẹp, là người mẫu có chút danh tiếng, lúc trước ngẫu nhiên có đến công ty tìm anh, mấy tháng trước nghe nói cô ta vì muốn đi Hongkong phát triển sự nghiệp mà đưa ra lời chia tay.

Lí Tắc Hàn sắc mặt khó coi. “Chuyện kia không liên quan đến chuyện của cô.”

“Đã thấy rõ, cái gọi là trên đời này làm gì mà không có chỗ cho cỏ mọc, đơn phương yêu một cái áo cũ làm gì, cô ta không biết ưu điểm cùng sở trường của anh, là do cô ta quá ngu ngốc.” Đồng Ánh Diệu nói, nhưng lại lập tức hoang mang hỏi: “Nhưng ưu điểm cùng sở trường của anh là cái gì nha?”

“Đồng Ánh Diệu!” Lí Tắc Hàn gầm nhẹ, “Một ngày nào đó tôi sẽ cho cô chết rất khó xem!” Nói xong, thân hình cao lớn giận dữ bước ra khỏi phòng của cô.

“Bye bye, có rảnh lại đến chơi nha.” Đáp lại cô là một tiếng đóng cửa thật lớn.

Đồng Ánh Diệu thở nhẹ ra, thật tốt quá, không nghĩ tới chỉ tốn năm phút đồng hồ có thể giải quyết xong chuyện này, còn tưởng rằng phải tốn nhiều thời gian hơn, ha ha.

Đừng nhìn Lí Tắc Hàn bộ dạng cao lớn uy nghiêm, kỳ thật chỉ là một con hổ giấy, chỉ có bề ngoài hù người khác mà thôi, đầu óc thật sự rất đơn giản, chỉ cần tốn một hai hơi đã chịu thua, tương cùng cô đâu, không có cửa đâu.

Hôm nay tâm tình thật là tốt.

Ngay khi Đồng Ánh Diệu bắt đầu tập trung làm việc, ở công ty có một nữ đồng nghiệp có biệt hiệu bát quái nữ vương tên là Lương Như Phụng trên tay cầm một ly sữa nóng đi vào văn phòng của cô, cô là người bộ phận kế toán, tiện thể nhắc tới, các cô là bạn bè từ thời trung học.

Bởi vì quá nóng lòng chuyện Đồng Ánh Diệu, bởi vậy Lương Như Phụng tiến đến phòng của cô, thấy không có chuyện gì liền nói thẳng. “Xem ra cậu lại thắng một trận nữa.”

Đồng Ánh Diệu cười rất đắc ý. “Đâu có đâu có.”

“Cậu và Lí Tắc Hàn suốt ngày âm ỹ thật không chán sao?” Lương Như Phụng cũng cười. “Hai người các cậu cảm tình rồi cuộc là tốt hay là không tốt đây?”

“Đương nhiên không tốt. Việc này mà còn hỏi sao? Mình cũng không muốn âm ỹ, do tên kia tính lực rất tràn đầy, hơi một chút liền rỗng, bất quá anh ta thật sự không phải đã tự động bỏ chạy ra ngoài sao? Có lẽ chúng ta nên coi quần áo anh ta, đem anh ta đuổi về vườn bách thú đi.”

Cô vừa nói xong, thấy Lương Như Phụng liếc mắt một cái, song song bật cười, Lương Như Phụng còn cười đến nỗi không thể dừng lại được chảy cả nước mắt. Nhìn bạn tốt cười to như thế, cô khuyên nhủ: “Đừng quên mình là phụ nữ có thai, kìm chế một chút.” Năm trước Như Phụng cùng với bạn trai quen nhau nhiều năm kết hôn, hiện tại có thai đã sáu tháng.

“Bởi vì cậu nói thật sự rất buồn cười.” Lương Như Phụng thở hắt ra, mới chậm rãi thôi cười, vì cười to mà cảm xúc trở nên kích động. “Nói thật, các cậu hai người không nói chuyện yêu đương thật sự là rất đáng tiếc, mình nghĩ chuyện đó nhất định sẽ rất phấn khích.”

“Đừng nói ra chuyện đáng sợ như vậy, mình cũng không muốn ở công ty âm ỹ rồi về nhà còn phải tiếp tục âm ỹ.” Khi Đồng Ánh Diệu nghĩ đến hình ảnh kia liền cảm thấy rất đáng sợ.

“Nhưng các cậu hai người có rất nhiều chung điểm nha, chẳng những là cùng thời điểm vào công ty, hiện tại đều là trưởng phòng, hơn nữa ảm ỹ đã sáu năm, hẳn rất hiểu biết lẫn nhau.” Ánh Diệu và Lí Tắc Hàn hai người sáu năm trước đồng thời được tuyển vào công ty, năm đó một người vừa xuất ngũ, một người mới vừa tốt nghiệp đại học, rồi mới đều tiến vào phòng kế hoạch.

“Chính bởi vì rất hiểu biết, bởi vậy biết rất rõ đối phương không phải đồ ăn của mình.”

“Ánh Diệu, cậu thật sự không thích Lí Tắc Hàn một chút nào sao?”

“Cậu nha, nói năng lung tung tưởng tượng ra chuyện tâm bậy tâm bạ với bạn tốt của mình, cậu còn là người sao? Đừng quên đường thai.”

“Chuyện đó không phải là không có cơ sở, mình thật sự cảm thấy cậu và Lí Tắc Hàn bất luận cá tính cùng bên ngoài, đều rất xứng đôi.”

Trong công ty Ánh Diệu được công nhận là mỹ nữ, chẳng những có khuôn mặt đẹp, dáng người lại cao, rất hấp dẫn. Còn Lí Tắc Hàn, tuy rằng không xuất sắc như người mẫu nổi tiếng, nhưng cũng rất tuấn tú lịch sự, anh xuất thân từ đội bóng bầu dục, người cao khoảng một trăm chín mươi cm, cao lớn tuấn lãng, cô cũng biết, công ty không hề thiếu em gái sùng bái anh đâu.

Đối với đề nghị “hảo tâm” của bạn tốt, Đồng Ánh Diệu phản ứng lãnh đạm. “Cậu có thể tưởng tượng một đôi tình nhân mặc kệ làm cái gì cũng đối đầu nhau, ý kiến vĩnh viễn không hợp, không nói chuyện nhẹ nhàng được lâu, chỉ nghe được tiếng hô rống thì sao?”

“Thật sự là không thể tưởng tượng được, cho nên mới muốn tận mắt gặp thôi, ha ha.” Lương Như Phụng cười mỉa mắt. Đồng Ánh Diệu vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Hơn nữa vừa lúc các cậu hai người hiện tại đều không có người yêu, đó là một thời cơ rất tốt.” Ánh Diệu chia tay bạn trai trước đã gần một năm, còn Lí Tắc Hàn thì mới chia tay bạn gái cũ ba tháng, “Đồng đại tiểu thư, như thế nào, đối với đề nghị của mình có cảm thấy hứng thú chút nào hay không?”

“Mình thấy người hứng thú là cậu, có muốn mình giúp làm bà mối hay không?” Lương Như Phụng thu hồi tươi cười, ngữ khí có điểm nghiêm túc hỏi: “Ánh Diệu, nói thực ra, cậu chẳng lẽ còn hy vọng tên Tiêu Tử Lương kia quay đầu sao?” Cô với Ánh Diệu cùng nhau từ Văn Lâm lên Đài Bắc học đại học, chuyện của Ánh Diệu cô đều biết.

Tiêu Tử Lương là bạn học với bọn họ, cùng Ánh Diệu kết giao ba năm, ai cũng nghĩ hai người sẽ kết hôn, không ngờ thẳng khốn kia một năm trước chỉ có gọi điện thoại nói chia tay với Ánh Diệu, rồi cùng con gái thủ trưởng kết giao, sau đó Ánh Diệu gọi điện thoại cho hắn, chỉ muốn hỏi rõ ràng nguyên nhân chia tay, nhưng tên này lại đi rêu rao khắp nơi nói với mọi người rằng Ánh Diệu cố tình hấn nhất quyết không buông, thật sự là cái đồ xấu xa, có lẽ Ánh Diệu là may mắn trước khi kết hôn thấy rõ bản tính của hắn. Nghe nói anh ta hiện tại làm việc ở Đài Bắc, ngày nào đó bị cô gặp trên đường, cô nhất định sẽ tiến đến ra sức đánh cái tên cầu hôn kia, bởi vì lúc ấy Ánh Diệu thật sự thương tâm. Đồng Ánh Diệu áp chế cảm xúc khi nghĩ về chuyện cũ, bỏ qua cảm giác không thoải mái cười nói: “Cậu suy nghĩ nhiều quá, mình đã sớm quên người kia.”

“Đã quên là tốt nhất; bởi vì nhớ cái thằng khốn này cũng chỉ thương thân mà thôi.” Đồng Ánh Diệu nhìn cái ly trong tay cô, “Tốt lắm, sửa uống xong rồi, chuyện tào lao cũng đã nói không ít, có phải hay không có thể mời Tào phu nhân ngài trở lại phòng mình đi.” Ông xã của Như Phụng họ Tào.

“Được rồi, mình về phòng đây, đã sớm biết cậu là người cuồng công tác.” Ánh Diệu cũng không phải là dựa vào bề ngoài mà trở thành trưởng phòng, cô rất cố gắng công tác. “Nhưng mà, xin cậu có rảnh một chút nghĩ đến đề nghị của mình, kỳ thật điều kiện của Lí Tắc Hàn so với Tiêu Tử Lương tốt hơn trăm lần, hơn nữa anh ta rất chuyên tình, sẽ không bắt cả hai tay.” Phụ nữ chạy theo Lí Tắc Hàn không ít, nhưng có bạn gái anh cẩn thận giữ gìn phận, làm chung nhiều năm, chưa từng nghe anh bắt cả hai tay.

“Vâng, Tào phu nhân đề nghị, tiểu nữ từ tôi sẽ ghi nhớ trong lòng, được chưa?”

“Tốt nhất thật sự nhớ kỹ.” Lương Như Phụng đã đi đến cửa, nhưng đứng mang danh nữ vương buồn chuyện còn quay người lại nói, “Chẳng những phải nhớ kỹ, phải hành động nhanh, theo mình biết, sau khi Lí Tắc Hàn chia tay với bạn gái, nhiều người đã rục rịch bắt đầu theo đuổi anh ta, trong công ty mình đã đếm được ít nhất năm người rồi đó.”

“Làm ơn, tính tình tên kia như vậy, ai mà thích anh ta được.”

“Thì do mị lực của anh ta chứ sao, đúng rồi, cậu có muốn danh sách mấy người kia không?”

Thật sự đủ rồi! Đồng Ánh Diệu cười khổ, cô tự đứng lên, đem Tào phu nhân vẫn không muốn rời đi đẩy ra khỏi phòng, bởi vì đối với mấy chuyện tào lao này cô thật sự không có hứng thú, cũng không muốn lãng phí thời gian vào những chuyện như vậy.

Nghĩ lại, cô đối với Lí Tắc Hàn có cảm giác gì, kia cũng chỉ là đứng ở góc độ đồng nghiệp, cảm thấy anh có năng lực thật sự, nhiều nhất chỉ như vậy mà thôi, cái khác không có. Hơn nữa một mình Như Phụng ở phía kia nói hăng say, cũng không giấu lại cô vẫn còn ở trạng thái điều chỉnh tình cảm, hiện tại chưa thể nhận tình yêu mới được.

Xem ra chuyện tình là ưu điểm thứ nhất của hắn.

Buổi chiều thứ sáu, có thể nói đây là thời gian công tác vui vẻ nhất nhất trong tuần, bởi vì tiếp theo là hai ngày nghỉ.

Ở Công ty Quảng cáo Thịnh Thái, gần đến 5 giờ chiều, tâm tình các nhân viên bắt đầu tốt lên. Bởi vì buổi tối hôm nay theo thường lệ công ty một tháng một lần có tiệc liên hoan, mọi phí tổn đều do công ty gánh, xem như đây là một loại phúc lợi của nhân viên trong công ty.

Mặc dù không khí bên ngoài náo nhiệt, Đồng Ánh Diệu thật sự vẫn tập trung xem xét nội dung kế hoạch quảng cáo mới, cho đến lúc trợ lý Đinh Tiểu Hủy đến gõ cửa, cô mới biết được đã đến thời gian tan tầm, rất nhiều đồng nghiệp công ty đều đã đi trước lấy chỗ tốt.

“Trưởng phòng, chị còn chưa đi sao? Mọi người đều đã đến KTV.” Đinh Tiểu Hủy là người mới mới tốt nghiệp đại học nửa năm trước, mới làm ở Thịnh Thái được hai tháng, vẫn còn đang trong thời gian thử việc, bộ dạng thanh tú đáng yêu.

Đồng Ánh Diệu vẫn nhìn xuống hồ sơ đang cầm trong tay, cô cũng không muốn gián đoạn. “Tiểu Hủy, em đi cùng mọi người trước đi, chị muốn xem nốt hồ sơ này cho xong rồi mới qua đó.”

“Có muốn em ở lại hỗ trợ không?”

“Không cần, chỉ còn một chút, chị sẽ làm xong rất nhanh mà.” Đinh Tiểu Hủy biết trưởng phòng nói không cần chính là không cần. “Em đi trước cùng mọi người, trưởng phòng cũng không nên làm quá muộn mới tới nhà.”

“Chị biết, em đi đi.” Sau khi Đinh Tiểu Hủy đi, Đồng Ánh Diệu đem toàn bộ tâm tư đặt vào công việc, cho đến khi làm xong hoàn toàn, cô xem đồng hồ, đã 8 giờ rưỡi, rất nhanh thu thập mọi thứ xong, lấy cặp tài liệu, cô ra khỏi văn phòng, kêu taxi đến KTV. Khi Đồng Ánh Diệu đi vào phòng tiệc chứa ba mươi người đã gần chín giờ, Đinh Tiểu Hủy vừa thấy đến cô đến, hướng cô vẫy vẫy tay, “Trưởng phòng, ngồi ở đây.” Rồi bung đến một tô sủi cảo vừa kêu lên. “Chị chắc đói bụng lắm rồi, sủi cảo này vừa được mang lên đây.”

“Cám ơn.” Đồng Ánh Diệu ngồi ở một chỗ bên, cô nghĩ mình là người đến trễ nhất, không nghĩ tới Lí Tắc Hàn lại đến còn chậm hơn, anh vừa vào cửa, lập tức mọi người hoan hô.

“Anh Hàn, anh đến trễ, phạt uống một ly.” Nói chuyện là Tiểu Mã, anh ta là nhân viên nhỏ nhất phòng Lí Tắc Hàn.

“Khách hàng không cho tôi đi.”

“Không có lý do gì hết, muộn chính là muộn.”

“Xú tiểu tử, cậu thật là.” Đồng Ánh Diệu nhìn anh đứng cao cao, không chút nào xấu hổ, một hơi uống hết ly rượu, cô chỉ có thể lắc đầu, được hoan nghênh không biết là hạnh phúc hay bất hạnh? Rồi cô thấy rất nhiều nữ đồng nghiệp đều có ý vô tình dặt ra bên cạnh chừa chỗ trống, chờ mong Lí Tắc Hàn đi qua ngồi bên mình, xem ra chuyện tào lao mà Như Phượng nói không phải không có căn cứ.

Lí Tắc Hàn buông ly không, ánh mắt quét bốn phía, Đồng Ánh Diệu nuốt nước miếng, tầm mắt lơ đãng và cặp con ngươi đen đang tìm kiếm kia gặp nhau, nhìn thấy anh đi tới, cô ngạc nhiên, không thể nào, nơi này đã không còn chỗ.

“Đồng Ánh Diệu, xích qua bên một chút.” Lí Tắc Hàn luôn có một thái độ nói chuyện với cô.

“Nhưng là chỗ của tôi đã không nhúc nhích được rồi” Hơn nữa cô tuyệt không muốn ngồi với hắn. “Lí trưởng phòng, bên kia còn chỗ kia, anh qua bên đó ngồi đi!”

“Sao cô lại nhiều chuyện như vậy!” Thân hình cao lớn ý mạnh hướng một khoảng trống nhỏ bên cạnh cô ngồi xuống, tuyệt không thương hương tiếc ngọc đem cô cả người dặt ngã qua một bên. Đại khái Đồng Ánh Diệu biết Lí Tắc Hàn vì cái gì lựa chọn ngồi ở bên cạnh cô, có thể là vì trước mắt anh độc thân, không nghĩ có hiểu lầm không cần thiết, nhưng cô không giống như vậy, toàn công ty mọi người biết bọn họ hai người không hợp, lúc nào cũng cãi nhau, bởi vậy ngồi ở bên cạnh cô có thể tiết kiệm rất nhiều phiền toái.

Nhưng anh có lợi, cô lại không lợi gì, thật là đáng ghét.

Quên đi, xem anh là người vô hình là được, bất quá gặp loại quái vật lớn này xem như vô hình chỉ sợ rất khó! Đồng Ánh Diệu không để ý tới người đàn ông bên cạnh, cô tạo nhã cầm lấy chiếc đĩa, gấp bánh sủi cảo, chuẩn bị đưa vào trong miệng, không ngờ lại bị nửa đường chặn lại, Lí Tắc Hàn kéo tay cô qua, đem bánh sủi cảo trên tay cô ăn vào trong bụng.

“Tại sao anh lại ăn bánh sủi cảo của tôi?” Hơn nữa muốn ăn sao không tự mình gấp.

“Giật khách hàng của tôi, chỉ ăn có một cái bánh sủi cảo của cô, có cái gì to lớn mà kêu la.” Lí Tắc Hàn cắn bánh sủi cảo nói.

“Tôi không nghĩ tới Lí trưởng phòng là người đàn ông lòng dạ hẹp hòi, chuyện lâu như vậy còn nhớ rõ.” Đồng Ánh Diệu hoàn toàn không có ý tứ nhượng bộ.

“Chuyện kia chưa lâu được không? Chỉ mới phát sinh vài ngày trước thôi.”

“Chỉ là một khách hàng nhỏ nhỏ, có cần phải so đo đến như vậy không? Cùng lắm thì tất cả bánh sủi cảo đều cho anh ăn là được.” Muốn ăn thì nói, nói nhiều như vậy làm cái gì.

“Vậy hà, thật cảm ơn cô.”

“Không khách khí.”

“Cô còn dám nói như vậy.”

“Tôi không giống người nào đó không có lễ phép, người ta theo mình nói cảm ơn, tôi đương nhiên muốn nói không khách khí.”

“Vâng vâng, cô là người rất có lễ phép.”

“Cảm ơn anh ca ngợi.” Trong phòng có đến nửa là đang ca hát, nửa còn lại thì là nhìn hai vị trưởng phòng phòng kế hoạch đầu vũ mồm từ công ty ra đến KTV, bất tự thật đúng là không hợp.

Tiểu Mã đầu tiên phát biểu ý kiến. “Anh Hàn, nói thật, nếu không biết hai anh chị trước đây vẫn đối đầu nhau, bằng không em sẽ nghĩ giờ phút này các anh chị hai người đang liếc mắt đưa tình nha.”

“Đừng nói chuyện cười này, thật là nhảm chán!” Đồng Ánh Diệu và Lí Tắc Hàn đồng thời nói.

“Ăn ý cũng tốt lắm, ha ha.” Tiểu Mã cười nói. Lúc này màn hình tiếp bài hát “Đã chết cũng phải yêu”, tuy không biết là ai chọn, nhưng mọi người đều biết đây là bài hát tử của Lí Tắc Hàn ở KTV, bởi vậy có người chọn giùm.

“Anh Hàn, bài hát của anh tới rồi.” Có người đưa microphone tới, Lí Tắc Hàn tiếp nhận, bắt đầu ca hát, không khí trong phòng bắt đầu sôi động lên...

Đêm nay, thân là trưởng một bộ phận, Lí Tắc Hàn đương nhiên bị chuốc rượu, mà Đồng Ánh Diệu ngồi ở bên cạnh anh cũng bị chuốc không ít, do từu lượng cô vốn không tốt, cả người đều cảm thấy choáng váng.

Hơn mười một giờ, mọi người từ KTV đi ra, Đồng Ánh Diệu cự tuyệt độ tiếp theo, cô muốn về nhà nghỉ ngơi, mà Lí Tắc Hàn cũng không đi tiếp, quá mệt mỏi, không thêm so đo với lớp trẻ mới hai mươi tuổi rất sung mãn, đàn anh này phải về nhà ngủ, hơn nữa bởi vì uống rượu đã hơi say, anh quyết định ngày mai đến lấy xe sau, bây giờ tạm ngồi taxi về đã.

Lúc này một chiếc tắc xi vừa tới trờ tới cửa, Đồng Ánh Diệu liền trực tiếp mở cửa ngồi vào.

“Uy, Đồng Ánh Diệu, cô có làm hay không, chiếc taxi này là do tôi kêu nha.” Lí Tắc Hàn có chút men say kêu lên, người phụ nữ này thật đúng là yêu tình cứ muốn cướp đồ của người khác.

“Là tôi nhìn thấy trước.”

“Cô xuống xe cho tôi.”

“Anh bạn, anh có muốn đi xe hay không?” Lái xe taxi hỏi.

“Quên đi, dù sao tiện đường, cứ đưa tôi về trước rồi đến lượt người phụ nữ này cũng được.” Nhìn thấy Đồng Ánh Diệu cả người ngồi không vững, Lí Tắc Hàn đành phải ngồi vào xe luôn.

Một bên các đồng nghiệp Thịnh Thái chưa rời đi nhìn thấy cảnh này, nhiều người không khỏi lắc đầu, hai trưởng phòng này thật đúng là không hợp nhau, đến chuyện gọi taxi cũng phải tranh cãi âm ỹ.

Mọi người thảo luận xong điểm tiếp theo, cao hứng xuất phát.

“Quý khách, hai trăm năm mươi đồng.”

Đầu Lí Tắc Hàn đã có chút men say, móc bóp lấy tiền trả cước taxi, bởi vì say rượu thân hình cao lớn có chút tập tễnh bước xuống xe, nhưng anh vừa mới đi vài bước, lập tức bị lái xe taxi gọi lại.

Lí Tắc Hàn hoang mang. “Không phải tôi đã trả tiền xe rồi sao?”

“Quý khách, bạn của anh ở chỗ nào?”

Lí Tắc Hàn nhìn Đồng Ánh Diệu đang nằm úp sấp, anh chỉ biết là cô đang ở đường nào thôi còn địa chỉ cụ thể thì không biết, bởi vậy anh mở cửa xe sau, vỗ vỗ cô. “Đồng Ánh Diệu, tỉnh lại một chút, nói cho lái xe địa chỉ nhà cô ở đâu?”

“Không cần âm ỹ.” Đang nằm ở ghế sau cô tức giận kêu lên.

“Uy, Đồng Ánh Diệu, đừng ngủ nữa, cô nhanh tỉnh lại một chút đi.” Lí Tắc Hàn lay lay cô kêu, “Cô đang ở đâu?”

“Tôi ở... ở...” Đồng Ánh Diệu gần như nói lảm bảm, làm cho anh hoàn toàn không nghe ra cô đang nói cái gì.

“Anh bạn, tôi thấy cô ấy đã say hoàn toàn, chắc chắn là hỏi không ra cái gì đâu.”

“Đề tôi gọi điện hỏi người khác thử xem.” Lí Tắc Hàn lấy di động ra... Đòi mạng sao, thời khắc trọng yếu lại hết pin, số điện thoại của mọi người lại nằm trong máy, “Thật xin lỗi, điện thoại của tôi hết pin, đề tôi đi lên nhà lấy pin dự phòng, rồi mới lại gọi điện thoại hỏi được.”

“Anh bạn, anh đừng đi.” Lái xe taxi vội vàng xuống xe, “Nhu vậy tốt lắm, hai người quen biết nhau, anh trước hết đem cô ấy mang về nhà đã, sau gọi

người nhà đến đây đón cô ta.” Lái xe khom người, đem nữ khách kia kéo đứng lên.

“Nhưng mà...” Lí Tắc Hàn còn muốn nói cái gì, nhưng lái xe taxi đã đem Đồng Ánh Diệu say rượu nhét vào trong lòng anh, tiếp theo rất nhanh trở lại taxi, lái xe rời đi.

Lúc này Đồng Ánh Diệu đứng không nổi ngã xuống, Lí Tắc Hàn vội vàng ôm lấy cô. “Cô đứng vững cho tôi, thật là, đã ở công ty tìm tôi phiền toái, đến bây giờ tan tầm còn phiền toái như thế.” Không có biện pháp, anh đành phải mang cô về nhà trước.

Đỡ Đồng Ánh Diệu say không còn biết gì đi vào phòng, buông cô, chỉ thấy cô nằm ngửa trên sàn nhà gỗ, mà Lí Tắc Hàn cũng không để ý nằm xuống theo bởi vì đầu choáng váng nặng nề.

Lần sau không thể lại uống nhiều như thế, thật sự là hại thân.

Đột nhiên, Đồng Ánh Diệu nằm ở bên cạnh anh xoay người, tựa như ôm anh ngủ, toàn bộ tay chân vất lên người hắn, cả người dính sát vào nhau.

“Uy, cô ngoan ngoãn nằm ngủ yên cho tôi.” Thật là, đã uống rượu say mà còn không an phận.

Nhưng như lời nói của hắn, cô thật sự say, bởi vậy cũng sẽ không ngoan ngoãn nghe lời anh. Tay chân bị anh kéo dỡ ra, trong chốc lát lại dính lại, Lí Tắc Hàn đành bất đắc dĩ, nghiêng người, đem tay chân kia vẫn không an phận đè xuống dưới người.

“Thật nặng nha.”

“Tốt nhất đè chết cô.” Anh giống đứa nhỏ trả đũa.

Cảm giác được thân mình bị đè nặng, cảm giác thật không thoải mái làm cho Đồng Ánh Diệu muốn dời thân thể, cô xoay mình, ý đồ muốn rút ra vật nặng.

Sau khi uống rượu, vốn nhiệt độ cơ thể đã rất cao, hiện tại dưới thân mình không ngừng cọ xát, anh cảm thấy dục vọng chính mình giữa hai chân gắt gao nổi lên. “Đủ, cô đừng lộn xộn nữa.”

Hai tay bị áp chế tại sườn hắn, thân mình cũng không thể động đậy, Đồng Ánh Diệu hai mắt mê mang hoang mang muốn nhìn rõ rốt cuộc đã phát sinh cái gì, vì sao cô không thể nhúc nhích? Rồi cô mới thấy Lí Tắc Hàn, thật là, thì ra anh đang làm trò quỷ, thật sự là người đàn ông hay so đo. Nhớ tới bộ dạng hắn cao lớn như vậy, nhưng độ lượng lại nhỏ như vậy, cô không khỏi buồn cười, kế tiếp thật sự nộ nộ cười khanh khách.

Lí Tắc Hàn nhìn cái mặt đỏ hồng kia cười ngốc nghếch, nhất thời thấy choáng váng. Đồng Ánh Diệu đáng yêu như thế sao? Không biết vì cái gì, anh cảm thấy cô cười rộ lên thật ngọt ngào đáng yêu.

“Tại sao cô nhìn tôi như vậy, chẳng lẽ muốn tôi hôn sao?”

“Tôi tại sao hôn anh?”

“Tốt nhất, cho anh hôn.” Cô nhắm hai mắt lại, cái miệng nhỏ nhắn chu lên.

Thật là, đã nói không ai muốn hôn cô, tại sao lại chu miệng lên! Nhìn đôi môi ngọt ngào kia trên khuôn mặt xinh đẹp bởi vì say rượu nên đỏ ửng, giờ phút này Đồng Ánh Diệu không chỉ đẹp, còn thật sự rất yêu kiều gợi cảm, Lí Tắc Hàn không tự giác hô hấp nhanh hơn lên.

Xem cái miệng nhỏ nhắn chu lên hình dạng đáng yêu, vốn anh cũng không muốn hôn cô, nhưng cái miệng hồng hồng nhỏ nhắn thoát nhìn thật sự rất mê người, không thể không chế được dục vọng nguyên thủy, anh đầu tiên cúi xuống hôn nhẹ, rồi mới hoàn toàn áp chặt môi cô, hôn cô thật sâu.

“Ah...” Vốn Đồng Ánh Diệu đang say rượu, đột nhiên bị hôn đến say mê. Hai người này vừa hôn, hôn đến khó khăn tách ra, hôn kích lửa tình nóng, thân thể không ngừng ma sát, dục vọng cơ thể nguyên thủy trong hai người trong nhất thời bùng phát.

Không cần xác định người kia mình hôn là ai, nhưng giờ phút này trong hai cơ thể kia dục vọng đã bùng phát mãnh liệt, hôn đã không thỏa mãn được khát vọng trong lòng, bọn họ còn muốn càng nhiều càng nhiều...

Liên vì bản năng nhu cầu, hai người bắt đầu cởi quần áo lẫn nhau, càng muốn thân thể nhau tiếp xúc càng nhiều, bộ phận đặc biệt đã bắt đầu đau đớn, nóng lòng muốn được giải thoát.

Trong phòng khách, chỉ mở một ngọn đèn, mặc dù không đủ sáng, nhưng cũng đủ để chiếu rõ hai thân thể đang muốn ân ái với nhau, người đàn ông thân hình cao lớn tiến vào từ phía sau cô, hình ảnh kia lay động rất nhanh, một trận cuồng dã rất nhanh xảy ra, dần tới người phụ nữ suyền ngâm thét chói tai, cuối cùng gào thét, tuyệt vời hưởng đỉnh, kích thích kia mau làm cho hai người kêu lên, rồi mới song song nằm ngã xuống sàn.

Thật sự là hoan ái kịch liệt! Lí Tắc Hàn cảm thấy mình chưa từng bao giờ có cảm giác tuyệt vời như thế, cảm giác này quá tuyệt vời, lòng càng muốn nhiều hơn, phần dưới lại cứng lên, một lần tới đỉnh dường như không thể thỏa mãn anh, thế là anh ôm lấy người phụ nữ đang thờ hờn hờn kia, đi về phía phòng ngủ.

Đặt thân mình mềm mại kia trên chiếc giường rộng lớn, thân hình cao lớn lập tức áp chế, vừa mới hoan ái sau vẫn còn lưu lại ướt át, dâng trào mạnh mẽ thực thuận lợi thẳng tiến vào trong cơ thể của cô, bắt đầu lại một lần nữa đoạt lấy...

Đầu... Đau quá!

Đồng Ánh Diệu lấy tay xoa bóp thái dương mình, đau đầu quá.

Rồi mới cô cảm thấy có “vật nặng” gì đặt trên ngực cô, hại cô ngay cả hô hấp đều trở nên khó khăn, cô buồn ngủ lờ mờ lấy tay đẩy ra muốn đem “vật nặng” kia dời đi, nhưng lại không được.

“Không cần lộn xộn, anh đã mệt muốn chết.”

“Nhưng anh không cần đề tôi nha!”

Đối thoại quý dị, làm cho Đồng Ánh Diệu đang còn buồn ngủ bỗng nhiên thanh tỉnh lại, cô quay đầu nhìn đối phương, ngay sau đó kêu lên.

“Lí Tắc Hàn, vì cái gì anh ở trên giường tôi?”

Lí Tắc Hàn chỉ cảm thấy cô thực ấm ỹ. “Đây là giường của tôi được không?”

Đồng Ánh Diệu nhìn chung quanh xa lạ, đây thật sự không phải phòng của cô, rồi mới thấy hai người đều không có mặc quần áo, ngây người.

Cô cùng Lí Tắc Hàn, trên giường?

Bạn đang đọc truyện *Nhị Kiến Khiêu Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Buổi sáng thứ hai, đi vào văn phòng, Đồng Ánh Diệu có chút vô lực đổ ngồi xuống ghế, lấy ngón tay mát xa đầu, từ sáng đến giữa trưa đầu rất nhức.

Khi Lương Như Phụng đi vào phòng cô, nhìn thấy Đồng Ánh Diệu hoàn toàn không có sinh khí.

“Xảy ra chuyện gì, ngày nghỉ lại đi chơi đâu? Nhìn bộ dạng cậu hoàn toàn không có tinh thần gì hết, có khỏe không?”

“Mình không sao.” Cô cúi đầu.

“Giọng nói cũng không có sức sống gì hết, sao vậy, chẳng lẽ phát sinh chuyện gì?”

Trên trán Đồng Ánh Diệu nổi lên mấy nếp nhăn, may mắn là cô cúi đầu, nếu không nhất định sẽ bị bạn tốt nhìn ra khác thường.

Sự kiện kia còn không biết nên giải quyết như thế nào, cô tạm thời không muốn lại tạo thêm mấy lời đồn đãi phiền toái.

Thật sự rất bất lực, Đồng Ánh Diệu giống như không có xương, người rũ ra, trán kề sát trên bàn.

Nhớ tới giữa trưa hôm kia, ở trên giường Lí Tắc Hàn tỉnh lại, cho tới bây giờ cô vẫn còn khiếp sợ, không muốn làm rõ sự tình sao lại phát sinh như vậy.

Sao cô lại cùng Lí Tắc Hàn trên giường? Giữa trưa hôm kia sau khi bừng tỉnh, cái gì nói cũng nói không nên lời, càng không biết nên nói với anh cái gì, bởi vậy lập tức mặc quần áo, chạy trốn.

Cô chỉ nhớ mình hình như say rượu, lên xe taxi, sau đó như thế nào? Cô chỉ nhớ từng đoạn nhỏ, nhưng như vậy càng làm người ta hao tổn tâm trí, muốn quên liền hoàn toàn quên, ít nhất cái gì cũng không nhớ rõ, ngày sau hai người gặp mặt cũng sẽ không xấu hổ, chỉ nhớ rõ từng đoạn ngắn, hại cô nhớ cơ hồ đều là những lúc hai người ân ái kịch liệt.

Cảm thấy mặt mình nóng lên, Đồng Ánh Diệu quyết định tiếp tục gục đầu trên bàn.

“Mình không sao, cậu không cần lo lắng, mình chỉ là ngủ không đủ.” Mắt ngủ là thật, bởi vì vẫn nghĩ đến sự kiện kia.

“Rất ít nhìn thấy cậu có bộ dạng này, hại mình còn tưởng rằng cậu bị làm sao, lo lắng một chút thôi.” Nhận thức Ánh Diệu lâu như thế, Lương Như Phụng thật sự rất ít nhìn thấy cô mang bộ dáng lười biếng.

“Đúng rồi, sớm chủ nhật cậu tìm tới mình, có chuyện gì sao?”

“Mình nghe được mọi người đang tám với nhau một chuyện nhỏ nha.”

Sao! Cô chỉ biết, mới sáng sớm đã tám chuyện, danh hiệu nữ hoàng buôn chuyện hoàn toàn xứng đáng.

Lương Như Phượng đến gần bàn bạn tốt. “Ánh Diệu, mình nghe nói liên hoan thứ Sáu, cuối cùng cậu cùng Lí Tắc Hàn cùng nhau đón taxi rồi đi, là thật sao?” Bởi vì cô mang thai, bởi vậy liên hoan công ty cô tạm thời đều không tham gia.

Đồng Ánh Diệu kinh ngạc ngẩng mặt, cô không biết mình và Lí Tắc Hàn cùng nhau đón taxi có chuyện gì đáng bàn luận, mà ngay cả Như Phượng đều biết, trong lòng hơi luống cuống, vội vàng giải thích, “Chúng mình chỉ là cùng nhau ngồi một chiếc taxi rồi đi, không phát sinh chuyện gì hết.”

“Ồ?”

“Cậu ngạc nhiên cái gì?”

“Mình vốn chỉ muốn hỏi cậu, sau khi cậu và Lí Tắc Hàn cùng nhau đón taxi rồi đi, có phát sinh chuyện gì hay không, nhưng hiện tại nhìn cậu có vẻ khăn trương, chẳng lẽ thật sự đã xảy ra chuyện gì?” Lương Như Phượng nhìn chăm chú biểu tình khăn trương của bạn tốt, thoát nhìn thật đúng là có một chút khả nghi.

Đồng Ánh Diệu cảm giác đầu càng đau.

“Cậu nhanh nói cho mình biết đi.”

“Tào phu nhân, mời chú ý dưỡng thai, nếu cậu tò mò quá, đẻ ý con sinh ra cũng sẽ giống cậu cũng tò mò nha.” Thai Như Phượng là con trai.

“Tò mò cũng không có cái gì không tốt, nói không biết chừng nếu con mình tò mò mà nghiên cứu ra cái gì đó sẽ có thêm một Einstein nữa.” Lương Như Phượng cười nói, “Tốt lắm, hiện tại không phải thời điểm nói chuyện dưỡng thai, rốt cuộc đêm đó sau khi cậu và trưởng phòng Lí rồi đi, có xảy ra chuyện gì hay không?”

Đang lúc Đồng Ánh Diệu không biết nên trả lời như thế nào, điện thoại trên bàn cô vang lên, là tổng giám đốc gọi, muốn cô đến văn phòng anh ta.

Được cứu rồi! Trong lòng cô cảm tạ cuộc gọi này của Anh Hạ.

“Tốt lắm, Anh Hạ tìm mình, lần khác nói tiếp.”

Khi Đồng Ánh Diệu vào phòng tổng giám đốc Hạ Kế Quang, vừa lúc thấy Lí Tắc Hàn đứng ở trước phòng tính tiến vào, anh cũng đến đây, tổng giám đốc muốn gặp hai người bọn họ sao?

Mặc dù có điểm xấu hổ, nhưng cho dù hôm nay không đối mặt anh, ngày mai cũng phải gặp anh, chẳng lẽ cô muốn vì một đêm tình ngoài ý muốn mà nghỉ việc sao? Cô sẽ không làm như vậy.

Áp chế khăn trương trong lòng, Đồng Ánh Diệu cố gắng làm cho biểu tình của mình tự nhiên một chút, rồi mới bước đến phía trước. “Chào buổi sáng.”

Lí Tắc Hàn nhìn cô, “Cô...”

“Sao?”

“Sau đêm đó, cô... có khỏe không?” Sắc mặt cô thoát nhìn có vẻ tái nhợt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ ửng đỏ. “Không nên hỏi vấn đề này, tôi không sao.”

“Nhưng là...”

“Có chuyện gì nói sau, Anh Hạ đang đợi chúng ta.”

Lí Tắc Hàn lại nhìn cô một cái, lúc này mới gõ cửa đi vào phòng tổng giám đốc.

Vừa thấy hai vị ái tướng, Hạ Kế Quang lộ vẻ quan tâm sâu sắc cười nói. “Tắc Hàn, Ánh Diệu, mời ngồi.” Anh thích gọi tên bọn họ, dù sao bọn họ đã đi theo anh rất nhiều năm, đến nỗi danh xưng trưởng phòng Lí và trưởng phòng Đồng, đó chỉ do mọi người ngoài văn phòng kia xưng hô mà thôi.

Sau khi bọn họ ngồi xuống, Hạ Kế Quang lại ngoài ý muốn phát hiện hôm nay bọn họ hai người thoát nhìn hình như tinh thần đều không tốt.

“Tắc Hàn, Ánh Diệu, anh chị hai người thoát nhìn đều không có sinh khí gì hết vậy, do công tác quá mệt mỏi sao?” Anh hơn bọn họ hai người mấy tuổi, tính là anh cả.

“Không phải.” Lí Tắc Hàn trả lời.

“Vẫn là bởi vì ngày nghỉ ăn chơi rất dữ dội?” Hạ Kế Quang cười mỉa. “Hai vị đã không còn trẻ, nhớ kỹ, không cần chơi nhiều, hại thân nha.”

Lí Tắc Hàn nhìn mắt Đồng Ánh Diệu, “Tôi biết.”

Đồng Ánh Diệu tránh tầm mắt anh, trong lòng lại ngăn không được hờn giận, đầu heo, trả lời thì trả lời, tại sao lại nhìn cô, muốn làm cho Anh Hạ biết chuyện gì sao, đã sớm hoài nghi anh là tình tình ngốc nghếch trong vườn bách thú trốn ra ngoài.

“Hôm nay Ánh Diệu sao lại im lặng như vậy?” Hạ Kế Quang chú ý tới Đồng Ánh Diệu này giờ quá im lặng, bởi vì lúc trước cô luôn tràn ngập tinh thần phấn chấn. “Sắc mặt không tốt lắm, không thoải mái sao?”

Nghe thấy Anh Hạ hỏi Đồng Ánh Diệu có hay không không thoải mái, mặt Lí Tắc Hàn lộ vẻ khản trương lặp lại hỏi: “Cô có chỗ nào không thoải mái sao?”

“Tôi không có chỗ nào không thoải mái!” Ngu ngốc.

“Nhưng cô...”

“Câm miệng!”

Lí Tắc Hàn cùng Đồng Ánh Diệu ngừng đối thoại, bởi vì bọn họ phát hiện Anh Hạ ngồi ở đối diện dùng một loại ánh mắt rất kỳ quái nhìn bọn họ.

“Anh Hạ, có vấn đề gì sao?” Cô hỏi.

Hạ Kế Quang suy tư. “Tôi cảm thấy hai vị hôm nay đấu võ mồm, không giống như trước kia.”

Ánh Diệu là cô gái thông minh, công tác luôn thuận buồm xuôi gió, mà Tắc Hàn lại người luôn làm việc hết sức mình, tuy rằng bọn họ trong lúc làm việc ý kiến thường thường không hợp, nhưng luôn là cạnh tranh trước mặt, bởi vậy anh cũng cũng rất ít khi đi “Khuynh can”.

“Có cái gì không giống, Anh Hạ, anh suy nghĩ nhiều quá.”

Thật là anh nghĩ nhiều sao? Hạ Kế Quang nhìn Lí Tắc Hàn, rồi mới lại nhìn nhìn Đồng Ánh Diệu, hai người trên mặt đều lộ ra một chút vẻ không được tự nhiên, bởi vậy anh khẳng định hai người bọn họ có xảy ra chuyện gì, cho nên nội dung đấu võ mồm hôm nay làm cho người ta nghe qua đầy vẻ mờ ám.

Thân là người đứng đầu Thịnh Thái, anh đương nhiên mừng rỡ khi nhìn thấy hai người bọn họ có một bước phát triển, anh còn cảm thấy bọn họ công tác cùng một chỗ đã lâu như thế, vì sao lại không cảm nhau?

Chỉ có điều đây là chuyện tình cảm của bọn họ thì do chính bọn họ giải quyết, không phải chuyện của anh – Tổng giám đốc này quản, bởi vậy anh không tiếp tục bàn luận về việc này nữa, trực tiếp chuyển đề tài tới nguyên nhân gọi bọn họ đến.

“Hôm nay tôi gọi hai vị lại đây, là có việc muốn nói, còn nhớ rõ tháng trước tôi có đề cập qua ở Đài Nam tôi có một người bạn học cùng ngành muốn mời hai người tham dự một khóa huấn luyện không? Thật ra bằng hữu tôi đã sắp xếp thời gian xong xuôi, nhưng tôi vẫn quên chưa nói cho hai vị, thời gian huấn luyện bắt đầu vào buổi chiều ngày mai, hai người có thể sắp xếp thời gian tham dự được không?” Đây là sơ suất của anh, hy vọng hai người bọn họ ngày mai không có kế hoạch đặc biệt nào khác.

Đồng Ánh Diệu đáp trước, “Tôi không có vấn đề.”

“Tôi cũng không có trở ngại gì.”

“Thật tốt quá! Thời gian huấn luyện là từ 1h đến 5h chiều, đây là địa chỉ khóa huấn luyện, có hai lớp, để biết người nào chọn lớp trước người nào chọn lớp sau, hai người nên thỏa thuận trước với nhau một chút.” Hạ Kế Quang đem tờ chương trình khóa huấn luyện đưa cho Lí Tắc Hàn. “Đúng rồi, tôi nhớ hình như nhà Ánh Diệu là ở Đài Nam phải không, ngày mai không biết cô có muốn thuận tiện ghé về thăm nhà một chút không? Tôi sẽ cho hai người hai ngày nghỉ phép, cho nên anh chị sau đó không cần phải gấp gấp trở về Đài Bắc.”

“Không ghé qua được cũng không sao, chỉ cần gọi điện thoại về nhà là được rồi.”

“Đừng ngại, ghé về thăm nhà đi, nghỉ ngơi cho thật tốt, hôm sau trở về Đài Bắc là được rồi.”

Sau khi Đồng Ánh Diệu và Lí Tắc Hàn đi ra khỏi văn phòng tổng giám đốc, hai người trực tiếp đi lên tầng cao nhất của cao ốc.

Quyết định giải quyết nhanh cho xong chuyện kia cho lòng khỏi rối bời, bởi vậy Đồng Ánh Diệu không lãng phí thời gian, lập tức trực tiếp nói thẳng vào vấn đề. “Buổi tối thứ Sáu tuần trước, tôi say rượu.”

“Tôi biết, tôi cũng uống say.” Bởi vì say rượu, cho nên bọn họ mới có thể phát sinh quan hệ.

“Hai ngày nay tôi đã suy nghĩ rất nhiều, chuyện phát sinh như vậy, không phải lỗi của người nào, bởi vì hai người chúng ta đều uống rượu say.” Tuy rằng rất muốn biết rốt cuộc là ai khởi đầu, nhưng việc này đã không còn quan trọng. “Tôi nghĩ tôi và anh giống nhau, đều rất thích công việc này, một khi đã như vậy, chúng ta coi như không có phát sinh chuyện gì đi, tiếp tục duy trì tình trạng trước đây, ok?”

Lí Tắc Hàn nhìn cô, không nói gì. Kỳ thật lời nói này của Đồng Ánh Diệu, cũng là lời anh muốn nói, đem chuyện phát sinh trong đêm đó quên đi coi như chưa từng xảy ra là tốt nhất cho hai người, dù sao cả hai đều say rượu.

Nhưng chuyện đã xảy ra, làm sao có thể coi như không có gì?

Anh cùng Đồng Ánh Diêu biết nhau đã sáu năm, trong ấn tượng của anh, Đồng Ánh Diêu là một cô gái xinh đẹp, độc lập, có lý tưởng của riêng mình, cho dù cô có một số thủ đoạn nhỏ làm người khác tức giận, nhưng bản chất không xấu, hơn nữa trong công việc biểu hiện hoàn toàn không thua gì một người đàn ông, phi thường xuất sắc.

Anh đã không chỉ một lần tự hỏi vì sao không có cùng cô phát sinh tình cảm? Mỗi khi có người hỏi anh vấn đề này, anh đều cảm thấy buồn cười, bởi vì anh cũng không thể tưởng tượng được chuyện quen với một người luôn thích cãi nhau với anh, làm việc chung với nhau sáu năm, bọn họ có thể nói rất hiểu nhau, có lẽ chính bởi vì rất hiểu cá tính đối phương, người khác cũng rất rõ ràng biết hai người không có khả năng cùng một chỗ.

Nếu không phải do say rượu, căn bản bọn họ không có khả năng cùng trên giường, điểm này là điểm mà khó khăn lắm hai người mới có chung nhận thức.

“Này, Lí Tắc Hàn, sao anh lại không nói gì?” Cô chờ anh nói OK rồi mới cho là hết thảy không có việc gì.

“Tôi không nghĩ gạt cô, đêm đó tuy rằng tôi say, nhưng không phải say đến cái gì cũng không nhớ rõ, đêm đó chúng ta làm rất nhiều lần, mỗi lần cảm giác đều rất tuyệt.”

Tại Đồng Ánh Diêu đỏ lên, không rõ anh tại sao lại nói câu này. “Anh không phải muốn nói cho tôi biết, bởi vì làm tình với tôi cảm giác rất tuyệt nên mới muốn quen với tôi đi?”

“Chết tiệt, không có ý kia.” Anh làm sao có khả năng yêu cầu cô làm như vậy. “Cố ý xuyên tạc ý của tôi, cô luôn thích chọc giận tôi như vậy sao? Không hiểu vì cái gì lại cùng cô trên giường, tôi cũng cảm thấy thực phiền chán, biết không?”

“Anh tuyệt không nên để trong lòng, cứ theo lời tôi nói vừa rồi, coi như không có phát sinh chuyện gì, anh chỉ cần nói OK, đồng ý với ý kiến này là được, tôi cũng không biết sao anh lại nhiều lời đến như vậy.”

“Đồng Ánh Diêu!” Anh rống khế.

Không để ý tới việc anh tức giận, Đồng Ánh Diêu chỉ muốn biết anh rốt cuộc suy nghĩ cái gì? “Vậy anh nói xem, bây giờ anh muốn như thế nào?”

“Tôi thật không ngờ cô lại nghĩ sự việc lại đơn giản đến như vậy, chuyện đã xảy ra, làm sao có biện pháp coi như không có chuyện gì hết được? Tôi không thể nào nghĩ như vậy được.”

“Vậy anh muốn làm như thế nào? Muốn lập tức cưới tôi sao?”

“Tôi chỉ biết chuyện mình đã làm thì mình phải chịu trách nhiệm.”

“Tình cờ cũng có lúc anh có tình một đêm, chẳng lẽ từng phụ nữ từng trên giường với anh, anh đều phải chịu trách nhiệm hết sao?”

“Tôi chưa từng cùng người phụ nữ nào ở trên giường.” Lí Tắc Hàn nghiêm chỉnh nói.

“Tốt lắm, anh là thánh nhân, được chưa?”

“Cô không cần nói móc tôi.”

Vì cái gì anh lại có thể nghe hiểu được cô nói móc anh, nhưng đầu óc lại có thể bảo thủ như vậy! “Lí Tắc Hàn, trong lòng tôi và anh đều hiểu rõ ràng, chúng ta chỉ có thể là bạn bè trong công việc mà thôi, không thể thích hợp cùng một chỗ.” Đồng Ánh Diêu nói ra ý tưởng của nhau. “Nếu chúng ta không có khả năng cùng một chỗ thì vì sao phải nhớ kỹ chuyện đêm hôm đó? Huống chi cả hai chúng ta đều say rượu.”

Lí Tắc Hàn cảm thấy rất muốn nói cái gì đó nhưng lại cảm thấy nói cái gì cũng không ổn, anh cũng nghĩ như cô, nhưng lại không nghĩ ra có chỗ nào không đúng trong chuyện này.

“Anh không cần suy nghĩ nhiều, tôi nghĩ anh đại khái là vì thất tình, trong tình trạng say rượu, đem tôi trở thành bạn gái của anh, mà tôi cũng có thể làm đem anh trở thành bạn trai cũ, cho nên chúng ta mới có thể phát sinh quan hệ.”

Lí Tắc Hàn giương mày, “Cô vẫn còn yêu bạn trai cũ?”

“Đây không phải là chuyện hiện tại chúng ta cần thảo luận.” Đồng Ánh Diêu ngăn đề tài này lại. “Tôi muốn nói là, nếu chúng ta đã xác định tương lai chúng ta không có khả năng phát triển cái gì, cho nên chuyện đêm hôm đó, chúng ta coi như đó là một sai lầm đáng yêu đi, từ giờ phút này trở đi, chúng ta đã quên chuyện đêm hôm đó, được không?”

“Tôi phải suy nghĩ cẩn thận lại.”

Vào thời khắc này, Đồng Ánh Diêu muốn học máu. “Quên đi, từ trước cho đến bây giờ, ý kiến hai chúng ta luôn không hợp nhau là chuyện mọi người đều biết.” Cô thở ra một hơi. “Được rồi, anh cứ từ từ suy nghĩ đi. Tôi quyết định cứ chiều lời nói của mình mà làm, đem chuyện đêm hôm đó quên hết.”

Cô nói xong liền bước xuống lầu, bởi vì nếu tiếp tục nói chuyện cùng người kia, cô sẽ té xỉu.

Quên đi, anh muốn như thế nào thì kệ anh, dù sao cô cũng không muốn có một chút quan hệ gì với anh.

“Đồng Ánh Diệu.” Lí Tắc Hàn kêu cô lại.

“Có chuyện gì?”

“Ngày mai đến Đài Nam huấn luyện, nếu muốn đi chung xe với tôi, đến công ty gặp.”

“Biết rồi.”

Hôm sau hai người lái xe về phía nam, có hai lớp, Đồng Ánh Diệu lựa chọn lớp thứ hai, như vậy Lí Tắc Hàn học xong khóa huấn luyện thứ nhất sẽ lái xe về Đài Bắc trước, rồi ngày mai mới nghỉ phép, còn cô sau khi hoàn tất khóa huấn luyện sau, sẽ trực tiếp về Đài Nam thăm nhà, bởi vì đã lâu cô không có về nhà.

Bởi vì nghĩ Lí Tắc Hàn sau khi hoàn tất khóa huấn luyện đã trở về Đài Bắc, bởi vậy sau khi cô kết thúc khóa huấn luyện đi ra vẫn còn thấy anh ở lại, mới hoảng sợ.

“Sao anh chưa trở về Đài Bắc?”

“Liên quan đến chuyện đêm đó, sau khi về nhà tôi đã suy nghĩ rất nhiều, tôi muốn nói chuyện tiếp với cô.”

“Sự kiện kia tôi quyết định đã quên, không cần nói thêm gì.” Đồng Ánh Diệu không muốn để ý tới anh, theo chào cảm ơn từ biệt với người phụ trách khóa huấn luyện – Ngô quản lý, sau đó đi thẳng ra ngoài, Lí Tắc Hàn vẫn đi theo phía sau cô.

“Đồng Ánh Diệu, cô đứng lại cho tôi!”

“Tôi với anh không có gì để bàn, đừng đem chuyện nhảm chán đó đến quấy rầy tôi nữa.” Vợ vàng muốn bỏ qua anh, bởi vậy cô không chú ý tới có một người đàn ông trung niên đang đi đến gần họ.

“Chuyện kia không phải là chuyện nhảm chán, việc chúng ta cùng trên giường thật sự là chuyện nghiêm trọng.”

“Sao? Anh nói anh cùng A Diệu của chúng tôi lên giường ư?”

Nghe được thanh âm quen thuộc, Đồng Ánh Diệu xoay người kinh ngạc,

“Cậu, sao cậu lại tới đây?”

Đồng Ánh Diệu ngồi ở phòng khách nhà mình, khóc không ra nước mắt.

Người nên trở về Đài Bắc lại không trở về, mới giữa trưa đã gọi điện thoại cho thám nói buổi chiều sau khi xong khóa huấn luyện sẽ ghé thăm nhà, không nghĩ tới cậu tự lái xe đến đón cô về nhà, cuối cùng liền biến thành như vậy.

Đồng Thắng Trung nhìn người đàn ông liên quan kia cảm thấy kinh ngạc vì anh rất to lớn, vợ ông ngồi ở bên cạnh – Kha Như Mẫn cũng đang nhìn anh. “Anh thanh niên kia, anh nói anh cùng A Diệu nhà tôi lên giường, là thật hay là giả?” Đây là lần đầu tiên ông nhìn thấy một người có bộ dáng cao lớn đến như vậy.

“Là thật?”

Đồng Thắng Trung kinh động mãi. “Anh tên gì?”

“Chú Đồng, thám Đồng, xin chào, cháu tên là Lí Tắc Hàn, là đồng nghiệp của Đồng Ánh Diệu.”

Đại khái Đồng Ánh Diệu biết cậu và thám muốn làm cái gì, bởi vậy cô muốn giải thích, “Cậu, thám, kỳ thật sự tình không phải như vậy...”

“A Diệu, con đừng lo lắng, cậu sẽ giúp con đòi công đạo.” Đồng Thắng Trung cứ nghĩ cháu gái mình đang sợ hãi.

“Không phải như vậy...”

“A Diệu, mọi chuyện nên để cho cậu giúp cháu giải quyết.” Kha Như Mẫn nói.

Đồng Thắng Trung nhìn Lí Tắc Hàn, ừ, anh ta thoát nhìn là một người đàn ông tuy trẻ tuổi nhưng chín chắn. “Anh thanh niên, anh đã cùng A Diệu chúng tôi lên giường, vậy anh muốn chịu trách nhiệm như thế nào?”

“Việc này...”

“Tôi muốn nói cho anh biết, tuy anh và chị dâu của tôi bị tai nạn xe cộ qua đời lúc A Diệu mới mười tuổi, nhưng chúng tôi đã xem A Diệu như con gái

yêu thương nuôi lớn, cho nên cho dù mạng già này mất đi, chúng tôi cũng tuyệt sẽ không để nó chịu bất kỳ thua thiệt hoặc tủi thân gì.”

Lời nói Đồng Thắng Trung làm cho Lí Tắc Hàn rất kinh ngạc, bởi vì Đồng Ánh Diệu luôn sáng sủa lạc quan, nhìn không ra từ nhỏ cha mẹ đã không ở bên cạnh cô. Mà khi Đồng Ánh Diệu nghe thấy lời nói của cậu mình thì thực sự cảm động, bởi vì cậu và thím đã luôn chăm sóc cho cô rất tốt.

“Lần này A Diệu trở về, tôi cùng thím của nó vốn tính sắp xếp cho nó đi xem mắt, đối tượng là một thầy giáo dạy tiểu học, nhưng không nghĩ tới anh cũng đến đây.” Xem ra ông cũng chỉ có thể xin lỗi anh thầy giáo kia thôi.

“Cậu, cháu không phải đã nói cháu còn chưa muốn lập gia đình sao?” Không nghĩ tới trước mặt Lí Tắc Hàn cậu lại có thể nói chuyện đó làm cho cô hơi xấu hổ.

“Làm ơn, cháu đã hai mươi tám tuổi, ở tuổi cháu A Thành đã có con đến tuổi đi nhà trẻ rồi, còn có, cô gái bạn trung học của cháu gọi là Như Phượng gì đó, năm trước cũng không phải đã lập gia đình rồi sao, cho nên, năm nay nhất định phải đem cháu gả đi.” Đồng Thắng Trung nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, làm cho cháu gái không thể phản bác gì được.

“Cậu.” Cô mau té xỉu.

“Tốt lắm, hiện tại đến lượt anh nói, anh muốn phụ trách A Diệu như thế nào?”

Nhìn thấy cậu vẫn bắt Lí Tắc Hàn chịu trách nhiệm với cô, Đồng Ánh Diệu rất cuộc nhẹn không được. “Cậu, thím, cháu thành thật giải thích cho các ngài biết, cháu cùng anh ta trên giường, đó là bởi vì ngày đó cháu cùng anh ta đều say rượu, cháu cũng không thương anh ta, cho nên đừng buộc anh ta chịu trách nhiệm gì với cháu nữa.”

Lời nói của Đồng Ánh Diệu, làm cho vợ chồng Đồng Thắng Trung hoảng sợ, ngoài kinh ngạc, đồng thời cũng rất tức giận. “A Diệu, ý của cháu là, bởi vì cháu uống rượu, cho nên tùy tiện theo người ta lên giường phải không?”

“A Diệu, sao cháu lại làm như vậy?” Kha Như Mẫn không nghĩ tới bé A Diệu luôn ngoan ngoãn lại làm ra chuyện như vậy.

“Cháu...” Đồng Ánh Diệu không biết nên giải thích ra sao, cũng không nên giải thích, bởi vì quan niệm của cậu và thím rất bảo thủ, bọn họ căn bản là không thể chấp nhận chuyện tình một đêm như vậy.

“A Diệu, sao cháu lại có thể làm ra sự tình này.” Đồng Thắng Trung tức giận mắng cháu gái.

“Cậu, thím, con xin lỗi.” Cô không phải cố ý chọc cho bọn họ tức giận.

Từ khi được cậu thím nuôi dưỡng, hai người bọn họ đều đối xử với cô rất tốt, mà cô cũng xem bọn họ là cha mẹ thứ hai của mình, thật sự cô không có ý làm cho bọn họ tức giận, nhưng không muốn bọn họ bức hờn, mới có thể nói ra tình hình thực tế.

Lúc này Lí Tắc Hàn mới mở miệng, “Chú Đồng, thím Đồng, các ngài đừng vội nóng giận, tuy rằng cháu và Ánh Diệu đúng là không cẩn thận trên giường, nhưng nhất định cháu sẽ chịu trách nhiệm, cho nên cháu muốn cùng cô ấy kết giao.”

Đồng Ánh Diệu nhìn anh khó tin, anh còn chê sự tình chưa đủ phiền toái sao? Lại còn nói ra lời muốn cùng với cô kết giao, như vậy cậu và thím sẽ tưởng thật, sẽ muốn cô thường dẫn anh về thăm nhà thật sao.

“Anh nói thật không?” Kha Như Mẫn hỏi.

“Thật.” Lí Tắc Hàn kiên định gật đầu.

“Cũng tốt, trước kết giao xem, nếu cuối cùng các con yêu nhau, đến cuối năm vẫn có thể tổ chức hôn lễ.”

Đồng Ánh Diệu biến sắc nhìn Lí Tắc Hàn, anh nhất định muốn đem sự việc làm rối rắm đến mức này sao, phát triển đến tình trạng không thể cứu vãn được nữa sao?

Đồng Thắng Trung nhận thấy anh thanh niên trẻ này thật sự muốn cùng với A Diệu kết giao, nói thật. Ông rất thích này người này, A Diệu nếu có thể gả cho anh là tốt rồi.

Hai bên lại đem sự việc nói rõ ràng lần nữa, sau đó Đồng Thắng Trung muốn A Diệu mang “bạn trai” đi ra ngoài dạo một chút, đến giờ cơm tối hãy trở về, trước làm cho anh ta nhận thức một chút trấn nhỏ của bọn họ đã.

Đồng Ánh Diệu cùng Lí Tắc Hàn đi riêng ra ngoài, cô lập tức hỏi: “Lí trưởng phòng, anh vừa mới muốn làm cái gì sao lại nói với cậu và thím của tôi những lời này?”

“Lời nào?” Lí Tắc Hàn không xác định được cô ám chỉ là việc gì.

“Chính là việc tôi cùng anh kết giao.” Một đêm tình của người khác, khẳng định không phức tạp như chuyện của cô. “Anh biết không? Anh tùy tiện nói như vậy, bọn họ sẽ tưởng thật, tôi nghĩ bọn họ sau này nhất định sẽ thường gọi điện cho anh, đến lúc đó anh không nên oán giận tôi đó.”

“Tôi không phải nói tùy tiện, tôi thật sự muốn như vậy.”

“Cái gì?”

“Tôi đã nghĩ qua, tuy rằng chúng ta thoạt nhìn không thích hợp cùng một chỗ, nhưng sao không thử kết giao xem, sao lại có thể xác định chúng ta thật sự không thích hợp?”

“Anh không tính táo sao? Nếu chúng ta vừa nhìn đã biết không thích hợp, tại sao còn muốn kết giao?”

“Tôi không thích làm việc không chịu trách nhiệm, như vậy cả đời đều không thể an tâm.”

Nhìn mặt anh đầy vẻ cứng rắn, Đồng Ánh Diệu không biết nên nói cái gì, cô rất hiểu cá tính của anh, người này nói thật.

Nghe nói cha mẹ anh đều là giáo viên, chỉ có thể nói hai vị lão nhân kia dạy con rất tốt, cô đoán anh từ nhỏ đến lớn nhất định không có làm gì dối trá, rất ngoan, làm việc gì đều có nề nếp.

Xem ra anh quyết tâm muốn kết giao với cô, quên đi, nếu anh muốn tốn thời gian chứng minh bọn họ thật sự không thích hợp kết giao, rồi mới mới bằng lòng đã quên đi chuyện đêm hôm đó, như vậy cũng tốt, nếu không để cho anh làm vậy, anh sẽ không hết hy vọng, sự việc cũng sẽ không kết thúc được.

“Được. Tôi đáp ứng thử cùng anh kết giao.”

“Thật?”

“Nhưng một khi phát hiện chúng ta thật sự không hợp, lập tức chia tay, được không?”

Lí Tắc Hàn nhìn cô, như là suy tư xem ý tứ thật sự cô vào giờ phút này.

“Nếu anh không đáp ứng, chúng ta cũng cũng đừng thử.”

“Vậy được rồi.”

Đồng Ánh Diệu cảm thấy nhẹ nhàng thở ra, lúc này mặt mày mới tươi cười, bởi vì sự tình này có thể ngày mai là có thể giải quyết xong, cô đoán bọn họ hai người “thử” kết giao chắc không vượt quá một ngày.

“Đúng rồi, tôi hy vọng chuyện hai người chúng ta kết giao, trước mắt đừng cho đồng nghiệp trong công ty biết.”

“Vì cái gì?” Căn bản không cần nói, bởi vì sẽ chấm dứt rất nhanh! Tuy rằng Đồng Ánh Diệu muốn nói như thế, nhưng cô vẫn quyết định nói nhẹ đi một chút.

“Chúng ta không phải chỉ là thử kết giao sao? Còn chưa xác định chúng ta sau này có thể có hay không chính thức kết giao, tôi cảm thấy vẫn chưa cần công khai có vẻ tốt hơn.”

Lí Tắc Hàn suy nghĩ một chút rồi gật đầu. “Theo ý cô.”

Bạn đang đọc truyện *Nhị Kiến Khiêu Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Chạng vạng hôm sau, Đồng Ánh Diệu và Lí Tắc Hàn cùng trở lại Đài Bắc, bởi vì còn ngày phép, bởi vậy cô đề nghị đi hò hẹn, mà Lí Tắc Hàn cũng gật đầu đồng ý, hai người quyết định làm việc mà các đôi tình nhân đều làm: Xem phim.

Nói không chừng hai người bọn họ trong lúc lựa chọn xem phim gì thì sẽ phát sinh cãi nhau, cuối cùng chia tay.

“Em muốn xem bộ phim kia.” Đúng vậy, đó là một bộ phim ma, cô nhớ rõ lúc trước Tiểu Mã hình như có đề cập qua người nào đó hình như không thích phim ma.

“Em muốn xem bộ phim kia sao?”

“Đúng vậy.” Nhìn mặt mày anh nhăn nhó, Đồng Ánh Diệu đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ anh mở miệng muốn cô không xem bộ phim đó, thì cô kiên trì muốn xem, rồi mới cãi nhau, xong chia tay.

Thật sự là một kế hoạch rất hoàn mỹ, kể từ đó, chuyện đáng ghét này liền được giải quyết xong.

“Được rồi, chúng ta xem phim đó.” thanh âm Lí Tắc Hàn đầy thân thiết.

Cái gì? Anh lại có thể nhượng bộ? Đồng Ánh Diệu ngạc nhiên mở lớn mắt. “Anh khẳng định cũng muốn xem phim này ư? Anh thật sự muốn xem sao?” Sao lúc này trong rạp chiếu phim lại không nghe tiếng gào thán thiết của một người đàn ông nào đó đi?

“Không phải em muốn xem phim này sao? Chúng ta liền xem phim này đi.”

Anh không cần hy sinh như thế. “Nếu anh muốn xem phim khác thì...”

“Không sao, xem phim em thích đi.”

Đồng Ánh Diệu hoang mang nhìn anh. “Tại sao lại nghe theo ý kiến của em?”

“Chuyện này có cái gì đáng phải tò mò lắm đâu.” Lí Tắc Hàn liếc cô một cái rồi giải thích. “Bởi vì em hiện tại là ‘bạn gái’ của anh, anh đương nhiên phải chiều em, anh đi mua vé đây.”

Nhìn anh đi mua vé, Đồng Ánh Diệu thật sự cảm thấy rất lạ lùng, nghĩ rằng anh là một người đàn ông mạnh mẽ như vậy, hẳn phải có chủ nghĩa đàn ông rất lớn sao, không nghĩ tới người này đối với ‘bạn gái’ lại quan tâm đến như thế?

Sớm biết rằng trở thành ‘bạn gái’ của anh, anh sẽ ngoan ngoãn nghe theo ý kiến của cô, cô sẽ sớm làm thế, như vậy ở trong công ty cũng có thể tiết kiệm rất nhiều nước miếng cãi nhau với anh.

Sau khi Lí Tắc Hàn mua vé xong, hai người vào phòng xem phim, kết quả, người kêu thán thiết lại là cô.

Kỳ thật cô cũng không dám xem phim ma, muốn xem bộ phim này thuần túy là vì muốn ‘cãi nhau’ với anh nên mới chọn, kết quả thật sự bị khủng bố.

Lí Tắc Hàn ngắm người phụ nữ bên cạnh giống như một đứa trẻ dùng hai tay che mắt mình, mới vừa rồi kêu la thật to, anh cảm thấy hơi buồn cười, nếu sợ hãi tại sao lại muốn xem phim này?

Bởi vì xem phim ma mà sợ tới mức toàn thân phát run, hiện tại cô đang trong tình trạng này, tuyệt không giống một kẻ giảo quyết tươi cười, cướp đi khách hàng của anh – Đồng Ánh Diệu, Lí Tắc Hàn không nghĩ tới hóa ra cô cũng sẽ có hành động và biểu tình đáng yêu như vậy, khác cảm giác cô luôn thông minh độc lập, mặc kệ xảy ra việc gì đều có thể rất bình tĩnh xử lý.

Thật vất vả mới xem hết phim, đi ra khỏi rạp chiếu phim, đã gần tám giờ, Đồng Ánh Diệu cảm thấy cả người mất sức, mà Lí Tắc Hàn thoạt nhìn lại dường như không hề phát sinh chuyện gì, mà mới vừa rồi anh cũng không phải đã xem từ đầu đến đuôi sao? “Không phải anh sợ xem phim ma sao?”

“Ai nói anh sợ xem phim ma?” Anh cười khề. “Anh chỉ cảm thấy loại phim này thật nhàm chán, không muốn xem thôi.”

Thì ra anh không sợ, cô quả thực muốn ngất!

“Em có vẻ bị dọa sợ, sắc mặt nhìn không tốt lắm, em ngồi đây nghỉ một chút, anh đi mua cái gì cho em uống.”

Trong lòng Đồng Ánh Diệu than nhẹ, xem ra nguồn tin tức cô nhận được là sai, trong lúc cô chờ Lí Tắc Hàn mua đồ uống chưa trở về, thấy trước mặt đi tới một đôi nam nữ ôm nhau thân mật, khuôn mặt nhỏ nhắn tức khắc cứng đờ.

Người đàn ông kia cũng đã thấy cô, ôm người bạn gái bên cạnh đi tới.

“Tôi còn cho là mình nhìn lầm người, hóa ra đúng là cô.” Tiêu Từ Lương nói năng tùy tiện, giọng nói có vẻ khinh thường.

Đồng Ánh Diệu cắn nhẹ môi, không nói gì.

“Lương, cô ta là ai?”

Tiêu Từ Lương cúi hôn nhẹ bạn gái, “Cô ta chính người lúc trước anh đã kể với em, sau khi chia tay còn quần lấy anh đó.”

“Thì ra là cô ta.”

Đồng Ánh Diệu cảm thấy mình nên nói cái gì đó, cô không nên rụt rè như vậy, nhưng không biết tại sao, cô lại không thể phát ra âm thanh được...

“Ánh Diệu, bọn họ là bạn em sao?”

Thấy Lí Tắc Hàn, Đồng Ánh Diệu mắt đã bắt đầu hồng hồng lao về hướng anh, gất gao ôm chầm cánh tay anh, cô chưa từng có cảm giác giống như giờ phút này, rất cao hứng khi nhìn thấy anh.

“Xảy ra chuyện gì?” Cảm thấy cánh tay nhỏ bé kia ôm anh hơi hơi run run, Lí Tắc Hàn cảm thấy nghi hoặc, anh nhìn về phía đôi nam nữ vừa mới nói chuyện với Đồng Ánh Diệu. “Tôi là bạn trai Ánh Diệu, hai vị là bạn của cô ấy phải không?”

“Anh ta là bạn trai cũ của em.” Đồng Ánh Diệu nhỏ giọng nói.

Bạn trai cũ? Thì ra là thế, anh nhớ rõ ở công ty nghe ai nói qua cô cùng bạn trai trước chia tay là vì đôi phương có bạn gái mới, anh vốn không thích nghe chuyện tám của mọi người, đại khái chỉ biết như vậy.

Tuy rằng hai tay cầm đồ uống, nhưng Lí Tắc Hàn nâng cánh tay lên, đem Đồng Ánh Diệu ôm vào trong lòng. “Thì ra anh chính là bạn trai trước của cô ấy, cảm ơn anh đã chia tay cho nên tôi mới có thể theo đuổi được cô ấy, hiện tại cô ấy là của tôi, anh vui lòng sau này nhìn thấy cô ấy thì không cần nói chuyện, bởi vì tôi sẽ ghen.”

Nghe thấy Lí Tắc Hàn nói như vậy, Đồng Ánh Diệu thật sự rất cảm động, anh bảo hộ làm cho cô ở trước mặt Tiêu Từ Lương hòa nhau giữ được mặt mũi, giờ phút này cô cảm thấy có anh – bạn trai này cũng không tệ lắm, hôm nay thoát nhìn anh đặc biệt đẹp trai.

Tiêu Từ Lương nhìn người đàn ông trước mặt cao lớn hơn so với mình, tuy rằng rất muốn trả đũa vài câu, nhưng anh ta thật sự rất cao lớn, bởi vậy chỉ hừ lạnh một tiếng, ôm bạn gái xoay người rời đi.

“Tốt lắm, không có việc gì.” Anh thật chưa từng thấy cô có bộ dáng yếu đuối như thế thờ dài. “Xem ra bạn trai cũ của em sau này sẽ không dám nói chuyện với em nữa đâu.”

Đồng Ánh Diệu tách khỏi vòng tay ôm ấp của anh, ánh mắt đầy vẻ biết ơn. “Cảm ơn sự giúp đỡ vừa rồi của anh.”

Tuy rằng bọn họ chỉ là người yêu “thử việc”, nhưng mới đây cô thật sự cảm thấy có anh – “Bạn trai” này thật tốt.

Lí Tắc Hàn đưa đồ uống cho cô. “Theo cá tính của em, anh còn nghĩ em sẽ phải hung hăng mắng anh vài câu!” Dù sao ở công ty, đặc biệt đối với anh, cô thật sự rất cứng cỏi.

Trên mặt Đồng Ánh Diệu có chút vẻ chua xót. “Em từng yêu người đàn ông đó, từng nghĩ đến cả đời cùng một chỗ với anh ta, gả cho anh ta, sinh con cái, cùng nhau đến già.” Cô từng mơ mộng một tương lai tốt đẹp cùng với Tiêu Từ Lương. “Nhưng cuối cùng chúng em vẫn chia tay.”

Nhớ tới lúc ở tầng cao nhất trong lời cô có ý tứ giống như đối với bạn trai trước còn chưa bỏ xuống được, Lí Tắc Hàn khích lệ sờ đầu cô. “Không cần tiếp tục như vậy, mở rộng lòng mình, loại đàn ông này không xứng với em.”

Còn tưởng rằng anh sẽ mắng cô ngốc nghếch hoặc cái gì tương tự, không nghĩ tới anh sẽ an ủi, cảm thụ độ ấm từ bàn tay to anh truyền đến, làm cho người ta cảm thấy an tâm.

Thật không nghĩ tới anh cũng có thể dịu dàng đến như vậy. “Nói thật, “Bạn trai” này mới vừa rồi biểu hiện cũng không tệ lắm.”

Lí Tắc Hàn đắc ý trả lời. “Bởi vì em hiện tại là bạn gái của anh.”

Là bạn gái anh, nghe anh nói như vậy, cảm giác cũng không tệ lắm, Đồng Ánh Diệu cười. “Em muốn uống rượu, anh muốn đi cùng không?”

“Nhìn bộ dạng này của em, rất giống là muốn đi đổ rượu, anh sợ em sẽ uống say.” Uống say hôm sau sẽ cảm thấy rất khó chịu, không nên làm khổ thân mình.

Nghĩ đến anh lo lắng hai người uống rượu, rồi lại lên giường, bởi vậy cô cười nói: “Không cần lo lắng như vậy, một người uống rượu, một người thanh tỉnh, vậy sẽ không dễ xảy ra chuyện gì đâu.”

“Anh không phải...”

“Thôi, đi uống rượu đi.”

Lí Tắc Hàn lắc đầu cười gượng đuổi theo, xem ra ngày mai cô sẽ mệt đấy.

“Cạn ly! Cạn ly!”

“Đồng Ánh Diệu, em bình tĩnh đi.”

“Cho thêm một ly rượu nữa!”

“Đủ rồi, đừng uống nữa!”

Mặt Lí Tắc Hàn mang biểu tình không tốt lắm, một tay dịu Đồng Ánh Diệu uống say không còn biết gì, một tay mở cửa nhà trọ, vào nhà, anh đỡ cô ngồi trên sofa, nhưng lại thấy cô xụi lơ ngã xuống đất.

Nói cái gì chỉ uống một ly, người phụ nữ này căn bản chính là đi đổ rượu, biết rõ tư lượng mình không tốt, tại sao còn uống nhiều như vậy, thật là!

Vì cái gì anh lại đem cô mang về nhà mình? Bởi vì cô uống đến thần trí không rõ, cơ bản nói gì đều không còn rõ ràng, không hy vọng có biện pháp nào tốt để cô có thể nói đúng địa chỉ của mình.

Anh xoay người đi vào phòng bếp rót nước, khi anh cầm ly nước đi ra, chỉ thấy người kia đáng lẽ phải nằm trên sô pha đã ngã xuống sô pha, ngã ngồi ở sàn nhà.

“Đau quá!”

Lí Tắc Hàn bước nhanh qua, để ly nước trên bàn, nâng cô dậy ngồi trở lại trên sô pha. “Bị ngã sao rồi? Tay có đau không?” Anh ngồi xổm trước mặt cô, kéo tay cô hỏi, tay cô giống như vừa bị ngã gập lại.

“Không đau.” Đồng Ánh Diệu ngà ngà say, mơ màng nhìn bốn phía. “Nơi này là chỗ nào vậy? Hình như không phải nhà của em.”

“Nơi này là nhà của anh.”

“Nhà anh?” Cô kinh ngạc nhìn anh, tiếp theo reo lên: “Tại sao lại mang em về nhà anh? Chẳng lẽ anh lại muốn cùng em trên giường nữa sao?”

Lí Tắc Hàn ngậm miệng, nhìn ra đang muốn kiềm chế cảm xúc, anh nên để cô lại ven đường.

Đang lúc anh chuẩn bị đứng lên, không ngờ người đang ngồi trên sô pha đột nhiên xông về phía anh, bổ nhào vào lòng anh, mà người khởi xướng lại đang ngồi trên đùi anh.

“Đồng Ánh Diệu!”

Tay cô ôm cổ anh, hé ra khuôn mặt đỏ bừng vì say rượu ngu ngơ cười ngọt ngào với anh, “Lí trưởng phòng, anh biết không? Nhận thức anh lâu như thế, hôm nay em mới phát hiện, thật ra anh rất đẹp trai nha.”

Lí Tắc Hàn biết cô say, cũng biết giờ khắc này anh nên đẩy cô ra, bằng không anh mới là người không thể không chế chuyện kể tiếp có khả năng phát sinh, nhưng nhìn lúm đồng tiền cười với anh vô cùng rạng rỡ kia, tay anh chẳng những không đẩy cô ra, ngược lại kìm lòng không được xoa hông cô.

Hai khuôn mặt dựa vào nhau rất gần, tầm mắt nhìn thẳng đối phương, hơi thở quện vào nhau, một bầu không khí mờ ám đột nhiên tràn ngập phòng khách.

Rốt cuộc là ai hôn ai trước, không ai biết, bởi vì khi họ có ý thức lại, thì hai người đã hôn đến mức khó chia lìa, mút cắn đầu lưỡi nhau, trần trọc quần quanh, như là muốn đoạt toàn bộ hơi thở đối phương, hai người hôn nhau rất nồng nàn, rất sâu sắc.

Một đêm kia bọn họ cũng hôn đối phương điên cuồng như thế...

Còn sót một tia lý trí, Lí Tắc Hàn không chế được đẩy cô ra, hơi thở không ổn định nói: “Đồng Ánh Diệu, em say, anh không nghĩ chiếm tiện nghi của em.”

Bị người ta đẩy ra làm cho khuôn mặt đỏ bừng kia lộ ra nét hờn giận, bởi vì cô thích anh hôn, cô muốn tiếp tục, đôi mềm mại chủ động hôn anh, “Vậy hôm nay đến lượt em đến chiếm tiện nghi của anh.” Nói xong, cô tự tay cởi áo sômi của chính mình.

Không đoán được cô đột nhiên cởi quần áo, thấy cái áo ngực kia ôm trọn bộ ngực đầy đặn, cổ họng anh căng thẳng, dưới thân bỗng nhiên bùng nổ một cơn nóng rực muốn thiêu đốt anh, lửa nóng giữa hai chân bắt đầu căng cứng.

Về mặt căng thẳng, anh muốn khắc chế tình dục của chính mình, thật là, chỉ cần vừa uống rượu say sẽ trở nên điên cuồng như thế này sao? Như vậy sau này tuyệt đối anh sẽ cấm cô nếu không có anh ở bên cạnh không được đi uống rượu một mình.

Bọn họ vừa mới kết giao, anh không muốn làm cho cô cảm thấy anh là vì việc này mới cùng cô cùng một chỗ.

Đồng Ánh Diệu không hiểu anh vì cái gì còn cứng ngắc ngồi bất động, cô nằm úp sấp về phía trước, trắng nõn, đầu lưỡi khẽ liếm nhanh môi anh.

Tia lý trí còn sót lại bởi vì cô mê người khiêu khích lập tức biến mất, Lí Tắc Hàn quay về hôn cô, hai người lại kích nóng quần hôn nhau, anh kéo áo ngực cô xuống, một bàn tay to xoa bóp bộ ngực căng tròn kia, một tay kia thâm nhập vào váy ngắn của cô, ngón tay thon dài treu chọc vị trí chính yếu ẩm áp kia...

“Ah...” Cô ở trong miệng của anh thở gấp, thân mình bởi vì sự trêu ghẹo thân mật kia mà nhẹ nhàng vận vẹo.

Nhìn vẻ quyến rũ gọi cảm đầy tình dục kia, lại nghe cô phát ra tiếng rên mềm mại đáng yêu, anh biết thân mình xinh đẹp này đang khao khát anh tiến vào, sẽ không chỉ có một lần, bọn họ hai người sẽ hoan ái rất nhiều lần, bởi vậy anh ôm lấy cô, đi vào phòng anh.

Đồng Ánh Diệu vốn đang say rượu, lúc này bỗng nhiên thanh tỉnh lại.

Nhìn bộ phận kia cùng chiếc giường kích cỡ giống nhau rất lớn, xem cái lửa nóng kia thật lớn, cô đột nhiên khăn trương nuốt nước miếng. “Em cảm thấy đi vào sẽ có điểm khó khăn.”

“Sẽ không, em đã quên lần trước chúng ta đã làm rất nhiều lần.” Lí Tắc Hàn nhanh chóng đặt cái lửa nóng kia tại chỗ đã vô cùng ướt át, nhận thấy cô vô cùng khăn trương, bởi vậy anh chưa vội tiến vào; chỉ mới nhẹ nhàng thăm dò.

Lần trước cô uống rượu, căn bản không có thấy rõ ràng, trách không được hôm sau cảm thấy rất không thoải mái, hiện tại cô đã biết nguyên nhân.

“Đừng khản trương, anh sẽ rất nhẹ nhàng.” Cúi đầu phủ hôn môi cô cảm cô, rồi mới động thất lưng, chậm rãi tiến vào trong cơ thể cô.

Cảm thấy cái nóng bỏng kia cứng rắn tiến vào, mạnh mẽ dồn nén cùng cọ sát mang đến sự khó chịu cùng tê dại, làm cho Đồng Ánh Diệu thờ gáp không ngừng, hai tay gắt gao bắt lấy cánh tay anh.

Dục vọng được bao phủ chặt chẽ, khoái cảm tuyệt vời làm cho Lí Tắc Hàn thoải mái rên rỉ, rồi anh thấy cặp mắt trong suốt phía dưới đang nhìn anh, môi còn mang ý cười.

“Em đang cười cái gì?”

“Em không nghĩ tới Lí trưởng phòng cũng sẽ lộ ra biểu tình háo sắc như thế, thật là hiếm thấy nha, hẳn nên chụp ảnh lưu lại.” Đồng Ánh Diệu cười nói, trước kia cô chỉ thấy mỗi vẻ mặt tức giận căng thẳng của anh.

“Em!” khuôn mặt khô ngô kia vì bị cô giấu cợt mà giờ phút này hơi hồng, người phụ nữ này thật đúng là không cùng anh cãi nhau thì không thoải mái sao, thân hình cao lớn thẳng tiến mạnh một cái, đem lửa nóng đâm vào chỗ sâu nhất.

Anh đột nhiên xâm nhập, làm cho Đồng Ánh Diệu kêu lên. “A... Quá sâu...”

Người đàn ông cười xấu xa. “Không nghĩ tới Đồng trưởng phòng cũng sẽ phát ra thanh âm đầy phóng dăng, có phải cũng nên thu âm lại hay không?”

Anh cười nhạo làm cho Đồng Ánh Diệu ngượng ngùng mặt đỏ lên, đồng thời cũng tức giận. “Em không muốn chơi với anh nữa, anh nhanh rút ra.”

“Được, anh rút ra.” Anh từ trong cơ thể cô chậm rãi lui đi ra.

Đang lúc Đồng Ánh Diệu nghi ngờ anh thật sự muốn rời khỏi, Lí Tắc Hàn lại đâm mạnh vào, nóng rực kích thích khoái cảm làm cho cô lại lần nữa kêu lên. “Đã thú!” Móng tay cào lấy cánh tay anh, mấy vết thương dài nhỏ như chảy ra tơ máu.

Lí Tắc Hàn co tay lại, cúi khẽ liếm miệng vết thương, cặp con ngươi đen nhìn cô chăm chú, “Em cũng vậy.”

Nhìn anh liếm vết thương do cô tạo thành, không biết vì cái gì, cô cảm thấy giờ phút này anh thoát nhìn mang một vẻ cuồng dã, cực kỳ gợi cảm, làm tim cô đập nhanh hơn.

Thấy anh cúi đầu muốn hôn cô, Đồng Ánh Diệu quyết định khi anh hôn cô sẽ hung hăng cắn anh một cái, nhưng khi hai lưỡi chạm nhau, cô lại kim lòng không được hôn lại, hơn nữa còn ôm anh.

Trên giường hai người quấn lấy nhau bắt đầu luật động nguyên thủy nhất, nhịp điệu càng lúc càng mau, kích tình khoái cảm cũng càng lúc càng dâng cao, cho đến khi lên đỉnh dục vọng, ở trong chỗ sâu ấm áp kia bắt đầu co rút mạnh làm cho anh chịu không nổi kích động mà phóng thích.

“Ah!”

Hoan ái đến mất hồn, làm cho Lí Tắc Hàn đạt tới cao trào trước nay chưa từng có, bởi vì quá mỹ diệu, làm cho anh hoàn toàn luyến tiếc rời khỏi cơ thể cô.

Nhìn khuôn mặt kia vì sóng tình lên cao vẫn còn hồng đỏ, bộ dáng xinh đẹp cực kỳ, hấp dẫn ánh mắt anh thật sâu, rồi mới chịu không nổi cảm dỗ cúi đầu, hôn cô thật sâu.

Một cái hôn nóng bỏng, Lí Tắc Hàn vẫn hôn mặt cô, hỏ hỏ nói:“Mới vừa rồi rất tuyệt đi!”

“Rất không tuyệt.” Cô không muốn có cùng ý kiến với anh.

“Em khẩu thị tâm phi.” Vẫn cười, anh tiếp tục hôn môi cô mặt cô.

“Anh mặt người dạ thú.”

“Em vừa mới thoát nhìn rất hưởng thụ.”

“Anh thấy sai rồi.”

“Phải không?” Ý cười sâu sắc, Lí Tắc Hàn bắt đầu cảm thấy cùng cô đấu võ mồm là chuyện thú vị. “Như vậy lần này anh muốn phải xem rõ ràng một chút.” Anh vừa hôn cô thật sâu, lửa nóng chưa rút ra lại ở trong cơ thể cô lại thức dậy luật động...

“A... Chậm một chút... A...”

“Anh biết em muốn nói ngược, ý tứ là muốn anh mau hơn một chút sao?”

Đồng Ánh Diệu đỏ mặt tròn mắt giận dữ nhìn anh. “Vậy mau một chút.”

“Tuân lệnh.”

Trong phòng hình ảnh dây dưa kích động âm thanh ân ái phát ra, người đàn ông lướt động tốc độ nhanh hơn, tiếng rên rỉ đầy phóng đảng quanh quẩn toàn bộ căn phòng, còn có tiếng quát to nhưng yêu kiều “Đã thú”, tiếng thở dốc...

Lí Tắc Hàn nhìn Đồng Ánh Diệu ngủ say bên người, lặng lẽ cười.

Nói thật, anh chưa từng nghĩ cùng cô phát triển đến tình trạng này, nhưng trong lòng anh đối với việc hai người phát triển đến kết quả như vậy, lại không hề cảm thấy kinh ngạc.

Vì cái gì không kinh ngạc?

Ngày đó ở tầng cao nhất cao ốc, cô hình như hiểu lầm anh, nói là bọn họ trên giường đúng là một chuyện cảm thấy thật phiền chán, sau đó cũng không hề nghe anh giải thích gì hết, thật là.

Chuyện sau khi say rượu cùng cô trên giường, thật ra anh cảm thấy rất phiền chán, nhưng không phải bởi vì cùng cô trên giường, mà là đêm đó anh biết rõ biết người mình ôm là Đồng Ánh Diệu, một lần, hai lần, ba lượt... Anh đều rất rõ ràng người phụ nữ cùng mình làm tình là cô, lại càng không giống như cô nói, lầm tưởng đem cô trở thành bạn gái trước, từ đầu tới đuôi anh đều biết người trong lòng mình là cô.

Nhưng vì sao anh biết rõ cô là Đồng Ánh Diệu, lại bê cô? Đây mới là chuyện làm cho anh phiền chán.

Anh uống say, nhưng sự tự chủ của anh luôn luôn tốt lắm, không đến nỗi sẽ làm ra chuyện rượu vào rồi làm bậy, huống chi anh không phải là người đàn ông đầy dục vọng, cùng bạn gái trước quen nhau, rất ít khi xảy ra việc ân ái, anh có vẻ coi trọng tâm linh hai người trao đổi.

Đêm đó anh thật sự cảm thấy Đồng Ánh Diệu xinh đẹp lại gợi cảm, hơn nữa lại rất quyến rũ, thấy cô lộ ra rất nhiều vẻ đáng yêu, cảm giác lòng rối loạn, cuối cùng anh mới có thể tan rã sự tự chủ, cùng cô phát sinh quan hệ.

Hai ngày này anh vẫn suy tư về chuyện này, bây giờ mới có đáp án, khả năng anh đã yêu Đồng Ánh Diệu.

Cùng cô làm việc sáu năm, hiện tại mới yêu cô, có thể hay không rất kỳ quái? Nhưng giống như cũng không có gì là kỳ quái, bởi vì nửa năm qua, anh vẫn luôn dõi theo cô.

Khi còn cùng bạn gái trước – Mi Na quen nhau, tuy rằng hai người đều yêu nhau, nhưng cô ấy thường thường oán giận anh không dành thời gian bên cô, chia tay mấy tháng trước cô ồn ào cãi nhau, làm cho anh cảm thấy rất phiền não, khi đó nhìn thấy Đồng Ánh Diệu, anh thường tưởng tượng nếu đổi thành cô, hẳn có thể sẽ thông cảm công tác anh luôn bận rộn, hơn nữa đều xinh đẹp giống nhau, nhưng Đồng Ánh Diệu rất độc lập, cũng khẳng định sẽ không có tính gây sự, như vậy hai người cũng sẽ không cần chia tay, cứ như vậy, nửa năm qua anh vẫn thường thường nhìn cô.

Càng thường xem cô, thường thức cô ngày càng nhiều, ánh mắt lại cố ý hay vô tình đều đặt ở trên người cô. Mặc dù anh vẫn thường cùng cô tranh cãi, nhưng anh lại cảm thấy cô mới là người phụ nữ tốt nhất trong công ty, cô không bởi vì chính mình là phụ nữ, mỗi khi gặp được vấn đề gì khó liền làm nũng cầu người giúp, cô đều tự mình vượt qua, biểu hiện trong lúc đang làm việc đều có thể nói hoàn toàn không thua gì anh – một người đàn ông đích thực, vô cùng xuất sắc đầy cá tính, làm cho anh có chút bị say mê.

Trước kia anh thường suy nghĩ, bề ngoài cô thoát nhìn cũng không đặc biệt cường hãn gì, vì sao cá tính lại độc lập như vậy? Sau khi biết được thân thế của cô, tuyệt không kỳ quái, không thể không độc lập, cũng không có người để có thể làm nũng, thật sự không biết khi đó cô mới mười tuổi làm sao có thể vượt qua được thời kì đầy thương tâm đó.

Hiện tại anh thật sự đối với cô càng lúc càng cảm thấy hứng thú, cũng hiểu được có điểm buồn cười, vì sao hai người trước kia vẫn chưa phóng điện nhau?

Có lẽ là vấn đề thời cơ, bởi vì hai người bọn họ vẫn đều tự cho mình đều có người yêu, cho tới bây giờ thì bọn họ chỉ có một mình, anh mới thường thức cùng thích liền dần dần nổi lên mặt, tiếp theo say rượu lần đó, cho anh có cơ hội tiếp xúc thân mật với cô, nên anh không thể buông tha.

Anh xác định người mình thích chính là cô, coi như gặp được rồi làm tình lần thứ hai thật tốt, anh cuối cùng mới phát hiện tình cảm của mình, sự yêu thích này vượt trên tình cảm đồng nghiệp, chỉ có điều cũng có điểm nghi ngờ nhỏ, như phía trước hai người đã thảo luận, bọn họ thật sự có biện pháp cùng một chỗ sao?

Ngày đó anh nói muốn cùng cô kết giao, không phải tùy tiện nói, nhưng là đã tự hỏi một hồi lâu mới có quyết định đó, anh nghĩ có lẽ bọn họ sẽ không như chứng kiến trước mắt, thật sự không hợp sao, nhưng bởi vì bọn họ vô cùng hiểu nhau, hôm nay lại cùng cô phát sinh quan hệ, anh đã không còn nghi ngờ gì nữa, anh muốn Đồng Ánh Diệu.

Không có uống say, lại càng không vì cảm tình còn ở thời kỳ muốn tìm người an ủi, anh thật sự thích cô, muốn cùng cô cùng một chỗ, cùng cô một chỗ làm cho anh cảm thấy tự tại lại thoải mái, hơn nữa bởi vì rất hiểu nhau, tựa hồ chỉ cần một ánh mắt hoặc một động tác, đã biết đối phương suy nghĩ cái gì.

Mượn chuyện cô đáp ứng cùng anh kết giao mà nói tốt lắm, anh biết cô sẽ đáp ứng kết giao, vẫn còn miễn cưỡng một chút, anh cũng biết dụng ý cô nói không hợp liền lập tức chia tay, bởi vì cô tính nghĩ ngày mai có thể quăng anh, cô nghĩ mình che giấu rất khá, lại không biết cô ngẫu nhiên vô tình lộ ra vẻ quý quýet tiết lộ ý định của cô. Xem ra anh thật sự hiểu rõ cô.

Lí Tắc Hàn sờ khuôn mặt non mềm kia, Đồng Ánh Diệu, thợ săn đã thả lưới, mặc kệ hồ ly giao hoạt đến mức nào, đều trốn không thoát bàn tay thợ săn.

Anh cúi xuống hôn hai má cô, rồi mới ôm cô đi vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nhị Kiến Khiêu Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Buổi chiều, Đồng Ánh Diệu ngồi trong văn phòng của mình, tuy đã mở máy tính nhưng trong lòng lại đang nghĩ đến chuyện khác.

Vì cái gì đêm qua lại cùng Lí Tắc Hàn trên giường? So với lần đầu tiên thì chuyện đêm qua cô lại nhớ rõ toàn bộ hơn nữa hình như là cô chủ động, vì cái gì thời điểm đó cô lại biến thành “sắc nữ”? Là vì ngày hôm qua anh làm rất tốt vị trí “Bạn trai” nên cô mới đột nhiên cảm thấy con người anh kỳ thật cũng không tệ lắm, lại rất đẹp trai sao.

Hai tay Đồng Ánh Diệu ôm đầu, không hiểu mình đang suy nghĩ cái gì, tên kia là Lí Tắc Hàn nha, cho dù anh rất đẹp trai hay rất tốt bọn họ cũng không có nhiều khả năng hay biện pháp gì có thể ở chung giống như các cặp tình nhân khác được, tuy rằng hai người ở trên giường cũng rất hợp nhau.

Nhớ tới một màn gồm nhiều hình ảnh kích tình kia, mặt cô đột nhiên đỏ tím đập nhanh bởi vì chúng rất kịch liệt.

Không được, cứ như vậy đi xuống sẽ không chấm dứt được, chỉ cần một lần trên giường anh đã nhiều lời nói muốn phụ trách, lại thêm lần này nữa bọn họ càng trở nên dây dưa không rõ.

Nghĩ đến sau khi đáp ứng quen nhau bọn họ hẳn sẽ rất nhanh chia tay, dù sao cô cùng Lí Tắc Hàn sao có khả năng hay có biện pháp gì một ngày ở chung lại vô sự? Nhưng từ ngày hôm qua mãi cho đến buổi sáng hôm nay anh lái xe đưa cô về nhà thay quần áo, bọn họ vốn thường luôn cãi nhau ầm ĩ sao vậy bây giờ đột nhiên cũng không có, hại cô tìm không ra thời cơ nói chia tay.

Thật là lạ, rõ ràng trước kia bọn họ rất dễ dàng phát sinh tranh chấp.

Ah! Nếu không đem việc này giải quyết nhanh cho xong cô sẽ phiền chết.

Lúc này trợ lý Đinh Tiểu Hủy của cô pha giùm cô một ly cà phê đã mang vào. “Trưởng phòng, em xem chị có vẻ như không có tinh thần làm việc, em đã pha cho chị một ly cà phê nè.”

“Cảm ơn em.” Ah, cà phê uống ngon.

“Trưởng phòng, em có một sự việc muốn nói cho chị biết đồng thời cũng muốn hỏi ý kiến chị.”

“Chuyện gì?”

“Chuyện kia...” Gương mặt thanh tú ửng đỏ. “Em rất thích Lí trưởng phòng.”

“Khụ!” Đồng Ánh Diệu thiếu chút nữa bị sặc cà phê, tay cô chợt run sém làm rớt ly cà phê. “Em nói cái gì, em thích Lí Tắc Hàn?”

“Dạ đúng.” Đinh Tiểu Hủy gật đầu.

“Vì sao em thích anh ta?” Còn nhớ rõ Như Phượng đã nói qua công ty ít nhất có năm cô gái thích Lí Tắc Hàn, cô không nghĩ tới Tiểu Hủy lại là một trong số đó?

“Kỳ thật em vừa vào công ty liền thích Lí trưởng phòng, em cảm thấy anh ấy rất đẹp trai, mặc dù có thời điểm nói chuyện hơi hung dữ, làm việc cũng nghiêm khắc, nhưng em cảm thấy anh ấy rất có cá tính, rất đàn ông, hơn nữa anh ấy rất cao lớn, đứng bên người anh ấy khiến cho người ta cảm thấy có cảm giác rất an toàn.” Nghe Đinh Tiểu Hủy miêu tả, Đồng Ánh Diệu phút chốc tự hỏi giờ phút này các cô đang thảo luận là cùng một người sao?

“Trưởng phòng, em muốn nói với Lí Trưởng phòng em thích anh ấy được không?” Đinh Tiểu Hủy ngưng ngừng nói. “Lí Trưởng phòng đã chia tay với bạn gái cho nên em nghĩ thừa cơ hội này thông báo cho anh ấy biết.”

Cô ấy muốn thông báo với Lí Tắc Hàn? Đồng Ánh Diệu không biết mình nên khuyên Tiểu Hủy cái gì, bởi vì cô không thể nói với cô ấy quan hệ hiện giờ của mình với Lí Tắc Hàn, quan hệ hiện tại của bọn họ vẫn chưa rõ ràng, chỉ có thể là “thứ việc” người yêu cộng thêm hai lần trên giường.

Đồng Ánh Diệu nhìn diện mạo Đinh Tiểu Hủy thanh tú, Lí Tắc Hàn sẽ thích cô ấy sao?

Nếu Tiểu Hủy thông báo với anh, cảm thấy anh với Tiểu Hủy cũng tốt lắm, có lẽ bọn họ sẽ quen nhau, như vậy phiền não của cô cũng sẽ không có.

“Trưởng phòng, chị thấy em nên làm như thế nào?” Đinh Tiểu Hủy hỏi.

“Chuyện này...” Đồng Ánh Diệu dừng lại, “Chị cảm thấy nếu em thật sự thích Lí Trưởng phòng thì em nên nói cho anh ta biết.”

Trước kia hình như có người đã nói, *thà thông báo thất bại cũng không thể bỏ lỡ chân mệnh thiên tử của chính mình.*

Cô đã gặp qua bạn gái trước của Lí Tắc Hàn, một người đẹp mảnh mai đầy nữ tính, có điểm giống Tiểu Hủy, có lẽ anh ta sẽ đáp ứng cùng Tiểu Hủy quen nhau.

“Thật vậy chẳng? Trưởng phòng, chị cũng cảm thấy Lí Trưởng phòng có thể sẽ thích em đúng hay không? Bởi vì Tiểu Mã đã nói qua em cùng bạn gái trước của Lí Trưởng phòng rất giống nhau.”

Thì ra cô ấy cũng biết việc này, xem ra Tiểu Hủy rất thích Lí Tắc Hàn, rất để ý đến chuyện của anh.

Có khi cô lại nghĩ, trừ việc bởi vì cùng cô trên giường nên Lí Tắc Hàn mới chịu trách nhiệm, hay có thể là do anh vừa thất tình không lâu nên mới vội vã tìm quen người khác? Bằng không cô nghĩ thế nào cũng không cảm thấy thích hợp một điều là anh thật sự muốn quen với cô.

Nói thật ra anh là một người đàn ông rất tốt, chỉ là do bọn họ không thích hợp mà thôi, bên người anh nên có một cô gái giống Tiểu Hủy nhỏ bé dịu dàng đáng yêu như thế, mà không phải là một người phụ nữ luôn đối chọi gay gắt với anh, như vậy rất mệt mỏi.

Nhìn Tiểu Hủy vui vẻ nhẹ nhàng đi ra ngoài, cô thật sự chúc phúc cho cô ấy.

“Đồng Ánh Diệu!”

Cửa phòng bị mở ra, đồng thời một tiếng tiếng rống giận dữ cũng vang lên, làm chấn động toàn bộ nhân viên trong công ty, mọi người đều nhìn về phía phòng làm việc của Đồng Ánh Diệu, mà người chen chúc đứng xem đầu tiên lại là bà bầu bụng bự Lương Như Phụng, mang dáng dấp sẵn sàng như muốn lấy thông tin truyền trực tiếp. Nhìn Lí Tắc Hàn đang tức giận ngất trời, khóe miệng Đồng Ánh Diệu hơi hơi run rẩy. “Hi, Lí Trưởng phòng.”

Đây không phải lần đầu Lí Tắc Hàn gầm rú tên của cô, nhưng cũng là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh tức giận đến như thế, anh xem ra “thật sự” đang tức giận.

Rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì? Không phải Tiểu Hủy đến phòng tìm anh thông báo sao? Vì sao anh lại nổi cáu đến như vậy, phải dùng đến hình ảnh rống đang phun lửa để hình dung, không... phải nói là rống đang phun lửa siêu đáng sợ. Lí Tắc Hàn thật sự đã bị cô chọc giận.

Cô giành khách hàng của anh, anh cũng giận dữ nhưng khi nghe cô giải thích có lý, đã không so đo với cô, dù sao chuyện này cũng là bởi vì danh dự của công ty.

Nhưng lần này... người phụ nữ này thật sự muốn anh bóp chết sao?

Đồng Ánh Diệu cảm thấy mí mắt nháy thật nhanh, đặc biệt mắt trái, nhưng mắt phải nháy hay mắt trái nháy là may đây, hình như mắt trái nháy là gặp may nên chắc cô sẽ không bị gì hết, hay vẫn là sẽ chết thật khó coi? Nhìn người đàn ông như đã muốn hóa đá, cô cảm thấy cổ họng rất rát.

“Lí Trưởng phòng, có việc gì sao? Sao lại tức giận đến như vậy, gần đây tôi không có giành khách hàng nào của anh nha.” Mặt Lí Tắc Hàn xanh mét, bước một bước dài tiến đến nắm lấy tay cô. “Đi theo tôi.”

“Đi, đi nơi nào?” Bởi vì vóc dáng cách xa quá mức, hơn nữa lực người đàn ông rất lớn nên Đồng Ánh Diệu như bị kéo lê về phía trước.

Xuyên qua hành lang văn phòng, Lương Như Phụng đứng đầu một đám người, giống như phóng viên đang phỏng vấn hỏi: “Ánh Diệu, có thể nói cho chúng ta biết rốt cuộc phát sinh chuyện gì vậy?”

“Mình cũng không biết.” Tiếp tục bị tha về phía trước,

“Lí Trưởng phòng cũng không có nói gì sao?”

“Ừ.”

“Như vậy mình muốn viết cái gì đây?”

“...”

Lại đến một chỗ rẽ khác, Tiểu Mã khuyên, “Anh Hàn, em biết anh hiện tại rất tức giận, nhưng trăm ngàn đừng để xảy ra tai nạn chết người nha!”

Đồng Ánh Diệu mở lớn mắt, anh muốn mạng của cô sao?

Lí Tắc Hàn kéo cô đi tới văn phòng Hạ Kế Quang. Văn phòng Anh Hạ rất hiện đại, chẳng những có thiết bị cách âm ngay cả cửa vào đều dùng mật mã,

mà toàn công ty cũng chỉ có Anh Hạ cùng anh biết mật mã, Anh Hạ đã nói qua nếu anh ta không có ở đây, anh cũng có thể tùy lúc vào phòng lấy hay mượn dùng tư liệu cũng được, hai ngày nay Anh Hạ không có mặt vừa lúc anh muốn sử dụng.

Ẩn mật mã, Lí Tắc Hàn kéo Đồng Ánh Diệu đi vào văn phòng Hạ Kế Quang rồi ấn nút tự động đóng cửa.

Cho đến khi vào văn phòng, Lí Tắc Hàn mới buông tay Đồng Ánh Diệu ra, cô sờ cổ tay mình, chúng đều đã tê dại.

Anh xoay người, một cặp con ngươi đen tràn ngập giận dữ nhìn cô. “Vừa mới rồi Tiểu Hủy trợ lý của em nói với anh, là em cố vũ cô ấy đến thông báo với anh, chuyện này là thật chăng?”

Thì ra là vì chuyện này, nhưng đây không phải là chuyện tốt sao? Rốt cuộc vì cái gì mà anh lại giận dữ đến như vậy? “Đúng vậy, Tiểu Hủy nói với em cô ấy thích anh, em nghĩ cô ấy nên nói cho anh biết.” Cô lại tự nhiên thừa nhận! Lí Tắc Hàn quát: “Rốt cuộc em xem anh là gì của em? Anh là bạn trai của em, mà em lại cố vũ cho cô gái khác theo đuổi anh, chuyện này là như thế nào đây? Đồng Ánh Diệu, em thật sự thích chọc anh tức giận sao?”

“Em mới không rõ anh vì cái gì mới giận dữ đến như vậy?” Cô cảm thấy vô tội. “Em làm thế cũng là vì anh nha.”

“Vì anh?” Anh trừng cô, “Em thử nói xem!”

“Lí Tắc Hàn, em biết anh bởi vì ngoài ý muốn mới cùng em trên giường, nhưng anh lại muốn chịu trách với em nên không thể không đề nghị ‘thử’ quen nhau, nhưng em thật sự không cần anh chịu trách nhiệm, nói cho cùng chúng ta chỉ là ‘thử’ quen nhau nên có lẽ ngày mai chúng ta có thể sẽ chia tay, Tiểu Hủy thích anh, có thể anh cũng thích cô ấy, chẳng lẽ cả hai đều phải bỏ lỡ duyên phận của mình sao? Cho nên em mới có thể cố vũ cô ấy đến thông báo với anh.”

“Anh không thích Tiểu Hủy!” Anh tức giận đến rống lên. “Hơn nữa ai nói anh chỉ là vì chịu trách nhiệm mới không thể không quen với em?”

“Không phải vì chịu trách nhiệm, chẳng lẽ anh là thích em, sao lại có khả năng như vậy!”

“Đúng vậy, anh thích em!” Anh tuyên bố đầy hùng hồn.

“Cái gì?” Đồng Ánh Diệu ngây người vài giây.

“Đồng Ánh Diệu, anh thích em.” Lí Tắc Hàn lại nói thêm một lần nữa.

Cô kinh ngạc nhìn anh, “Anh nói giỡn chơi sao?”

“Anh nhìn như muốn nói giỡn lắm sao?” Không giống! Giờ phút này mặt anh trông vẫn còn tức giận, cũng rất nghiêm túc, nhưng nếu không phải là nói giỡn, vậy câu đó có ý gì? “Lí Tắc Hàn, sao có khả năng anh thích em được?”

“Vì cái gì anh lại không có khả năng thích em?”

“Làm ơn đi, chúng ta đã nhận thức nhau nhiều năm, hiện tại bây giờ anh mới nói thích em, như vậy không phải rất kỳ quái sao?”

“Là rất kỳ quái, đúng vậy, nhưng quả thực là anh thích em.”

Đồng Ánh Diệu kinh ngạc, không thể nói gì, cô thật sự không biết nên nói cái gì bây giờ? Cảm thấy lời anh nói thực vớ vẩn, nhưng về mặt của anh cùng giọng điệu lại làm cho cô cảm thấy anh không phải đang nói dối..

“Chúng ta tuy rằng vì uống say mà phát sinh quan hệ, đối với em không phải say không ý thức mà anh rất rõ ràng người mình ôm là em, cũng bởi vậy điều này mới thật sự làm cho anh cảm thấy phiền chán, biết rõ là em, nhưng anh lại muốn hôn em, ôm em, cảm thấy em rất đáng yêu.” Lí Tắc Hàn thấy cô há hốc miệng, anh giận mở lớn mắt, biểu tình của cô rất khoa trương. “Sau đó anh mới tìm được đáp án, anh thích em.”

Miệng Đồng Ánh Diệu mở lớn đến nỗi có thể nuốt vào hai cái trứng.

“Anh cũng biết sau khi biết em sáu năm mới thích em là rất kỳ quái, nhưng thích chính là thích, chuyện này không có biện pháp không chế được.” Nửa năm qua việc đơn thuần thường thức đã sớm vô hình chuyển đổi thành thích. “Anh cũng có nghĩ đến việc em nói, chúng ta thường cãi nhau, không thích hợp cùng một chỗ, cũng bởi vì em luôn nghĩ như vậy nên mới không thể nhận ra anh thích em, cho nên anh mới đề nghị việc ‘thử’ quen nhau, có lẽ chúng ta có một số điểm không hợp nhau nhưng chưa chắc không thích hợp cùng một chỗ, ít nhất chúng ta không phải rất hiểu nhau sao?”

Lí Tắc Hàn đi đến trước mặt cô, vuốt ve mặt cô. “Anh quyết định bỏ đi giai đoạn ‘thử’ mà bây giờ chúng ta chính thức quen nhau.”

“Cái gì? Chính thức quen nhau?” Trước đây một phút đồng hồ cô còn đang suy nghĩ đưa ra yêu cầu chia tay, hiện tại anh lại nói muốn chính thức quen nhau, Đồng Ánh Diệu vẫn chưa định thần lại được.

Cô cố gắng gạt bỏ tâm tình đang bị nhiễu loạn kia đi, hít sâu một hơi rồi nói: “Lí Tắc Hàn, hiện tại anh đột nhiên nói thích em, em vẫn chưa có thể chấp nhận được lại càng không muốn chính thức quen nhau...”

“Em chán ghét anh sao?”

“Cái gì?” Đang nói bị gián đoạn, lại đột nhiên bị hỏi như thế, cô sững sốt.

“Em chán ghét anh sao?” Xem cô không nói gì, Lí Tắc Hàn cảm thấy mình không hiểu sao lại trở nên khẩn trương, có một khắc như vậy anh rất lo lắng cô sẽ nói cô không thích anh rồi cự tuyệt anh.

“Em...” Nhìn người đàn ông khò ngó kia, không biết vì sao, nói đúng ra Đồng Ánh Diệu thật không chán ghét anh, lúc này cái tay đáng ghét kia đang dùng trên mặt cô, nhẹ nhàng vuốt ve hai má cô, khiêu khích cô.

Nhìn thấy cô không có chán ghét anh, Lí Tắc Hàn nhẹ nhàng thở ra cũng cảm thấy rất vui mừng, ít nhất cô không có cự tuyệt anh. “Chúng ta chính thức quen nhau được không?”

Cô khẽ cắn môi, không biết mình có nên gật đầu hay không.

Tay anh nâng cằm cô lên, cúi xuống muốn hôn đôi môi mềm mại kia. “Đồng Ánh Diệu, anh thích em.” Nói xong bao phủ môi cô.

Anh thích cô! Đồng Ánh Diệu cảm thấy đầu trống rỗng, bị anh thông báo đến khiếp sợ hay bởi vì giờ phút này nhiệt tình hôn làm người hít thở không thông?

Không biết, nhưng khi nghe anh thông báo, nói đi nói lại cảm giác cũng không tệ lắm. Bây giờ cô chưa biết mình có thích anh hay không thích anh, nhưng cô biết mình tuyệt đối không chán ghét người kia.

Còn có, nghe giọng nam dễ nghe kia nói thích cô, lòng của cô không biết vì sao lại cao hứng.

Tuy việc Lí Trường phòng rất giận dữ mạnh mẽ lôi kéo Đồng Trường phòng vào văn phòng Anh Hạ “Đàm phán” đã xảy ra cách đây nhiều ngày, nhưng mọi người đối với việc hai người ngày đó đến tốt cùng nói chuyện gì vẫn cảm thấy tò mò.

Nhưng mà hai đương sự đó cũng cẩn thận không tuyên bố với bên ngoài chuyện gì, không, chính xác là không nói cái gì hết.

“Thật sự làm mọi người rất tò mò, đến tốt cùng hai người bọn họ đã nói cái gì?” Lương Như Phụng nói, rồi lại hỏi người bên cạnh, “Ê, cậu cũng không thấy tò mò muốn biết chân tướng sao?”

“Không – muốn – một – chút – nào.”

“Nhưng mình thật sự tò mò muốn chết.” Người bên cạnh không nói gì.

Lương Như Phụng không hề quanh co lòng vòng. “Ê, Đồng Ánh Diệu, cậu thật không chịu nói gì sao?” Đồng Ánh Diệu nhìn bà bầu bụng lớn liễu mình tìm hiểu đánh hơi tin tức. “Cái gì cần nói mình đã nói rồi, chúng mình chỉ thảo luận về công việc thôi.”

“Chỉ là thảo luận công việc thôi sao, Lí Trường phòng có cần thiết phải kéo cậu vào văn phòng Anh Hạ không?”

“Bởi vì anh ta sợ rỗng trong phòng mình, lớn tiếng làm ảnh hưởng đến mọi người công tác, bởi vậy chúng mình mới vào văn phòng Anh Hạ mà “Đàm phán”.”

“Thấy Lí Trường phòng mạnh mẽ kéo cậu vào văn phòng Anh Hạ như vậy, mọi người làm sao còn tâm trạng làm việc, tất cả đều suy nghĩ giữa anh chị đã xảy ra chuyện gì, có người còn định gọi điện báo cảnh sát nữa đó!” Dù sao ngày đó Lí Trường phòng biểu tình tức giận thật sự rất đáng sợ, thật không lạ một chút nào nếu có thảm án xảy ra.

Nhiều người còn nhớ rõ ngày đó mọi ánh mắt đều hướng về văn phòng Anh Hạ, không biết không khí có bao nhiêu khẩn trương kích động, mọi người đều suy nghĩ có nên báo nguy hay không? Kết quả, sau nửa giờ “Đàm phán”, hai người một trước một sau đi ra, không ai bị thương, biểu tình hai người cũng không có biến hóa gì nhiều, giống như chưa có việc gì phát sinh, thật sự kỳ lạ.

Hỏi Lí Trường phòng đến cùng tức giận vì cái gì? Anh chỉ thản nhiên trả lời không có việc gì.

Đồng Ánh Diệu nhìn bạn tốt, vài ngày nay đều đến hỏi, sóng gió cũng đã trôi qua mà cô thật đúng là chưa từ bỏ ý định.

Cô biết Như Phụng đã rất nhiều năm, rất hiểu cá tính của bạn, tuy rằng thích nói chuyện tào lao, nhưng bụng dạ thật không xấu, nhớ tới lúc cô cùng bạn trai trước chia tay, cũng bởi người bạn này ban tặng mà toàn công ty đều biết chuyện, tuy rằng đó là sự thật, cô cũng không giận, nhưng lúc ấy lại tạo thành không ít phức tạp, hại mỗi người vừa thấy cô liền mở miệng an ủi.

Bởi vậy lần này tha thứ cô tạm thời không thể kể cho bạn biết được, bởi vì cô khẳng định phút trước nói với bạn, phút sau toàn bộ công ty đều sẽ biết, cứ để sau này xem sao.

Ngày đó, có thể nói là cô bị Lí Tắc Hàn nửa dụ nửa ép chấp nhận chính thức quen nhau, nhưng cô vẫn chưa muốn công khai, bởi vì cô còn chưa chuẩn bị tốt, tuy rằng anh có điểm mất hứng, nhưng tạm thời đã thỏa hiệp. Mặt khác, cô còn đang suy nghĩ nên nói sao với Tiểu Hủy việc mình và Lí Tắc Hàn quen nhau.

Cô rất sợ Tiểu Hủy sẽ hiểu lầm, cho rằng bọn họ đã quen nhau, vì sao còn muốn cô bé đi thông báo? Thật ra ngày đó sợ dĩ cô cô vũ cô bé đi thông báo, mặc dù có chút tư lợi nhỏ cho rằng có thể giải quyết phiền toái của mình nhưng cô cũng thật muốn chúc phúc cô bé cùng Lí Tắc Hàn, cũng cho rằng so

với cô, Tiểu Hủy càng thích hợp với anh hơn. Xem ra cô nên cẩn thận suy nghĩ nên nói với Tiểu Hủy như thế nào mới không làm cho cô bé cảm thấy bị thương tổn.

“Nói thật, mình cảm thấy gần đây quan hệ giữa cậu và Lí Trường phòng có điểm hình như không giống trước kia.”

Đồng Ánh Diệu cười đến có điểm cứng ngắt. “Không giống như thế nào?” Đã bị nhìn ra cái gì sao?

“Mình cảm giác gần đây số lần Lí Trường phòng điên cuồng hét lên Đồng – Ánh – Diệu đã giảm bớt, không, hình như không có nha, trước kia Lí Trường phòng thường rống lên như thế.”

“Cậu thích xem mình bị người ta rống sao?”

“Cũng không phải như vậy, xem hai anh chị đấu võ mồm rất thú vị, xem như cuộc sống này không thể thiếu lạc thú nhỏ nhỏ đó, gần đây các cậu cũng không cãi nhau ầm ỹ, làm mình cảm thấy hơi buồn chán.” Cô thật sự thua bạn tốt của mình luôn! “Cậu suy nghĩ nhiều quá rồi, tốt lắm, đã đến 1 giờ rồi, thời gian nghỉ trưa chấm dứt, nhanh trở về làm việc đi.”

Đồng Ánh Diệu đẩy nữ hoàng buồn chuyện này mau trở về nơi làm việc, bắt đầu tập trung vào công việc.

Đồng Ánh Diệu tắm xong lau khô người, cầm lấy một cái áo somi nam sạch mặc vào, cái áo này rất lớn nên cô mặc dài đến tận đùi, rồi mới đi ra khỏi phòng tắm.

Sau khi ăn tối với Lí Tắc Hàn xong, anh mời cô đến nhà anh qua đêm, cô không cự tuyệt, dù sao cô và Lí Tắc Hàn hai người đều không phải nam sinh nữ sinh mới hai mươi tuổi, mà đều là nam nữ đã trưởng thành, kiểu yêu đương thuần khiết đã cách bọn họ rất xa.

Cô từ phòng tắm đi vào phòng ngủ, thấy người đàn ông đang nằm trên giường vừa thấy cô thì có vẻ hơi khản trương đưa tay ném tạp chí đang đọc lên bàn nhìn có vẻ giống như tùy ý, nhưng đã làm cho Đồng Ánh Diệu cảm thấy kỳ lạ.

“Anh mới xem cái gì vậy?” Ngồi xuống giường, cô thử dựa vuton qua người anh muốn lấy tạp chí trên bàn kia.

“Không có gì.” Bàn tay to thuận thế ôm thắt lưng của cô, ngăn cản cô xem.

“Em muốn xem.” Cô vuton tay cầm lấy cuốn tạp chí, đó là một cuốn tạp chí về mua bán nhà đất.

“Anh xem cái này để làm gì, anh muốn đổi sang nghề môi giới nhà đất sao?”

Anh ôm lưng cô, nghe thấy mùi hương cô vừa mới tắm xong, cảm thấy mê say.

“Anh muốn đổi một căn hộ lớn hơn.”

“Vì cái gì? Em cảm thấy nơi này cũng tốt lắm, vì sao lại muốn đổi?” Sau khi quen với anh, cô mới biết được vì sao anh có thể mua được căn hộ, mua được xe hơi, hơn nữa toàn bộ đã thanh toán xong, thì ra anh chơi có phieu, theo lời anh nói “chỉ kiếm được một chút”, nhưng cô thật nghi ngờ một chút đó là bao nhiêu?

“Căn hộ này chỉ có hai phòng, quá nhỏ, em đã biết anh muốn mua một căn hộ mới nên khi nào có rảnh giúp anh xem xét một chút rồi cho ý kiến.” Căn hộ hiện tại này chỉ thích hợp cho một mình anh ở, nhưng tương lai anh cần một căn hộ lớn hơn. Cha mẹ anh lúc trước là giáo viên hiện đang sống với anh của anh ở Mỹ, một năm ít nhất hai lần anh bay đến Mỹ thăm bọn họ.

“Nhưng em không có kiến thức về việc này, em nghĩ anh nên hỏi ý kiến người khác thì tốt hơn.” Cô thật sự không hiểu lắm về các căn hộ.

“Em không cần phải hiểu cái gì, chọn cái mà em thích là được rồi.”

Chọn cái cô thích? Đồng Ánh Diệu hiểu dụng ý anh. “Em hỏi anh, việc mua căn hộ mới liên quan đến em sao?”

“Có.” Lí Tắc Hàn thẳng thắn thừa nhận, dù sao anh cũng muốn cô chọn nơi ở.

“Không phải cậu em nói muốn cuối năm làm đám cưới sao? Hiện tại chỉ còn có nửa năm, nếu có thể, anh nghĩ trong vòng ba tháng giải quyết xong vấn đề nơi ở, sau đó có thể tập trung chuẩn bị hôn lễ.” Nghe kế hoạch của anh, mua căn hộ mới rồi chuẩn bị đám cưới? Đồng Ánh Diệu không ngừng kinh ngạc. “Tắc Hàn, anh có biết anh đang nói cái gì không?”

“Anh đang nói đến việc kết hôn của chúng ta.”

“Anh không nên đề ý đến lời cậu em nói, cậu em năm nào cũng nói cuối năm muốn gả em ra ngoài, chỉ là nói đùa thôi, anh không nên tương thiệt.” Đồng Ánh Diệu không nghĩ tới anh nghĩ xa như vậy. “Anh thử nghĩ lại xem, chúng ta mới quen nhau không bao lâu.” Đại khái thật sự tính chỉ mới có nửa tháng.

“Thời gian quen nhau dài hay ngắn không thành vấn đề, hơn nữa nếu nói đến thời gian thì chúng ta đã biết nhau sáu năm.” Lí Tắc Hàn cười nhẹ. “Việc này chỉ liên quan đến vấn đề hiểu biết, em có biết khi anh lái xe đưa em về nhà, anh đều suy nghĩ cái gì không? Nhanh chút đem người phụ nữ này lấy về nhà, rất luyến tiếc rời xa em.”

Rõ ràng không phải là lời tâm tình kéo dài lê thê, nhưng không hiểu sao trong lòng lại rất cảm động. Đồng Ánh Diệu nhìn người đàn ông bên cạnh, tìm đập nhanh hơn, mắt hơi ươn ướt, bởi vì cô cảm nhận được tình yêu sâu sắc của anh.

Lí Tắc Hàn xoa đầu cô, giọng nói có vẻ nuông chiều. “Em cảm tạ chỉ xem, nhớ rõ chọn lựa căn hộ mình thích.”

Xúc động dâng tràn, Đồng Ánh Diệu không nói gì chỉ muốn chực khóc. Cô nghiêng về trước, chủ động hôn môi anh, tuy rằng cô có điểm giống “không trâu bắt chó đi cày” bị buộc phải kết giao, nhưng cô phát hiện càng lúc càng bị người đàn ông này hấp dẫn, lời nói của anh ngày càng tác động đến tâm hồn cô.

Hai người hôn nhau, bàn tay to ấm áp luồn vào áo somi của cô, cô không mặc gì bên trong, bàn tay to nắm lấy bộ ngực mềm mại, nhẹ nhàng vơn về đầu ngực mẫn cảm, một luồng khoái cảm lan tràn làm tiêu diệt anh phía dưới bỗng chốc đứng thẳng.

“Ah...” Được vỗ về chơi đùa mang đến cảm giác kích thích làm cho cô ngâm nhỏ, cô kim lòng không được cũng đưa tay vuốt ve thân thể cường tráng đầy cơ bắp hoàn mỹ kia.

Hai người giờ này khắc này thân mật vuốt ve nhau, làm cho người ta có cảm giác giống như bọn họ là một đôi tình nhân đã kết giao nhiều năm, có sự hiểu biết lẫn nhau, rất phù hợp với nhau.

Cảm giác kết hợp một lần so với một lần ngày càng tốt đẹp hơn, cũng rất ăn ý nhau, đôi chân trắng trẻo dài nhỏ tuyệt đẹp hơi hơi mở ra, làm cho người đàn ông tiến vào càng sâu, chạm đến điểm mẫn cảm kia, khoái cảm tràn đến làm cho thân mình Đồng Ánh Diệu run lên, đem vật nóng như lửa của người kia hấp thụ càng nhanh.

Lí Tắc Hàn rên lên thành tiếng, hô hấp trở nên dồn dập, khoái cảm như sóng nhiệt muốn đốt cháy tất cả đột nhiên đánh đến, cháy sạch hai người, dục hóa trong cơ thể càng rực cháy mạnh mẽ hơn, anh nâng thắt lưng lên lần lượt va chạm càng sâu càng mạnh mẽ, kịch liệt rút ra đẩy vào làm cho hai người hoàn toàn sa vào lốc xoáy khoái cảm.

Khi đạt đến đỉnh, Đồng Ánh Diệu đang ôm vai người đàn ông nhện không được cắn một cái, anh quả thực cùng loại thú vật, nhưng vui sướng như vậy làm cho cô cảm thấy rất thỏa mãn.

Có thể nói với anh, tuy rằng cô chưa xác định được mình có thích anh hay không, nhưng có thể xác định mình phi thường thích thân thể anh?

Chỉ thích thân thể anh, một người đàn ông có cá tính nghiêm túc như anh chỉ sợ nghe xong sẽ phát điên lên!

Được rồi, cô thừa nhận bây giờ cô bắt đầu thích anh một chút...

Bạn đang đọc truyện *Nhị Kiến Khiêu Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Buổi sáng hôm sau, tại giao lộ cách Công ty Quảng cáo Thịnh Thái khoảng vài phút đi bộ, một chiếc xe BMW màu xám bạc đang đậu trên đường.

“Em đang bị như vậy mà còn muốn đi bộ một đoạn sao, hay anh trực tiếp chở em đến trước cửa cao ốc công ty nha.”

“Không cần, em muốn xuống xe ở chỗ này.” Đồng Ánh Diệu cự tuyệt đề nghị Lí Tắc Hàn, mở dây an toàn, cầm lấy cặp tài liệu.

“Nhưng anh sợ em đi xa sẽ mệt...”

Biết ý anh chỉ là gì; khuôn mặt nhỏ nhắn Đồng Ánh Diệu đỏ lên, không hồn giận nhìn anh. “Đều do anh hại, không biết khác chế một chút.” Tuy rằng cô cũng rất say mê, nhưng hiện tại chân có chút yếu ớt.

Lí Tắc Hàn đau lòng vuốt mặt cô. “Còn chưa muốn công khai chuyện chúng ta quen nhau sao?”

“Ừ.” Cô còn chưa muốn công khai.

“Vậy thời điểm nào mới có thể công khai được đây?”

“Để em suy nghĩ lại sau nha.” Đồng Ánh Diệu muốn trốn tránh vấn đề nên xuống xe. “Em xuống đây, gặp ở công ty.”

Khi Đồng Ánh Diệu đi được vài bước, đằng sau có người định mở miệng kêu cô, nhưng đột nhiên nhìn thấy trên xe bước xuống một người đàn ông, người kia ngay ngăn cản người.

Lí Tắc Hàn xuống xe gọi lại Đồng Ánh Diệu, rồi mới bước tới đưa cô hai túi giấy chứa tài liệu. “Em để rớt mấy cái này nè.” Nếu đưa cho cô ở công ty nhất định cô sẽ tức giận.

“Cám ơn.” Đồng Ánh Diệu nhận lấy.

“Hôm nay cố lên.” Anh xoa đầu cô.

“Anh cũng vậy.”

Lí Tắc Hàn cúi xuống hôn mặt cô, mới trở lại trên xe, hành động hai người thân mật, làm cho sắc mặt người đứng ở đằng sau nhìn thấy có vẻ lo lắng.

Buổi chiều khoảng ba giờ hơn, Đồng Ánh Diệu ở bên ngoài trở lại công ty, phát hiện tập tài liệu trên bàn về kế hoạch quảng cáo cho một công ty thời trang với Từ Phó Tổng Giám đốc ngày mai phải làm việc không thấy đâu nữa.

Cô vội vàng tìm trợ lý Đinh Tiểu Hủy, bởi vì phòng của cô không cho người khác vào, có phải lúc sắp xếp lại hồ sơ không cẩn thận cầm đi?

“Trưởng phòng, thực xin lỗi, buổi sáng em sắp xếp lại hồ sơ vốn đã không thấy.” Đinh Tiểu Hủy nói.

“Em không cầm đi? Vì sao lại không thấy đâu?” Đồng Ánh Diệu hơi khàn trương, tuy rằng bản kế hoạch kia vẫn còn lưu trong máy tính, nhưng hai mươi mấy trang nội dung, trong đó đại khái có hơn một nửa là sơ đồ và tư liệu viết tay, bản kế hoạch này cô phải mất mấy ngày mới hoàn thành.

“Trưởng phòng, có thể buổi chiều ngày hôm qua khi thu dọn ra về, chị không thấy rõ ràng, cho nó là tư liệu không cần thiết nên đã không cất đi hay không?”

“Không có khả năng, nếu là tư liệu muốn hủy, nhất định chị sẽ xem lại một lần, chị sẽ không đem bản kế hoạch quan trọng như vậy mà bỏ đi.” Đem tư liệu không cần xem lại một lần nữa trước khi hủy, là thói quen đã được hình thành qua nhiều năm của cô, cô khẳng định mình không có khả năng đem bản kế hoạch kia trở thành tư liệu không cần đã đánh mất.

“Em cũng không biết.”

“Xảy ra chuyện gì, phát sinh cái gì?” Có mấy đồng nghiệp tiến vào hỏi, có phải có vấn đề gì xảy ra hay không? Biết tư liệu Đồng Trưởng phòng không thấy, mọi người đều rất kinh ngạc, nhưng bọn họ đề nghị Đồng Trưởng phòng nên cẩn thận tìm lại lần nữa, dù sao công ty không có người lấy đi bản kế hoạch kia, có thể là Đồng Trưởng phòng bỏ quên ở đâu đó thì sao. Nhưng nếu trở thành tư liệu bỏ đi, chỉ sợ cơ hội tìm lại rất nhỏ.

Đồng Ánh Diệu thở nặng nề khó nhọc, hiện tại phải làm lại sao? Tuy rằng tư liệu liên quan còn, nhưng làm lại kịp sao? Nhưng nếu không làm gấp, ngày mai cô dùng cái gì mà bàn luận kế hoạch với Từ Phó Tổng Giám đốc đây?

“Đồng Trưởng phòng, cô thử tìm lại một lần nữa xem sao?”

“Đúng rồi, bản kế hoạch kia tên gì, mọi người chúng ta cùng nhau tìm.”

“Cám ơn ý tốt của mọi người.” Đồng Ánh Diệu mở ra tư liệu liên quan, quyết định thật nhanh nói: “Tôi quyết định làm lại.” Mặc kệ là cô hay Tiểu Hủy không cẩn thận đánh mất, tóm lại đã mất chính là đã mất, cô muốn truy rốt cuộc là do ai đều đã không hề có ý nghĩa gì nữa, chỉ có thể làm lại.

“Trưởng phòng, bên trong không phải có rất nhiều tư liệu viết tay sao? Trước đây chị đã tốn rất nhiều thời gian mới làm xong, bây giờ phải làm lại có kịp không? Chị có muốn hủy cuộc hẹn ngày mai với khách hàng hay không?” Đinh Tiểu Hủy hỏi.

“Không cần.” Trừ phi có việc gì rất lớn phát sinh, nếu không cô cũng không muốn dời lại cuộc hẹn với khách hàng. “Hôm nay chị nhất định sẽ làm lại xong.”

“Nơi này phát sinh việc gì?” Hạ Kế Quang từ văn phòng đi ra, thấy có rất nhiều nhân viên ở trong phòng Đồng Ánh Diệu, biết bản kế hoạch ngày mai trình cho khách hàng không còn thấy nữa, anh cảm thấy có chút kinh ngạc, dựa vào thái độ làm việc cẩn thận của Ánh Diệu từ trước cho đến bây giờ sẽ không có khả năng phát sinh loại sự tình này.

“Tìm khắp hết chưa?” Anh hỏi Đồng Ánh Diệu.

“Đã rồi.”

“Có thể bị ai lấy đi sao?”

“Chắc là tôi không cẩn thận đem chúng thành giấy bỏ rồi.” Đồng Ánh Diệu trả lời.

Hạ Kế Quang suy tư hỏi: “Hiện tại giải quyết như thế nào?”

“Tôi quyết định làm lại.” Nghe đáp án như thế, Hạ Kế Quang không hề cảm thấy kinh ngạc, gặp sự tình sẽ không ngạc nhiên, sẽ không kích động, bình tĩnh xử lý rất quyết đoán, đây là sự hấp dẫn của cô.

Anh cười cười, đồng viên nói: “Cố lên!” Rồi mới rời đi.

Mặc dù có người mở miệng nói muốn hỗ trợ, nhưng Đồng Ánh Diệu đều từ chối, dù sao tư liệu kia có rất nhiều phức tạp, cô không thể một lời nói cho hết, tuy rằng tư liệu viết tay không còn, nhưng còn trong trí nhớ trong đầu cô.

Mọi người đi ra khỏi phòng cô, để cô tập trung làm lại bản kế hoạch kia, hy vọng ngày mai có thể xong.

“Trưởng phòng, thật có lỗi, đêm nay em có việc quan trọng, cho nên không có thể ở lại giúp chị được, chị có giận em không?”

“Không sao, chị tự làm một mình được rồi.” Trên thực tế nếu Tiểu Hủy mở miệng muốn ở lại giúp cô, cô cũng sẽ kêu cô ấy tan tâm trước, dù sao có rất nhiều việc cô phải tự mình làm.

“Cám ơn Trưởng phòng, em ra ngoài đây.”

“Ừ.” Đinh Tiểu Hủy nhìn sâu vào mắt Đồng Ánh Diệu đang cúi đầu chuẩn bị làm lại bản kế hoạch, đôi môi hơi cong lên, muốn cười nhưng không cười nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng cô.

Đến thời gian tan tầm, rất nhiều đồng nghiệp lục tục bước vào phòng đồng viên Đồng Ánh Diệu cố lên, Lương Như Phụng cũng đến, còn mang theo bình “Yêu can”. (hình như nước tăng lực, bổ gan)

“Mình sợ cậu thức đêm mệt nhọc, uống nó trước đi.” Đồng Ánh Diệu bật cười. “Sao cậu lại có cái này? Phụ nữ có thai không thể uống lung tung nha.”

“Chồng mình tới đón, tiện thể mình nhờ anh ấy mua đến.”

“Cám ơn cậu, nhanh về đi, mình OK.” Bạn tốt tri kỷ làm cho cô cảm động.

“Cố lên.” Sau khi Lương Như Phụng rời đi, Đồng Ánh Diệu đem toàn bộ năng lực tập trung vào bản kế hoạch, cô đã chuẩn bị sẵn sàng ở lại công ty qua đêm.

Khi Lí Tắc Hàn trở lại công ty đã là tám giờ tối, tất cả nhân viên công ty đều đã ra về, Tiểu Mã chờ anh trở về, đem tư liệu anh cần giao cho anh, thuận tiện nói với anh chuyện Đồng Trưởng phòng.

Lí Tắc Hàn bảo Tiểu Mã ra về trước, còn mình ở lại đi qua tìm Đồng Ánh Diệu.

“Tư liệu bản kế hoạch đưa cho anh một ít, anh giúp em.” Nhìn thấy cô ra bên ngoài cửa văn phòng nhìn quanh, anh không hồn giận nói: “Không cần nhìn, mọi người đều đã về, bây giờ còn là lúc nào mà em lại để ý quan hệ chúng ta có sáng tỏ hay không.”

Đồng Ánh Diệu liếc trắng mắt. “Anh cũng mệt mỗi một ngày, về trước nghỉ ngơi đi, em làm một mình được rồi.” Cô biết anh hôm nay đi Nghi Lan xử lý công việc.

“Anh không mệt, nhanh đưa tư liệu cho anh.”

“Không cần.”

“Đồng Ánh Diệu, thời điểm này sao em làm một mình được? Để anh giúp em, hai người cùng nhau làm sẽ nhanh hoàn thành.” Biết cô rất độc lập, nhưng anh rất muốn giúp cô.

“Không cần, việc này hơi phức tạp, một mình em làm được.” Dù sao trước kia cô cũng không phải chưa từng ở lại công ty thức đêm tăng ca.

“Loại kế hoạch này trước kia anh cũng đã từng làm qua, sẽ không phức tạp lắm đâu.”

“Không cần mà, anh về nghỉ trước đi.” Đồng Ánh Diệu kiên trì nói. Cho dù anh muốn hỗ trợ, cuối cùng cũng phải do chính cô vẽ ra, anh nhất định cũng chỉ có thể ở lại chỗ này thức đêm với cô thôi, như vậy rất vất vả, huống hồ anh hôm nay chạy cả một ngày, mệt chết đi. “Anh nhanh về đi, đừng làm rộn em.”

Bị cự tuyệt lần nữa, Lí Tắc Hàn tức giận. “Đồng Ánh Diệu, em rốt cuộc cho anh là ai? Có nghĩ anh là bạn trai em không?”

“Là bạn trai thì như thế nào?” Cô không hiểu ý tứ của anh.

“Nếu chúng ta là người yêu của nhau, ngẫu nhiên ý lại bạn trai một chút cũng sẽ không sao, để cho anh giúp em, cùng nhau hoàn thành.” Anh đi qua định lấy tư liệu, không ngờ cô đem tư liệu lấy đi, làm cho anh cực kỳ giận.

“Anh là bạn trai em, đúng vậy, nhưng rõ ràng đây là chuyện em có thể tự mình xử lý, vì sao muốn ý lại anh?” Huống chi đây là lỗi cô, cô phải có trách nhiệm làm lại bản kế hoạch thật tốt. “Anh vẫn nên về đi thôi, tự em làm được rồi.”

“Em thật sự thích làm trái lại lời anh sao?”

“Lí Tắc Hàn, trừ phi anh cho rằng năng lực em không đủ, nếu không mời anh về đi”

“Em cho rằng là vì cái gì anh mới giúp em?” Anh đau lòng, muốn giúp cô không được sao? Người phụ nữ này đến lúc này vẫn còn muốn cùng anh đấu võ mồm.

“Em không biết.” Giờ phút này cô không có khả năng lý giải ý tưởng anh. “Nếu anh muốn tìm một bạn gái có thể để anh bảo hộ, thực thật có lỗi em không phải, một lần nữa đề nghị anh tìm bạn gái khác.” Có lẽ là đầu khí đi, tuy rằng biết mình không nên nói như vậy, nhưng cô không hiểu anh vì sao lại đem cô trở thành một phụ nữ nhu nhược, cô không thích cái dạng này.

Lí Tắc Hàn không nghĩ tới cô lại có thể nói ra lời này, người phụ nữ này rốt cuộc có thích anh hay không? Bằng không sao lại đem lòng tốt của anh chà đạp thành như thế này.

“Là anh tự mình đa tình, nhưng em đối với anh một chút ý tứ cũng không có sao?” Khuôn mặt anh tuần kia có vẻ bị thương, bởi vì cô lại bảo anh đi tìm bạn gái khác một lần nữa. “Anh không phải loại đàn ông gặp một người yêu một người, anh không đa tình như vậy, nếu em cảm thấy sự quan tâm của anh thật phiền, anh đi đây.”

Anh không quay đầu lại mà đi thẳng ra khỏi phòng cô.

Sáu năm nay, bọn họ cãi nhau vô số lần, nhưng lần này thật làm cho người ta hoàn toàn cảm thấy thất vọng. Nhìn Lí Tắc Hàn đi ra ngoài, Đồng Ánh Diệu cảm thấy lòng mình bị nhéo đau, cô biết anh tức giận thật sự, tuy rằng muốn mở miệng nhưng lại không biết nên nói cái gì với anh?

Vừa mới nảy thật ra cô chọc giận anh vì anh đem cô trở thành người ngu ngốc cái gì đều làm không tốt, rồi muốn cho anh trở về nghỉ ngơi sớm một chút bởi vì anh ở lại cũng không giúp được việc gì, chắc anh cũng không nghĩ là cô thật tình muốn anh đi tìm bạn gái mới đi, hơn nữa không phải bọn họ thường cũng cãi nhau như vậy sao? Anh làm chi tưởng thật, lại còn tức giận như vậy?

Còn nói cô không thích anh, như vậy anh có nghĩ đến cô vì sao làm việc nguyên ngày đã mệt chết, lại chưa bao giờ từ chối anh lần nào khi mời cô đến nhà ngủ đêm, khiến cho mình càng mệt thêm? Chẳng lẽ cô không nói ra, anh sẽ không biết sao? Quả nhiên là đại tình tình từ vườn bách thú chạy ra.

Ngay từ đầu anh nói muốn quen nhau, cô không phải đã nói với anh bọn họ sẽ không đi đến đâu sao, quả thế, bọn họ mới quen nhau không bao lâu anh liền giận cô như vậy, cho dù hai người ở trên giường cỡ nào phù hợp, nhưng bọn họ cuối cùng cũng không thể dựa vào loại quan hệ này mà duy trì đoạn cảm tình cho đến cuối đi?

Nhận thức sáu năm, nghĩ rằng bọn họ rất hiểu biết nhau, nhưng hiện tại xem ra, cô cùng anh cũng không như chính mình tưởng tượng có thể hiểu biết đối phương.

Đồng Ánh Diệu không ngừng hít sâu, cố gắng làm cho tinh thần lần nữa tập trung trở lại công việc, hiện tại cô nên nhanh một chút hoàn thành bản kế hoạch.

Cái tên đại đầu heo kia, khi nào không âm ỹ lại cố tình chọn lúc này âm ỹ với cô.

Vẫn phi thường tức giận, Đồng Ánh Diệu thoáng nhìn “Yêu can” Lương Như Phụng đưa cho cô, cảm mở ra uống xong, bởi vì cô không nghĩ bị tên kia chọc giận đến thở không nổi như vậy.

Khi Lí Tắc Hàn đi ra khỏi phòng Đồng Ánh Diệu, lại gặp Hạ Kế Quang.

“Muốn đi uống một ly hay không?” Hạ Kế Quang mời anh cùng đi uống rượu.

Cùng nhau cộng tác nhiều năm, mối quan hệ ông chủ với nhân viên của hai người rất tốt, giống như tình hữu nghị anh em.

Hai người đi vào một quán bar đàn dương cầm ở gần công ty, gọi rượu, Lí Tắc Hàn buồn bã uống một hơi hết ly.

“Cẩn thận, uống như vậy rất dễ say.”

“Tôi không sao.”

“Thật xin lỗi, mới đây tôi không cố ý nghe lén cậu cùng Ánh Diệu nói chuyện, bởi vì các cậu cãi nhau lớn tiếng quá, tôi mới đi qua xem.” Hạ Kế Quang thật sự có chút kinh ngạc khi nghe được nội dung. “Các cậu hai người thật sự ở cùng một chỗ? Việc này như thế nào lại không nghe người công ty nói?”

“Đồng Ánh Diệu không muốn công khai.”

“Phải không?” Chuyện này giống cung cách Ánh Diệu thường làm. “Các cậu bắt đầu từ khi nào? Không phải lúc trước truyền ra cậu vẫn còn trong tình trạng chữa thương sao, bởi vậy mới sắp xếp một kỳ nghỉ phép dài hạn đi nước Mỹ sao?”

“Tôi làm gì có thất tình.” Tuy rằng chia tay với Mi Na có chút không muốn, bởi vì hai người bọn họ vẫn còn yêu thích nhau, nhưng sự nghiệp cô có hướng phát triển tốt, anh đương nhiên sẽ không cản trở cô. “Tôi đi nước Mỹ thăm ba mẹ là hành trình đã định từ trước.” Anh biết mọi người đều nói anh đi trị liệu tình thương, anh cũng lười giải thích.

Thái độ Hạ Kế Quang nhàn nhã uống một ngụm rượu, “Nhìn thấy cậu cùng Ánh Diệu ở cùng nhau thật sự không ngoài dự đoán của tôi, nên nói như thế nào đây, cảm giác những năm gần đây các cậu hình thành một đôi so với đồng nghiệp, tình cảm bằng hữu rất tốt, tóm lại, cho dù không phải hiện tại, về

sau các cậu cũng sẽ cùng một chỗ.” Có ai âm ỷ sáu năm còn có thể sống yên ổn vô sự như vậy? Khi đó anh đã đoán bọn họ đã bị hấp dẫn lẫn nhau nhưng không tự biết, xem ra trực giác anh còn rất chuẩn, “Một đoạn cảm tình nếu chỉ một bên trả giá, thật sự làm cho người ta cảm thấy mất mát.” Nhớ tới người phụ nữ kia lại bảo anh đi tìm bạn gái mới một lần nữa, cô thật sự tùy tiện cư xử như vậy đối với tình cảm hai người sao? Tuy rằng biết có khả năng cô vô tâm nói những lời này, nhưng vẫn làm cho người ta thương tâm.

Nhìn về mặt phiên muộn Lí Tắc Hàn, Hạ Kế Quang nói ra cái nhìn của anh. “Tôi không biết cậu khi nào thì phát hiện mình thích Ánh Diệu, nhưng cô ấy rất sớm đã thích cậu.” Lí Tắc Hàn đối với lời nói này của Hạ Kế Quang cảm thấy buồn bực.

“Không nên dùng thái độ hoài nghi này nhìn tôi, tôi nói thật đó.” Hạ Kế Quang cười khẽ, “Nhân tiện nhắc đến chuyện Á Gia thực phẩm lần trước mà nói, cậu không ở Đài Loan, bên kia Á Gia muốn lập tức xem ngay kế hoạch mới, cậu cũng biết bọn họ không hề có tính nhẫn nại nên Ánh Diệu nhảy vào nói với tôi khách hàng này rất quan trọng với cậu nên đề cô ấy giúp cậu làm, đương nhiên hợp đồng đó cũng đề cho cô ấy theo luôn. Chẳng qua lúc ấy tôi cảm thấy cô làm vậy không phải vì tiền thưởng, mà là không nghĩ hủy đi quan hệ hợp tác giữa cậu với Á Gia nhiều năm qua.”

Lí Tắc Hàn cảm thấy rất chấn động, tâm như bị đánh mạnh vào.

“Còn có việc đi học ở Đài Nam lần trước của các cậu, trước khi tan tầm tôi đã gặp cô ấy hỏi có hai lớp ai sẽ tham dự trước, tôi nghĩ ngay cả chuyện này mà bọn cậu cũng bắt hòa đi, ha ha.” Anh chẳng qua bởi vì buồn tẻ mới hỏi, bởi vì có lúc xem hai người bọn họ cãi nhau cũng rất thú vị.

“Cô ấy nói với tôi sẽ để cậu tham dự lớp đầu, sau đó còn sớm cậu có thể kịp trở về Đài Bắc, tuy rằng ngoài miệng cô ấy nói bởi vì gần đây cậu tình trường thất ý nên tinh thần không tốt, lơ tan học ra trễ choáng váng gây tai nạn, do đó cô ấy nói xung phong nhận tham dự lớp sau để có thêm thời gian bồi dưỡng nhưng tôi nghĩ hẳn cô ấy muốn cho cậu trở về Đài Bắc sớm một chút sau đó nghỉ ngơi thật tốt, nói thật, khi đó tôi mới phát hiện thì ra cũng có thời điểm Ánh Diệu đối với cậu rất tri kỷ.”

Lí Tắc Hàn nghe xong, hai đầu lông mày nhíu lại, anh chưa bao giờ biết việc này.

Anh luôn nghĩ rằng mình rất hiểu cô, nhưng chỉ có thể thấy mặt ngoài mà thôi, anh chưa từng tự hỏi, hiểu ra dụng ý của cô sâu xa đến như vậy.

Thấy Lí Tắc Hàn không nói gì, Hạ Kế Quang lấy về người từng trải nói: “Tôi cảm thấy hiện tại cậu giống như mình lúc trước, bị một người phụ nữ độc lập xinh đẹp nào đó hấp dẫn, sau khi chiếm được lại vô tình hy vọng thay đổi cô ấy, kết quả lại đã quên lúc ban đầu chính mình thích không phải bởi vì tính độc lập đặc biệt đó sao, cuối cùng sửa đổi không được, hôn lễ cũng bị hủy bỏ, hiện tại lại biến thành một ông già cô đơn, vậy cậu có hiểu chưa.” Hạ Kế Quang cười gượng, chuyện tình cảm của anh Tắc Hàn cũng biết một chút, lời nói này làm cho Lí Tắc Hàn sợ run, anh muốn thay đổi người phụ nữ kia sao? Anh không có ý đó, chỉ hy vọng cô thỉnh thoảng có thể ý lại anh, mọi đàn ông đều muốn bảo vệ người phụ nữ mình yêu quý.

Nhưng Anh Hạ cùng Tiểu Tuyết thật là bởi vì muốn thay đổi đối phương mà chia tay, một người phóng khoáng tự tin, một người xinh đẹp tự tin, nhìn thế nào cũng thấy hai người rất xứng đôi, cũng từng yêu nhau say đắm, nhưng có lẽ là vì cá tính rất giống nhau nên chung quy vẫn là chia tay.

Tiểu Tuyết đã lập gia đình khác, nhiều năm như vậy anh nghĩ với cá tính Anh Hạ phóng khoáng như vậy hẳn đã sớm quên, thì ra còn chưa bỏ xuống được, đây có phải là nguyên nhân anh vẫn chưa có bạn gái mới sao?

“Anh Hạ, anh còn yêu Tiểu Tuyết?”

Hạ Kế Quang cười “Hiện nay cô ấy thật sự hạnh phúc.” Một câu nói toạc ra bọn họ đã không còn khả năng, một khi đã như vậy sẽ không có vấn đề còn yêu hay không yêu nữa.

“Đúng rồi. Lần trước cậu hỏi tôi giúp cậu để ý tìm một căn hộ lớn hơn là vì Ánh Diệu sao?”

“Đúng vậy.” Lí Tắc Hàn không phủ nhận. “Trước kia cho tới bây giờ tôi không hề nghĩ tới vấn đề kết hôn, nhưng hiện tại tôi rất muốn kết hôn bởi đối tượng là Đồng Ánh Diệu, mỗi lần nhìn thấy cô ấy tôi đều có một cảm giác, cảm thấy cuộc sống mình nếu thiếu cô ấy khẳng định sẽ rất nhàm chán, bởi vậy tôi muốn nắm tay cô ấy đi quãng đường còn lại.”

Nghe thấy anh đã nghĩ đến chuyện kết hôn, còn nói ra được lời nói cảm động lòng người như vậy làm cho Hạ Kế Quang cảm thấy vô cùng kinh ngạc, anh nói đùa: “Tôi hoài nghi cậu đã thầm mến Ánh Diệu thật lâu phải không? Bằng không thì làm sao có thể chỉ vừa mới quen nhau đã nghĩ vội đem cô lấy về nhà, ha ha.”

“Bị anh đoán trúng rồi.” Lí Tắc Hàn cũng cười, cảm thấy chính mình đối với ý nghĩ muốn nắm tay cô cả đời càng thêm mãnh liệt.

Hạ Kế Quang nâng ly rượu cạn ly với anh, thật cao hứng vì chuyện anh ta cùng Ánh Diệu, vậy còn chính anh thì sao? Giờ khắc này, trong lòng anh nghĩ đến thế nhưng không phải Tiểu Tuyết mà là một người con gái khác.

Nhìn thấy người đàn ông vừa mới tức giận rồi đi lại đi vào văn phòng của cô lần nữa, Đồng Ánh Diệu giật mình nhìn anh, muốn biết nguyên nhân anh bỏ đi rồi quay lại.

Chẳng lẽ lại muốn cãi nhau với cô nữa? Hoàn hảo cô vừa mới uống xong “Yêu can” Như Phụng đưa nên không sợ sẽ nổi tức với anh.

“Anh lại muốn tới tìm em cãi nhau sao? Em nói với anh, hiện tại em không rảnh, không muốn lãng phí thời gian cùng anh đấu võ mồm, còn không bằng sớm một chút về nhà, không phải ngày mai anh còn phải đi Nghi Lan sao? Không cần tốn tinh thần trộm mắng em.” Tuy biết rằng mới vừa rồi là lỗi mình, không nên nói vậy làm anh thương tâm, vốn nên giải thích rõ ràng với anh, nhưng lời nói ra lại không được như vậy.

Nghe lời cô nói làm sao anh lại có thể nghĩ cô tuyệt không để ý anh? Nhìn thấy ánh mắt cô hồng hồng, cô đã khóc?

Thấy Lí Tắc Hàn đứng bất động không nói gì, Đồng Ánh Diêu thật sự không biết anh muốn làm cái gì. “Lí Trường phòng, anh không nghe em nói sao? Em bề bộn nhiều việc, không rảnh cùng anh...” Lúc này Lí Tắc Hàn hướng cô đi tới đem cô đang ngồi trên ghế kéo đứng lên, trong lúc cô còn không kịp có phản ứng đã hôn cô.

Thật sự càng lúc càng thích người phụ nữ này.

Lí Tắc Hàn cảm thấy bản thân đầy hưng phấn không thể nói nên lời, đúng vậy anh rất muốn có được cô.

Anh không phải tìm cô cãi nhau, mà là đến hôn cô? Tuy rằng sừng sốt nhưng cô lại không cự tuyệt mặc dù không biết tại sao anh lại hôn cô, bởi vì lúc này cô cũng rất muốn hôn anh, hai người vừa mới cãi nhau xong, anh cũng không biết cô có bao nhiêu khổ sở.

Lúc này hai người hôn nhau không mang theo bất cứ tia tình dục gì mà chỉ có tình cảm sâu sắc.

Buông cô ra, Lí Tắc Hàn lại hôn hai má cô, sau đó chăm chú nhìn cô.

“Sao đột nhiên lại hôn em? Không phải anh đang tức giận sao?”

“Đúng vậy, anh thật sự tức giận, đó là bởi vì em biết rõ anh rất thích em, lại bảo anh tìm bạn gái mới nên anh đương nhiên sẽ tức giận.” Thấy cô không hôn giận bấu môi, anh buồn cười hôn xuống. “Nhưng anh cũng sai, tuy rằng anh xuất từ việc đau lòng em tặng ca mệt mỏi mà muốn giúp em, nhưng anh càng nên tin tưởng vào năng lực của người phụ nữ của anh, em nhất định làm được, không phải sao?”

“Tắc Hàn...”

“Thời gian sáu năm không ngắn, chúng ta sớm đã quen cùng đối phương đối chọi gay gắt, rồi đấu võ mồm, cho nên mới vừa rồi thói quen chúng ta không cùng ý kiến mà phát sinh tranh chấp.” Lí Tắc Hàn phân tích nguyên nhân. “Về sau anh sẽ chú ý điểm này, anh sẽ nói ra ý kiến mình thật rõ ràng, mà em cũng vậy được không?”

“Vâng.” Đồng Ánh Diêu gật đầu.

Hai người nhìn nhau, tiếp tục ôm nhau, cảm giác lòng nhau đã sát cùng một chỗ.

Anh hôn trán của cô. “Cố lên, anh về đây, anh tin tưởng em có thể tự hoàn thành tốt, bất quá có gì nhớ lập tức gọi điện thoại cho anh, biết không?”

“Em biết.”

“Còn có, cái này cho em.” Thấy cô hoang mang đắn đo nhìn anh lấy ra một cái chìa khóa, anh nói: “Đây là chìa khóa dự phòng căn hộ của anh, buổi sáng ngày mai anh không vào công ty, buổi tối khuya mới trở về, tan tầm em về trước chỗ anh nghỉ ngơi, anh muốn lúc về nhà có thể nhìn thấy em được không?”

Nhìn chìa khóa dự phòng trên tay, chìa khóa kia dường như có độ ấm làm cho tay cô nóng nẩy và tâm cũng ấm. “Vâng, buổi tối ngày mai em sẽ chờ anh về.” “Ngày mai anh không có vấn đề gì đi?” “Anh nghĩ rằng em là ai vậy.” Lí Tắc Hàn cười khẽ. “Em là Đồng Ánh Diêu, người phụ nữ của anh.” Trước khi rời đi anh lại hôn cô, hạnh phúc ngọt ngào đầy tràn không nói hết nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Nhị Kiến Khiêu Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Tuy rằng thức đêm không có nghỉ ngơi, nhưng vất vả của Đồng Ánh Diêu có thu hoạch không tồi, cô thành công lấy được hợp đồng.

Buổi chiều trở lại công ty, mọi người đều vì cô mà cao hứng, nhưng cô lại gặp Đinh Tiểu Hủy mang về mặt tức giận từ văn phòng nhân sự đi ra. Làm sao vậy?

“Tiểu Hủy, phát sinh chuyện gì?” Đinh Tiểu Hủy trừng mắt nhìn cô liếc một cái. “Phát sinh chuyện gì, hẳn là chị phải biết rõ ràng không phải sao?”

“Tiểu Hủy?” Đồng Ánh Diêu bị cô lớn tiếng, bộ dáng tức giận làm hoảng sợ, cô bé rút cuộc làm sao vậy? “Chị không hiểu em đang nói cái gì?”

Kỳ thật không chỉ Đồng Ánh Diêu, mọi người trong văn phòng đối với Đinh Tiểu Hủy luôn luôn nói chuyện thật nũng nịu đột nhiên biến thành người phụ nữ chanh chua chửi đồng đều cảm thấy thật hoang mang.

“Anh Hạ vừa mới hạ lệnh, không cần hết thời gian thử việc đã khai trừ tôi rồi, việc này chị vừa lòng đi!” Đinh Tiểu Hủy đem phần nợ phát tiết toàn bộ trên người Đồng Ánh Diệu.

Đồng Ánh Diệu kinh ngạc. “Em bị khai trừ rồi, sao chị lại không biết?” Thời gian ba tháng thử việc còn có một tuần, bình thường bộ phận nhân sự không phải nên hỏi ý kiến cô - thủ trưởng trực tiếp này sao? Hơn nữa lại là Anh Hạ tự hạ mệnh lệnh, đây là có chuyện gì?

“Anh Hạ xem máy theo dõi che dấu ở văn phòng ghi lại nhìn thấy tôi là người đem bản kế hoạch của chị cầm vứt bỏ.”

Đinh Tiểu Hủy vừa nói, mọi người tất cả đều kinh hãi, Đồng Ánh Diệu cũng vậy. “Là em đem bản kế hoạch của chị vứt bỏ?” Cô thật sự rất kinh ngạc. “Vì sao em phải làm như vậy?”

“Tôi vì sao làm như vậy, trưởng phòng chị không biết sao?” Đinh Tiểu Hủy giọng điệu mang vẻ châm chọc.

Lời của cô làm cho Đồng Ánh Diệu kinh hãi, xem biểu tình của cô, chẳng lẽ Tiểu Hủy đã biết chuyện cô cùng Tác Hàn quen nhau? Cho nên cô ấy mới vứt bỏ bản kế hoạch của cô?

“Hỏi tôi vì sao muốn vứt bỏ bản kế hoạch của chị, bởi vì tôi muốn cho chị cũng nếm thử cảm giác việc bị người khác biến thành ngu ngốc mang ra vui đùa.” Nếu việc bị chỉ dạy thông báo kết cục thành như vậy, Đinh Tiểu Hủy quyết định đem bất mãn trong lòng nói ra hết.

“Đinh Tiểu Hủy, cô điên rồi sao? Tại sao làm như vậy với Ánh Diệu?” Một bên Lương Như Phụng mắt hững hờ ra hỏi, phụ nữ thức đêm làn da sẽ bị tổn thương nha.

“Tôi không điên, chỉ bị người ta làm cho ngu ngốc!” Đinh Tiểu Hủy trả lời. “Để tôi nói cho mọi người biết, Đồng Trưởng phòng xinh đẹp có năng lực làm như thế nào để đùa giỡn tôi nha, rõ ràng Đồng Trưởng phòng cùng Li Trường phòng đang quen nhau, nhưng lúc tôi nói tôi thích Li Trường phòng, chị ta lại cổ vũ tôi đến thông báo với Li Trường phòng, kết quả tôi đương nhiên bị hung hăng cự tuyệt, tôi nghĩ trong lòng trưởng phòng chị lúc ấy nhất định cảm thấy tôi rất ngu ngốc nên muốn trêu đùa cảm giác thật tốt đúng hay không?”

Lời nói Đinh Tiểu Hủy làm cho các đồng nghiệp vây quanh xem nhất thời tất cả đều hít vào một hơi.

“Thiệt hay giả? Li Trường phòng và Đồng Trưởng phòng hai người đang quen nhau?”

“Bọn họ hai người đúng là giữ bí mật thật tốt, hoàn toàn nhìn không ra.”

Lương Như Phụng cũng rất kinh ngạc, “Ánh Diệu, cậu và Li Trường phòng thật sự cùng một chỗ?” Đồng Ánh Diệu còn chưa kịp trả lời, Đinh Tiểu Hủy đã tiếp tục nói: “Chị muốn phủ nhận cũng vô dụng, bởi vì sáng hôm đó tôi tận mắt bắt gặp Li Trường phòng lái xe đưa chị tới công ty, hai người vô cùng thân thiết, Li Trường phòng còn đậu xe đứng ở phía trước cao ốc, thật sự là cười chết người.”

Đồng Ánh Diệu nghe được lời của cô, á khẩu không trả lời được. Thấy bộ dáng Tiểu Hủy tức giận như thế, cô biết mình thật sự làm cô ấy thương tổn, cho dù cô hiện tại nói lúc ấy không phải cố ý, cô là thật tâm chúc cô ấy cùng Tác Hàn, nhưng việc này với tình hình hiện nay đã muộn rồi.

Nhưng cô vẫn giải thích, “Tiểu Hủy, mặc kệ em có tin hay không, chị không hề có ý đùa giỡn em.”

“Nếu không chị có ý gì? Muốn chứng minh sự hấp dẫn của chị mạnh hơn tôi sao?” Đinh Tiểu Hủy lật ngược vấn đề. “Chị không biết em nghĩ như thế nào nhưng lúc đó chị là thật lòng chỉ bảo!” về mặt Đồng Ánh Diệu hơi bế tắc.

“Tôi mới cảm thấy lòng dạ cô thật đáng sợ!” Lương Như Phụng nghe không nổi nữa, rất quảng đại ủng hộ bạn tốt. “Nếu thông báo thất bại phải đi ức hiếp, đùa giỡn bạn gái đối phương, nếu người con gái nào cũng giống như cô, không phải cả Đài Loan gặp đại loạn sao? Tính tình của cô thật sự có vấn đề.”

“Tôi cũng cảm thấy như vậy, hơn nữa tôi cảm thấy Ánh Diệu không phải người như vậy.” Một nữ đồng nghiệp khác phụ họa nói, là đồng nghiệp với Ánh Diệu lâu như vậy, cô tin tưởng nhân cách Ánh Diệu.

Thấy mình bị lép vế, Đinh Tiểu Hủy hỗn hèn la to: “Đều là các bà già cổ hủ, các người đương nhiên đồng tình với Đồng Ánh Diệu.”

“Cái gì! Cô lại còn dám nói chúng tôi là bà già cổ hủ?” Lương Như Phụng trừng lớn mắt, “Nha đầu cô thật là đáng sợ, đây mới là bản tính thật của cô sao? Anh Hạ thật sự là nhìn rõ mọi việc, khai trừ tốt.”

“Nếu không phải đã bị khai trừ rồi, tôi thật sự còn muốn tiếp tục trêu đùa Đồng Ánh Diệu.”

“Nha đầu cô còn dám nói ra.”

“Tốt lắm, mọi người tỉnh táo lại, không cần ầm ỹ.” Thấy mọi người cãi nhau có vẻ không khống chế được, Đồng Ánh Diệu mở miệng ngăn cản, cô biết bạn tốt Như Phụng là vì cô, nhưng cãi nhau đối với phụ nữ có thai không tốt. Cô không nghĩ tới sự tình hội diễn biến thành như vậy, nếu cô sớm một chút cùng Tiểu Hủy nói việc này, có hay không có thể cô ấy sẽ tiêu tan? Hết thấy đều là cô sai, cô nợ cô ấy một lời giải thích.

“Tiểu Hủy, thực xin lỗi, xin cô tha thứ cho tôi, thật ra tôi không hề có ý trêu đùa giỡn cô.” Dù rằng nhìn ra được cô ấy đang rất tức giận, không hẳn giờ phút này có thể tiếp thu lời nói này, nhưng Đồng Ánh Diệu vẫn muốn cho cô ấy biết, cô không có ý như vậy.

“Vào thời điểm đó quan hệ của tôi và Lí Trường phòng, nghiêm túc mà nói, chúng tôi chưa chính thức quen nhau, cô nói cô thích anh ấy, mà cô lại có bộ dạng tương tự bạn gái trước của anh ấy, cho nên tôi nghĩ Lí Trường phòng có lẽ cũng thích cô, lúc ấy tôi thật tình chúc phúc cô và Lí Trường phòng, hy vọng hai người sẽ thành một đôi.”

“Đừng nói tốt dễ nghe đến như vậy, cũng đừng lại làm bộ làm tịch.” Đinh Tiểu Hủy hoàn toàn nghe không vào giải thích của cô, “Nhìn chị tôi hôm qua thức đêm tăng ca, tôi mới biết được, thì ra đùa giỡn người khác sung sướng đến như vậy.”

“Đinh Tiểu Hủy, cô thật sự có vấn đề, tôi nghĩ cô nên cầm miệng lại.” Lương Như Phụng cảm thấy hiện tại cô gái nhỏ này nói chuyện càng không coi ai ra gì.

Đinh Tiểu Hủy không để ý đến Lương Như Phụng, cô trừng mắt nhìn Đồng Ánh Diệu. “Đồng Ánh Diệu, chị cho là chị và Lí Trường phòng có thể quen nhau bao lâu? Tuy rằng không biết vì sao Lí Trường phòng và chị quen nhau, có lẽ công phu trên giường của chị rất cao, nhưng tôi xem ra hai người các người không bao lâu nữa sẽ chia tay, mọi người đều nói Lí Trường phòng rất yêu bạn gái trước, đến bây giờ còn quên không được, chị chờ bị đá đi!” Giống như là lời nguyên rủa, làm cho lòng Đồng Ánh Diệu chấn động.

“Ánh Diệu, cậu đừng để ý lời nói nhảm nhí kia, cô ta thật sự điên rồi.” Thấy tình cảm bạn mình đang bị dao động, Lương Như Phụng an ủi.

“Minh không sao.” Cô thật sự nợ Tiểu Hủy một lời giải thích, hiện tại coi như cho cô một công đạo tốt, khẳng định mọi người đều cảm thấy cô mới là người phụ nữ xấu xa chuyên trêu chọc người khác! Đồng Ánh Diệu kiềm chế nội tâm khổ sở, bình tĩnh nói: “Tiểu Hủy, về chuyện cô bị khai trừ, tôi thật sự không biết, nhưng mà coi như quen biết một thời gian, tôi vẫn muốn chúc phúc cho cô, cứ như vậy, gặp lại sau.” Cái gì nên nói đều nói, nên làm cũng đã làm, những cái khác cũng không cần nhiều lời, Đồng Ánh Diệu nhẹ cúi đầu đi trở về văn phòng của mình.

Mà ở một góc văn phòng Tiểu Mã thấy thế, lập tức cảm lấy di động ấn một dãy số.

“Alô, Anh Hàn, xảy ra chuyện lớn rồi.”

Cho đến khoảng hơn 5 giờ, Anh Hạ đi vào văn phòng cô, ra lệnh cô tan ca sớm về nhà nghỉ ngơi, Đồng Ánh Diệu lúc này mới phát hiện mình đã thất thần hơn hai giờ.

Giữa lúc này Như Phụng cũng đã riêng lại dây bơm hơi cho cô, cô thật cao hứng vì bạn thân không vì nguyên nhân cô giấu diếm chuyện và Tắc Hàn quen nhau mà tức giận, ngược lại bảo cô đừng nghĩ nhiều nữa, nghỉ ngơi vài ngày cho tốt, sau đó thứ Hai đi làm chuẩn bị nghe cô tra xét, cô ấy sẽ đem cô từ đầu đến chân “Nướng” một phen thật tốt, phụng dưỡng Như Phụng an ủi khỏi hài làm cho cô dờ khóc dờ cười.

“Anh Hạ, không cần tan ca sớm, tôi không sao.” Cô đoán Anh Hạ hẳn là biết chuyện vừa mới phát sinh, cô cảm ơn ý tốt Anh Hạ, nhưng cô không có chuyện gì.

“Lo lắng tôi sẽ khấu trừ tiền lương của cô sao? Yên tâm, sẽ cho cô 100% tiền thưởng.” Đồng Ánh Diệu cười khổ. “Anh Hạ, tôi thật sự không có việc gì, không cần về sớm.”

“Muốn tôi cưỡng chế cô về sao?”

“Anh Hạ!”

“Tốt lắm, nhanh chút, hiện tại lập tức tan tầm.” Nhìn thấy anh tắt đi máy tính của cô, Đồng Ánh Diệu tròn mắt há hốc mồm. “Tốt lắm, máy tính đã đóng, cầm cặp tài liệu nhanh chút trở về.”

Bất đắc dĩ bị bắt buộc, cô đành phải tan tầm sớm, Anh Hạ còn thật không hiểu sao đưa cô tận đến trước thang máy, tận mắt nhìn cô đi vào thang máy làm cô có cảm giác bị “áp” ra khỏi công ty.

Quên đi, xem tâm tình trước mắt, cô cũng không có cách nào chuyển tâm công tác tốt, không bằng tan ca sớm một chút.

Bởi vì sự tình buổi chiều phát sinh quá đột ngột, cho dù biểu hiện cô rất bình tĩnh, nhưng cô biết lòng mình rất khẩn trương, lòng bàn tay còn đổ không ít mồ hôi lạnh.

Tuy rằng nhóm đồng nghiệp đều tin tưởng cô không cố ý trêu đùa người khác, nhưng mặc kệ như thế nào thì cô cũng đã vô tâm thương tổn Đinh Tiểu Hủy.

Lúc ấy cô sợ đi cỡ vũ Tiểu Hủy đến trước Tắc Hàn thông báo, thật là bởi vì ngoại hình cô ấy mềm mại ngọt ngào, cùng một loại với bạn gái trước của anh, mà cô biết rất rõ anh và cô quen nhau là xuất phát từ trách nhiệm, bởi vậy mới có thể khuyên Tiểu Hủy làm vậy.

Chỉ là cô không nghĩ tới sau đó sự tình có điều chuyển biến, cô và Lí Tắc Hàn chính thức quen nhau. Buổi chiều cô không trách Tiểu Hủy nói những lời này với cô, có lẽ cô tự làm tự chịu đi. Nghĩ đến Tiểu Hủy nói cô và Lí Tắc Hàn không có khả năng quen nhau được lâu, lệ nhan có chua xót.

Là một người phụ nữ thường xuyên cùng anh đối chọi gay gắt, anh rốt cuộc thích cô cái gì? Vấn đề này không cần Tiểu Hủy chất vấn, chính cô cũng từng nghĩ tới, Lí Tắc Hàn đến tột cùng vì sao đột nhiên nói thích cô?

Tiểu Hủy nói có thể là công phu trên giường tốt, ah, cô ấy đoán thật đúng, Đồng Ánh Diệu bất đắc dĩ cười, đây là sự thật, bởi vì chính cô cũng nghĩ như

vậy.

Cô không biết Lí Tắc Hàn thích cô cái gì, dù sao cô cùng bạn gái trước của anh hoàn toàn không giống nhau, bởi vậy cô cũng từng nghĩ có thể hay không là vì trên giường phù hợp, làm cho anh cảm thấy mình thích cô, bởi vậy yêu cầu quen nhau?

Nhưng nếu chỉ yêu thích thân thể nhau thì không có khả năng duy trì bao lâu, tuy rằng anh từng kiên định nói với cô, anh đã nhận định cô, lòng cô vẫn có cảm giác bất an, nên nói như thế nào đây, có lẽ do bọn họ tiến triển quá nhanh, còn có, cô cũng rất muốn hỏi anh, thật sự đã quên bạn gái trước sao? Dù rằng anh đã từng thích đối phương như vậy...

Cô biết mình có ý nghĩ như vậy thật buồn cười, thế nhưng muốn bức bách hỏi bạn trai chuyện cùng bạn gái trước không khỏi rất không đúng đắn, như vậy tuyệt đối không phải chuyện cô – Đồng Ánh Diệu sẽ làm, nhưng có thể bởi vì lớn tuổi nên có vẻ loạn nghĩ. Cô không nghĩ tới sẽ cùng Lí Tắc Hàn có thể quen nhau trong bao lâu, nhưng nếu chia tay anh cô hẳn rất khó khăn, lòng hơi hơi co rút đau đớn, còn chưa chia tay đã khó chịu như vậy, xem ra cô so với suy nghĩ của mình đã rất thích người kia.

Cô không biết Tiểu Mã đã gọi điện thoại cho người ở Nghi Lan – Lí Tắc Hàn nói chuyện buổi chiều phát sinh hay không, nhưng vô luận như thế nào, xem tâm tình hiện tại của cô, đêm nay tạm thời không cần gặp mặt anh thì tốt hơn, tuy rằng sự kiện kia anh đã sớm biết, lúc ấy còn rất tức giận, nếu biết chuyện hôm nay phát sinh sẽ không tốt còn có thể lại giận thêm một lần nữa!

Khi Đồng Ánh Diệu đi ra khỏi cao ốc, thấy người đàn ông cao lớn đứng trước mặt. Nhất thời ngây ngời, trong nhất thời cô còn tưởng rằng mình nhìn lầm rồi, không phải anh còn ở Nghi Lan sao? Người đàn ông thấy cô sững sốt, không nói gì thêm, chỉ bước đến nắm lấy tay cô, “Lên xe.” Mơ màng đi theo người kia vào xe, Đồng Ánh Diệu lúc này mới hơi lấy lại tinh thần.

“Vì sao anh lại ở đây? Công tác của anh đâu?” “Anh bỏ lại.” “Cái gì?” Lí Tắc Hàn trấn an vuốt khuôn mặt hơi tái nhợt của cô.

“Em yên tâm, anh đã viện lý do nói với khách hàng có chuyện gấp hỏi Đài Bắc, sáng mai anh sẽ quay lại nói tiếp.”

“Trước kia anh không làm như vậy.” Bỏ lại công tác, mặc kệ khách hàng, Đồng Ánh Diệu quả thực không thể tin được anh thật là Lí Tắc Hàn sao?

Trong lúc cô vẫn còn đang kinh ngạc, nhưng ngay sau đó thân mình đã được người ta ôm vào lòng. “Tắc Hàn?”

“Trước kia anh thật sự sẽ không làm như vậy, nhưng Tiểu Mã gọi điện thoại cho anh nói chuyện phát sinh ở công ty, khi anh nghe thuật lại chuyện Tiểu Hủy làm với em, nói với em những lời nói đó, anh thật sự thực hy vọng mình có ở hiện trường, không để em cô độc đối mặt với chỉ trích của cô ta, tất cả những chuyện này đều bởi vì anh sai.”

Vừa mới nhìn thấy vẻ mặt và bộ dáng cô khổ sở, anh đau lòng biết bao nhiêu.

Anh đã biết chuyện phát sinh buổi chiều, sau đó vì cô bỏ lại công tác, lập tức trở về Đài Bắc? Đồng Ánh Diệu cảm thấy một cỗ cảm động đang ở nội tâm chậm rãi lan rộng, ấm áp, xen lẫn vô cùng ngọt ngào.

Lí Tắc Hàn gắt gao ôm cô. “Ngay từ đầu anh nên nói ra tâm ý của mình, thích em cứ việc nói thẳng, không nên làm cái chuyện thử yêu đương gì, nếu không phải thái độ của anh không rõ ràng, em cũng sẽ không kêu Tiểu Hủy đến thông báo với anh, đương nhiên lúc Tiểu Hủy thông báo, bởi vì nghe được em là người kêu cô ta đến, anh rất tức giận nên giọng điệu cự tuyệt bởi vậy không tốt, toàn bộ đều là lỗi của anh.”

“Tắc Hàn...”

“Tuy rằng anh không thể có ở hiện trường, nhưng anh nhất định phải lập tức trở về gấp, giống như bây giờ ôm em cũng tốt, anh chỉ muốn ở bên cạnh em” Cô quả nhiên giống anh nghĩ, vẻ mặt đã bị đã kích. “Anh nghĩ anh chỉ muốn vừa thấy em sẽ được lập tức ôm em, bởi vậy anh vừa mới xin Anh Hạ cho em tan ca sớm, em đừng tức giận nha?”

Anh Hạ lại có thể giúp Tắc Hàn làm chuyện này? Lúc này Đồng Ánh Diệu cho dù muốn giận cũng không giận được, toàn bộ lòng cô vì anh đột nhiên xuất hiện nên rất vui và cảm động.

Cô ôm anh, tuy rằng thật cao hứng khi nhìn thấy anh lúc này xuất hiện ở trước mặt, nhưng mà lần sau không cho phép anh lại làm như vậy, mặt khác, mặc kệ anh vì nguyên nhân gì mà yêu cô, yêu cô vì cái gì, đã không còn trọng yếu nữa. Người đàn ông này thật sự yêu cô! Đồng Ánh Diệu nâng mặt chủ động hôn anh, cô cũng thật yêu người đàn ông này.

Hai người về tới căn hộ Lí Tắc Hàn, tầm mắt nóng bỏng chăm chú nhìn nhau, kích ra dục vọng nguyên thủy mãnh liệt khát cầu, đều khẩn cấp muốn có được đối phương.

“Tắm rửa trước.”

“Tốt.” Cùng cởi quần áo nhau, đứng ở dưới vòi hoa sen, dòng nước rơi trên da thịt tuyết trắng non mịn của Đồng Ánh Diệu, làm cho cô cảm thấy thực thoải mái, cô không cự tuyệt hai tay người đàn ông cao lớn phía sau qua lại vuốt ve trên người cô, cô nhắm hai mắt lại, hưởng thụ anh âu yếm mang đến khoái cảm tê dại.

Độ nóng cao dọa người từ thân thể nam tính kia kề sát thân mình mềm mại, Lí Tắc Hàn từ sau ôm lấy cô, khuôn mặt anh tuấn chôn thật sâu ở cổ trắng mê người kia, sau đó hút thật mạnh, cảm thấy người trong lòng run nhè nhẹ, làm cho thân thể hai người lơ đãng nhẹ nhàng ma sát thức dậy, hô hấp của nhau đều dồn dập lên.

Bàn tay to kia vừa vịn vuốt lên đường cong xinh đẹp phía trước, anh hôn nồng nhiệt thật sâu, cùng lúc một tay xoa bóp bầu ngực mềm mại kia, một tay lại vuốt xuống vùng rậm rạp ẩn mật giữa hai chân kia, trêu chọc vị trí nữ tính mẫn cảm chủ chốt kia, đầu ngón tay ở trong cơ thể cô nhẹ chọc lên...

“A...” Chịu không nổi công kích dục vọng mãnh liệt của người đàn ông kia, Đồng Ánh Diệu ngậm nhẹ, theo ngón tay người đàn ông xâm nhập, thân mình run lên, cô nhịn không được dựa về sau, thân mình càng nhanh dán chặt trên thân người đàn ông.

Lí Tắc Hàn lấy tay tắt nước vòi hoa sen, lửa nóng sớm gắng gượng đã chờ không được đi ra phòng tắm, vật cứng cứng đã đặt ngay trước chỗ chật hẹp kia cọ xát.

“Tắc Hàn, a a...” Cái kia muốn vào lại không tiến vào, ngứa ngáy khiêu khích người ta, toàn thân khô nóng không thôi, trong cơ thể khát vọng càng mãnh liệt, thân mình Đồng Ánh Diệu kim lòng không đậu lại ép về phía sau lần nữa, khát vọng lửa nóng kia tiến vào, mà không cần chỉ nhẹ nhàng cọ xát chọc nhẹ.

“Em muốn không?”

“Đừng, em muốn anh.” Giờ phút này Đồng Ánh Diệu bị dục vọng mãnh liệt làm cho mê muội, hoàn toàn quên đi sự e lệ, toàn bộ thân mình vì tình dục ửng hồng chỉ hy vọng anh không cần tra tấn cô như vậy. Lí Tắc Hàn cũng không nghĩ lại tra tấn chính mình, hai tay nâng cặp mông mềm mại kia, lửa nóng gân đỏ rõ chậm rãi đẩy mạnh vào trong cơ thể cô, nóng rực ma sát, xâm nhập kết hợp, khoái cảm tê dại làm cho hai người đồng thời la lên.

Cùng với luật động của anh, hai tay Đồng Ánh Diệu dán trên tường phòng tắm, cảm thụ va chạm kia một lần so với một lần càng mãnh liệt, hô hấp bắt đầu dồn dập lên.

“A... a a...” Luật động đã một hồi lâu, tốc độ người đàn ông rút ra đẩy vào hoàn toàn không hề chậm lại, cô không khỏi cảm thấy đầu có chút bắt đầu choáng váng lên, mồm to thờ dốc, bàn tay to người đàn ông nâng mông cô lên rất cao, làm cho lửa nóng kia mỗi lần công kích đều xâm nhập thật sâu, lại dẫn tới người trong lòng hết lớn hơn nữa...

Một trận co rút mãnh liệt điên cuồng, người đàn ông tạm chậm lại, thân hình cao lớn cường tráng hơi cúi xuống, kề sát thân mình người kia vì kích tình mà lay động mạnh, hơi thở ẩm áp dày đặc thổi bên tai mẫn cảm của cô, “Đồng Ánh Diệu, anh yêu em!”

“Ah... Em cũng vậy.” Hơi thở cô hỗn loạn ngậm trả lời. Cô xoay mặt ra sau, nhìn khuôn mặt anh tuần kia dựa vào cần cổ của mình, tầm mắt hai người lại lần nữa quấn lấy nhau, không nói gì, người đàn ông lại xâm nhập, môi hai người lại nóng bỏng đòi hỏi cấp thiết hôn đôi phương.

Giờ này khắc này, lòng tham bọn họ rất rõ ràng, bọn họ là thuộc về đối phương.

Khi Đồng Ánh Diệu từ phòng tắm đi ra, cô cảm thấy thân thể có chút mơ màng, đầu choáng váng muốn hôn mê, cũng không biết là vì ngày hôm qua không có ngủ, hay là do vừa mới ở phòng tắm kích tình hoan ái, tóm lại, cô vội vàng ngồi xuống nghỉ ngơi.

Lúc này điện thoại của cô vang lên, cô từ túi xách lấy ra điện thoại di động, là thám cô gọi, thám hy vọng cô vào ngày nghỉ gần nhất về nhà một chuyến, thật ra bởi vì cuộc hẹn xem mắt cô cùng với người đàn ông kia.

“Thím, không phải con đã cự tuyệt việc xem mắt rồi sao, vì sao còn muốn cùng đối phương gặp mặt?” Đồng Ánh Diệu không hiểu ý tứ thím. Lúc này Lí Tắc Hàn cũng từ phòng tắm đi ra, nghe thấy cô nói muốn cùng thím sắp xếp đối tượng gặp mặt xem mắt, không hồn gần từ sau ôm lấy cô... nói là ôm, nhưng gần như là ghì mạnh.

Đồng Ánh Diệu biết người đàn ông bên người tức giận, vội vã chấm dứt trò chuyện cùng thím.

“Thím. Con đã biết, sau con sẽ lại gọi điện thoại cho thím.” Vừa thấy cô tắt di động, Lí Tắc Hàn lập tức nói: “Ngày mai sau khi anh từ Nghi Lan trở về, đêm đó chúng ta trở về quê nhà em, cách một ngày rồi trở về Đài Bắc.” Nghe thấy anh đem hành trình sắp xếp nhanh như vậy, Đồng Ánh Diệu cười khẽ. “Anh cho mình là mình đồng da sắt sao, cũng không cần nghỉ ngơi sao?” Cô sẽ không lái xe, bằng không là hai người bọn họ có thể thay phiên nhau lái.

“Không cần!” Lí Tắc Hàn giọng điệu cường thế.

Cô xoay người đối mặt anh, “Anh không cần hiểu lầm, không phải thím em muốn giúp em sắp xếp xem mắt. Mà thật ra là người lần trước em đã xem mắt, nghe nói anh ta là bạn học của em lúc tiểu học, tuy rằng bị cự tuyệt, nhưng đối phương lại muốn gặp em một lần nữa.”

“Bị cự tuyệt chính là bị cự tuyệt, tên kia như thế nào lại lăm chuyệ như vậy!”

“Chính bởi vì đã cự tuyệt đối phương, bởi vậy khi đối phương đưa ra yêu cầu này thì thím em cũng sẽ rất không biết xấu hổ cự tuyệt, mới gọi điện thoại cho em.” Đối phương là thân thích của một băng hữu của thím, thím mới ngưng ngưng ngay cả mặt mũi cũng không thể không cho nhà người ta.

“Nghe ý tứ em, chắc là em muốn đi gặp mặt người kia phải không?”

“Tắc Hàn, nếu em không đi, thím em rất khó gặp người.” Đồng Ánh Diệu không nghĩ tới người đàn ông trước mắt làm âm ỉ, quả thật giống một đũa nhỏ.

Lí Tắc Hàn nhìn cô, “Em không thể không đi sao?”

“Ừ.” Bởi vì cô không thể làm cho chú và thím khó xử, dù sao lúc trước bọn họ cũng là vì cô, qua bằng hữu giới thiệu mới nhận thức đối phương.

“Được rồi, muốn đi cũng được, anh cùng đi với em.” Đồng Ánh Diệu ngạc nhiên. “Anh cũng muốn đi cùng?”

“Đúng.”

“Tắc Hàn, anh đang ghen sao?”

“Không được sao?” Lí Tắc Hàn hoàn toàn không phủ nhận.

Đáp án anh làm cho nội tâm cô xuất hiện một nỗi vui thích. “Kỳ thật căn bản anh không cần lo lắng, em chỉ đi gặp đối phương một lần nữa, không muốn lại làm cái gì khác nữa đâu.”

“Không muốn làm cái gì, nói cách khác không cần phải gặp mặt.”

“Tắc Hàn.” Rốt cuộc muốn cô nói như thế nào anh mới có thể nghe hiểu được cô chỉ là đi gặp mặt, không phải đi xem mắt hẹn hò.

“Vây cùng nhau đi, liền định như vậy, anh cũng có thể thuận tiện đi thăm hỏi chú Đồng thím Đồng.” Lí Tắc Hàn cảm thấy nên làm cho chú Đồng bọn họ biết người Đồng Ánh Diệu phải gả chỉ có thể là anh, cho nên bọn họ đừng giúp cô sắp xếp xem mắt ai nữa.

Đồng Ánh Diệu nhìn bộ dạng người đàn ông cứng rắn muốn cùng cô trở về quê nhà, cô làm sao có thể cho anh cùng đi gặp mặt đối phương được? Không phải bỏ qua không muốn cho đối phương bậc thang hạ sao? Cô không có quá đáng như vậy, hơn nữa chú và thím cũng sẽ rất khó xử.

Xem ra trong thời gian ngắn tạm thời không thể về nhà một chuyến, khi nào rảnh lại cùng thím giải thích một chút thì tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhị Kiến Khiêu Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

“Đồng Ánh Diệu!”

Khuôn mặt Lí Tắc Hàn cứng ngắc hằm hằm đi vào văn phòng Đồng Ánh Diệu, cường độ âm thanh cao như trước làm hầu như tất cả đồng nghiệp đều nghe được.

Đồng Ánh Diệu nhướn mi, giọng điệu miễn cưỡng hỏi: “Lí Trưởng phòng, xin hỏi có chuyện gì sao?”

“Không phải mấy ngày hôm trước anh đã nói, hợp đồng của công ty Tường Phương giao cho anh sao?” Anh vừa mới gọi điện thoại hẹn thời gian gặp mặt, kết quả mới biết được Đồng Ánh Diệu đã sớm hơn anh một bước cùng đối phương đã hẹn thời gian gặp mặt.

“Nhưng là đó là khách hàng của em, vì sao lại giao cho anh? Huống hồ trong tay anh cũng có không ít hợp đồng đó thôi, em phụ trách được.”

Lí Tắc Hàn mày kiếm nhíu chặt. “Trong giới ai cũng biết tên Liêu chủ tịch kia là một lão già háo sắc, cho nên em không cần nhiều lời, hợp đồng này giao cho anh.”

“Nhưng mà em cũng nghe nói, Liêu chủ tịch nhiều lắm cũng chỉ là sờ sờ tay người ta một chút mà thôi, dù sao không phải cùng đối phương bắt tay sao? Coi như phương thức bắt tay của ông ta có vẻ đặc biệt thì tốt rồi, không sao cả.” Đồng Ánh Diệu cảm thấy Lí Tắc Hàn chuyện bé xé ra to.

“Cái gì kêu chỉ sờ sờ tay một chút?” Vừa nghe đến khả năng cô sẽ bị quấy nhiễu tình dục, toàn thân anh liền cảm thấy không thoải mái. “Không cần nói nữa, hợp đồng này phải chuyển đến tay anh.”

“Lí Trưởng phòng, chúng ta đâu đó công và tư rõ ràng.” Người đàn ông này thật là, sau khi cùng anh quen nhau, cô mới biết được thì ra anh là một cái bình đại dâm chưa.

“Em muốn anh nhìn em bị người khác quấy rầy, sau đó xem như không thấy?”

“Chuyện tình này cũng không phải chưa từng có.”

Lí Tắc Hàn khiếp sợ không thôi. “Trước kia em cũng đã từng bị khách hàng quấy nhiễu tình dục? Vì sao không nghe em nói?”

Cái loại sự tình này làm sao cô nói ra được! Cô không muốn cùng anh nói chuyện trước kia. “Lí Trưởng phòng, anh nghĩ rằng em và anh là người mới bước vào vào xã hội sao? Anh yên tâm, em tự biết xử lý không có vấn đề gì đâu, hơn nữa nói đến sắc, Liêu chủ tịch như thế nào so được với anh!”

“Em!” Khuôn mặt khô ngô luôn nghiêm túc khó khăn hiện lên một chút hồng, bị cô chọc giận, anh cúi thấp xuống nghiêng về trước, cắn răng nhỏ giọng nói: “Đồng Ánh Diệu, buổi tối về nhà, anh sẽ cho em chết rất khó xem!”

Nhìn anh tức giận đi ra khỏi văn phòng, vừa mới rồi cô thật sự không nên phô trương miệng lưỡi nhanh nhẹn, người đàn ông kia thổi hơi ấm áp trên mặt cô làm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nóng lên, bởi vì cô biết rất rõ ràng anh muốn ám chỉ điều gì.

Lần sau cô nên cầm anh tiến vào văn phòng của cô.

Hai người chính thức yêu đương hai tháng mười ngày, không lâu anh cứ “nhắc đi nhắc lại” muốn cô chuyển đến ở cùng anh, nhưng mà cô chỉ đem đồ dùng cá nhân đơn giản cùng một ít quần áo, những thứ khác vẫn để lại căn hộ nhỏ cô đang thuê, bởi vì hợp đồng thuê của cô vẫn chưa hết hạn.

Bây giờ trong những ngày nghỉ bọn họ cũng đã đi xem một số căn hộ, cũng có cái cả hai người đều thích nhưng không vội lập tức quyết định mà muốn xem thêm một ít nữa.

Cuộc sống cùng nhau cho tới nay, cô cũng không cảm thấy gì không tiện hoặc không thói quen, bởi vì một số đêm trước kia cô đã tá túc ở chỗ anh, ngược lại cô phát hiện anh làm việc nhà tốt hơn cô, thật sự là con nhà gia giáo thật tốt quá.

Có điều gì đáng nói cần phải nói đến thì chính là dục vọng người đàn ông kia, nhớ rõ anh từng nói mình không phải là một người đàn ông trọng dục, căn bản là chuyện ma quỷ lừa dối nhỏ ba tuổi, bởi vì Tắc Hàn mỗi lần tới gần cô, nhiệt độ cơ thể đều cao dọa người, tuy rằng cô cũng rất thích anh ôm, nhưng thỉnh thoảng vẫn oán giận, bởi vì thể lực anh thật sự rất sung mãn.

Lúc này Lương Như Phụng gõ cửa đi vào văn phòng của cô, trên mặt lộ ra nụ cười quý dị yếu ớt, thật là, nếu phụ nữ có thai thường thường cười như vậy, cô thực sự sợ đứa nhỏ sinh ra cũng sẽ có vẻ mặt này, rõ ràng rất đáng sợ, gần đây bụng của cô ấy thoát nhìn rất lớn cảm giác giống như bất cứ lúc nào cũng có thể sinh.

“Nữ hoàng bát quái của tôi, cậu lại có chuyện gì?”

“Không có việc gì, chỉ là đứng lên đi lại một chút cho tốt.” Lương Như Phụng cười hi hi nói xong, “Xem ra cảm tình cậu và Lí Trường phòng rất ngọt ngào nha.”

“Ngọt ngào? Cậu không nghe thấy anh ta rống lớn tiếng như vậy với mình sao?”

“Về điểm ấy, mình cũng rất ngạc nhiên, thời điểm riêng tư cậu và Lí Trường phòng ở chung thì như thế nào, chẳng lẽ anh ta cũng thường thường mang cả danh lẫn họ kêu cậu như vậy sao?” Ở công ty, chỉ nghe thấy Lí Trường phòng kêu Ánh Diệu là Đồng Trường phòng hoặc là Đồng Ánh Diệu, hình như chưa từng nghe qua anh ta chỉ kêu tên cô.

“Anh ta thật ra chỉ kêu mình như vậy.” Có lẽ là kêu sáu năm, tên kia ngay cả khi ôm cô hay nói yêu cô cũng mang cả danh cả họ cô ra, “Đồng Ánh Diệu, anh yêu em!” Không hiểu sao tai cô lại nóng lên, giống như người kia giờ phút này đang ở bên tai cô nói chuyện, tim cũng đập nhanh hơn.

“Cái gì! Hoàn toàn không lãng mạn, chẳng lẽ lúc cậu ở phía dưới anh ta cũng kêu là Đồng Trường phòng sao?” Lương Như Phụng thật sự cảm thấy không thể hiểu nổi.

“Đúng vậy, anh ta thỉnh thoảng cũng sẽ gọi mình là Đồng Trường phòng.” Đêm qua anh cũng kêu cô như vậy.

“Đồng Trường phòng, anh biết em thật chăm chỉ, nhưng thời điểm nên nằm trên giường ngủ cũng nên ngủ, thường thường thức đêm đối với thân thể không tốt.” Người đàn ông đang nằm ở trên giường, đưa tay thấy tạp chí sang một bên.

“Em biết, em xem xong tài liệu này sẽ đi ngủ.”

“Đó không phải là tài liệu quan trọng, ngày mai đến công ty xem thì được rồi.”

“Anh ngủ trước đi.” Đồng Ánh Diệu ngồi ở bàn tiếp tục xem tài liệu, người đàn ông đột nhiên không nói nữa. Vừa quay đầu, cô thấy vẻ mặt người đàn ông giống như khuê phòng oán phụ đang nhìn cô, biểu tình kia thật sự rất buồn cười, làm cho cô nhịn không được bật cười. “Như thế nào, anh muốn nói với em không có em anh không ngủ được sao?”

“Ừ.”

Biểu tình người đàn ông thật sự quá đáng, làm cho tim cô đập nhanh. “Em chỉ nói giỡn với anh thôi.”

“Nhưng anh không nói giỡn với em.” Người đàn ông vươn tay đến cô, “Không có em anh thật sự ngủ không được, cho nên lại đây nhanh chút.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, “Anh thật sự là...”

“Lại đây!”

Cũng không biết là do ánh mắt người đàn ông quá mức nóng bỏng, hay là cánh tay kia rất mê người, cô biết được anh ôm rất thoải mái, tóm lại, cô dường như bị ma nhập, buông tài liệu trong tay, tắt đèn bàn, đi về phía cánh tay kia...

Không phát hiện được bạn thân đang thất thần, Lương Như Phụng tiếp tục nói, “Ánh Diệu, khi thân mật nằm ở phía dưới Lí Trường phòng mà anh ta cũng gọi cậu là Đồng Trường phòng, cậu có phản ứng gì?”

“Phản ứng gì? Chỉ cười thôi chứ sao.” Ngày hôm qua cô quả thật chỉ cười đi về phía anh, người đàn ông cũng cười, sau đó giống như con bạch tuộc quấn chặt lấy cô ôm vào trong ngực, hôn cô nồng nàn.

Lương Như Phụng nghĩ rằng bạn thân chỉ miễn cưỡng cười, bởi vậy đề nghị: “Ánh Diệu, mình cảm thấy cậu nên nói chuyện một chút với Lí Trường phòng, kêu anh ta sửa miệng, cứ Đồng Ánh Diệu như vậy, cách gọi Đồng Trường phòng cũng thật sự rất không lãng mạn cũng không ngọt ngào, nên gọi cậu là Diệu, Diệu Diệu, hoặc là Diệu của anh, hiểu chưa?”

Thân mình Đồng Ánh Diệu nổi một lớp da gà run rẩy, chẳng qua Như Phụng mới gọi cô như vậy đã khiến cho cô cảm thấy rất quái lạ, cô thật sự không thể tưởng tượng nếu người đàn ông cao lớn kia cũng gọi cô như vậy, thì sẽ có tình hình gì? Nhất định càng run rẩy dữ dội.

Quên đi, bọn họ như bây giờ cũng rất tốt, hơn nữa cách gọi như vậy không lãng mạn, không ngọt ngào sao? Vậy sao mỗi lần cô đều cảm thấy rất lãng mạn rất ngọt ngào nha...

“Ánh Diệu, cậu có nghe mình nói không đấy?”

“Nghe rồi.” Đồng Ánh Diệu cười cười. “Cám ơn đề nghị của cậu, Khi nào rảnh mình sẽ nói chuyện với Lí Trường phòng.”

Buổi tối hơn tám giờ, Lí Tắc Hàn và Đồng Ánh Diệu cùng nhau trở về chỗ ở.

Sau khi công khai chuyện tình cảm yêu đương, hai người có thói quen cùng nhau tan tằm như vậy, ngày thường cũng không nấu nướng mà dùng cơm bên ngoài, còn ngày nghỉ nếu Lí Tắc Hàn không bận gì thì anh sẽ xuống bếp.

Sau khi vào cửa, buổi này họ, hai người cùng nhau ngồi ở phòng khách, Lí Tắc Hàn đứng dậy đi vào phòng bếp lấy đồ uống, lúc đi ra thì cầm trên tay hai ly trà xanh.

Sống chung với cô, trong nhà thường có thêm đồ uống trà xanh này, trước kia anh rất ít uống loại này.

“Đồng Ánh Diệu, trà xanh của em”

Cô đón lấy, nhớ tới lời Như Phụng nói buổi chiều nhìn không được nở nụ cười.

“Em đang cười chuyện gì vậy?” Lí Tắc Hàn nhìn người bên cạnh không hiểu sao lại cười.

“Hôm nay Như Phụng hỏi em, bên ngoài vẫn phòng anh gọi em như thế nào, em nói thì là Đồng Ánh Diệu hoặc Đồng Trường phòng, kết quả anh có biết cô ấy nói như thế nào không? Cô ấy nói chúng mình không hề lãng mạn tí nào, ở nhà hay ở công ty đều kêu giống nhau.” Đồng Ánh Diệu cười tươi nói.

“Vậy cô ấy thấy anh nên gọi em như thế nào?”

“Cô ấy nghĩ anh nên gọi em là Diệu, hoặc là Diệu Diệu, bằng không thì là Diệu của anh, nghe cô ấy nói như vậy em cảm thấy thật sự rất buồn cười.”

Thấy cô cười vô cùng rực rỡ ngọt ngào, Lí Tắc Hàn cũng cười. “Anh cảm thấy đề nghị của Lương kế toán cũng không tệ, Diệu, Diệu Diệu, Diệu của anh.”

Đồng Ánh Diệu buồn cười liếc trắng mắt, “Quên đi, thật là buồn nôn, nghe như thế nào cũng đều cảm thấy là lạ.” Dù sao cô đã quen anh gọi như vậy, không cần đổi.

“Sao lại không?”

“Đương nhiên không rồi, nếu em gọi anh là Hàn, Hàn Hàn, Hàn của em, anh sẽ không nổi da gà hết lên sao?” Bọn họ cũng không là loại người buồn nôn đến như vậy, cách gọi vẫn như bình thường là tốt rồi.

“Kêu lần nữa cho anh nghe.”

“Cái gì?” Cô kinh ngạc.

“Anh cảm thấy cách gọi như vậy không tồi, em có thể chọn một cách để gọi anh.” Anh thật sự cảm thấy không tồi.

“Lí Trường phòng, anh không cảm thấy gọi như vậy rất buồn nôn sao?”

“Đồng Trường phòng, em nên dịu dàng hơn một chút.”

“Em sợ anh sẽ ối.”

“Điều của anh, anh thích cách gọi này, Điều của anh, em là Điều của anh.” Bàn tay to của Lí Tắc Hàn vuốt tóc cô, “Điều của anh.”

“Lí Trưởng phòng, anh đang có ý chính em sao? Bởi vì em có ý nhận hợp đồng của Công ty Tường Phương, cho nên anh muốn cho em nổi cả da gà cả người sao.” Cô biết anh rất để ý việc cô phụ trách hợp đồng của Công ty Tường Phương.

Cặp lông mày rậm của Lí Tắc Hàn lập tức nhíu lại, “Chúng ta đem chuyện này nói cho rõ ràng.” Anh ngồi nghiêng qua đối mặt với cô. “Anh đã nghĩ thông, em muốn nhận thì nhận, đó là công tác của em, anh không nên can thiệp.” Bọn họ đã thỏa thuận không can thiệp công tác của nhau.

Đầu tiên Đồng Ánh Điều sùng sốt, sau đó nở nụ cười. “Cám ơn anh đã thông cảm.”

“Nhưng em cũng phải hứa với anh, có vấn đề gì, bất cứ lúc nào cũng có thể thảo luận với anh được không?” Tuy rằng anh biết cô có thể xử lý rất tốt, nhưng vẫn hy vọng có thể trở thành chỗ dựa của cô.

Thật sự không nghĩ tới anh có thể nói như vậy, cô cười gật đầu. “Được.”

Nhìn khuôn mặt mềm mại xinh đẹp trước mắt khẽ cười, thỉnh thoảng sẽ giả bộ vô tội, thỉnh thoảng lại lộ ra nụ cười giả tạo xảo trá như hồ ly, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ giống như bây giờ, cười vô cùng tự nhiên trong veo, không có một tia đáng vẻ ketchicôm, mặc kệ biểu tình cô như thế nào đều làm anh say mê sâu sắc.

“Sao lại nhìn em như vậy?”

“Anh cảm thấy em rất đẹp.” Lí Tắc Hàn nói ra ý nghĩ giờ phút này trong lòng anh.

Nhìn thẳng vào con ngươi đen đầy vẻ sâu lắng kia, Đồng Ánh Điều cười đến thật đáng yêu. “Em cảm thấy anh cũng rất tuần tú nha.”

Hai người nhìn nhau cười.

Tay anh vuốt ve mặt cô. “Ngày nghỉ tuần này anh và em cùng nhau về quê ở Đài Nam nha.”

“Tại sao?” Cô nhìn anh.

“Anh muốn hỏi chú thím Đồng nhất định phải đợi đến cuối năm mới có thể lấy em về nhà làm Lí phu nhân sao? Ngày kết hôn có thể sớm hơn được không?”

“Anh muốn sớm hơn sao?”

“Tháng sau.” Không cười giỡn nữa, anh thật sự nghiêm túc, nếu có thể thì anh muốn sớm hơn một chút, nhưng anh cũng hiểu kết hôn cần phải chuẩn bị một số chuyện, còn có trước đó hai người phải sắp xếp bay đến Mỹ một chuyến.

“Xem ra anh thật sự rất yêu em nha?”

“Đúng vậy, anh rất yêu em.” Trên khuôn mặt không đầy vẻ kiên định.

Mắt Đồng Ánh Điều hơi ướt, cúi mình đến trước chủ động hôn anh một cái.

Nên nói cái gì đây?

Cô không thể nói cái gì, bởi vì cô bị anh tỏ tình một lần lại một lần càng sâu sắc, cảm động đến nói không ra lời, chỉ có thể dùng cái hôn đáp lại lời yêu của anh.

Có thể cùng anh cùng một chỗ, thật sự rất hạnh phúc.

Hôn nhau thật sâu, lúc này nhiệt tình nóng bỏng làm hai người hoàn toàn không đoán được, chờ đợi bọn họ không phải là hôn lễ hạnh phúc vui vẻ, mà là chia tay tàn khốc.

Buổi chiều thứ ba, là buổi họp báo cáo định kỳ hàng tuần của công ty Quảng cáo Thịnh Thái, nhân viên lúc này đều ở trong phòng họp, văn phòng hoàn toàn im lặng, chỉ còn một em gái thực tập xinh đẹp ở phía quầy tiếp tân.

Cô bé này đang nhìn người đứng phía trước bàn tiếp tân, lông mày chau lại, vẻ mặt thoát nhìn không biết nên làm cái gì bây giờ mới tốt, sau đó thỉnh thoảng khần trương nhìn về phía phòng họp.

Lúc này văn phòng quá mức im lặng, không hiểu sao lại làm cho người ta có cảm giác như sắp có một hồi mưa bão đến sau sự yên tĩnh này làm cho cô bé tiếp tân khần trương đến run run.

Rốt cục cửa phòng họp cũng mở ra, các nhân viên lục tục kéo nhau đi ra.

Người đang đứng đợi ở quầy tiếp tân vừa thấy được trong đám nhân viên một người nổi bật như hạc giữa bầy gà, đây cũng không phải lần đầu tiên đến công ty quảng cáo Thịnh Thái nên cô cười chạy tới, xông thẳng vào ngực người đàn ông kia, lúc trước kia cô còn có thể trực tiếp đợi trong phòng người

đó.

“Tắc Hàn!”

Trong văn phòng tựa hồ có một khắc thời gian như dừng lại, người đang nói chuyện dừng nói, có động tác cũng nhất thời cứng đờ, nhìn màn mỹ nữ ôm ấp trước mắt này, mọi người hoàn toàn kinh ngạc bao gồm cả người bị ôm.

Một hồi lâu Lí Tắc Hàn mới hồi phục tinh thần lại. “Mi Na?”

“Em đã trở về, có nhớ em không? Em rất nhớ anh, Tắc Hàn.” La Mi Na vẫn ôm chặt anh, nhưng vẫn nhìn ra được một khuôn mặt xinh đẹp được trang điểm kỹ lưỡng cười thật rực rỡ với anh.

Mọi người từ ngạc nhiên chuyển thành kinh hãi, sau đó lại nhìn về phía Đồng Ánh Diệu đứng ở sau hai người đang ôm nhau thắm thiết, ngoại trừ thoát nhìn có chút kinh ngạc thì dường như không có biểu tình gì đặc biệt.

“Mi Na, em buông anh ra trước.” Lí Tắc Hàn lúng túng kéo tay La Mi Na đang ôm chặt lấy mình ra, cố ý duy trì khoảng cách với cô.

Không hiểu sao lại bị đẩy ra, La Mi Na nghĩ là do cá tính bạn trai luôn luôn nghiêm túc đang xấu hổ, vì vậy lại đưa tay muốn ôm anh lần nữa, cô thật sự rất nhớ anh, không ngờ cô vừa đuổi tay ra, lại bị đôi cánh tay dài kia nhanh chóng cản lại cự tuyệt cái ôm của cô.

“Tắc Hàn?” Thấy hình như có điểm gì không thích hợp, biểu tình của các đồng nghiệp cũng là lạ, La Mi Na hỏi: “Chẳng lẽ anh không nhớ em sao?”

“Mi Na, anh đã có bạn gái khác.” Lí Tắc Hàn bình thản nói.

“Cái gì?” vẻ mặt La Mi Na như bị sét đánh ngang tai, không thể tin. “Tắc Hàn, anh không phải vẫn còn đang giận em nói lời chia tay nên mới cố ý nói như vậy sao? Nhưng anh cũng biết đó chỉ là tạm thời thôi mà, bởi vì người đại diện Hongkong bên kia không cho phép em yêu đương, em bắt buộc phải chia tay với anh, anh biết em vẫn còn yêu anh mà.” La Mi Na gần như muốn khóc.

“Mi Na, anh thật sự có bạn gái khác rồi.” Anh xoay người kéo Đồng Ánh Diệu đang đứng ở phía sau anh ra, “Cô ấy chính là bạn gái anh, Đồng Ánh Diệu.” Tuy rằng lúc trước Mi Na cũng đã gặp Đồng Ánh Diệu vài lần nhưng anh vẫn là chính thức giới thiệu bạn gái mình.

Đồng Ánh Diệu không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn La Mi Na.

“Cái gì, cô ta là bạn gái anh, còn em là gì?” La Mi Na hoàn toàn không thể chấp nhận chuyện này.

“Mi Na, chúng ta đã chia tay.”

“Không, em không muốn chia tay với anh, ô...” Cô nức nở khóc lên. “Người ta còn yêu anh, không phải thật sự muốn chia tay với anh, ô ô...”

“Mi Na, em làm ơn đừng khóc.” Như vậy nói chuyện như thế nào được.

“Làm sao em không khóc được, bạn trai đã bị đoạt đi, em không thể thương tâm mà khóc sao?” La Mi Na khóc rất thương tâm, bộ dáng mảnh mai như lê hoa mang lệ kia, người đàn ông nào nhìn cũng đều rất đau lòng.

Đối mặt với việc cô khóc, Lí Tắc Hàn không thể nhìn như không thấy, dù sao anh cũng từng yêu cô.

“Tắc Hàn, em xin anh trở lại bên em, cơ hội phát triển bên Hongkong kia chỉ là trò lừa đảo, hiện tại cái gì em đều không có, nếu ngay cả anh cũng không cần em, em nên làm cái gì bây giờ?” La Mi Na đi đến bên anh, găt gao ôm lấy tay anh. “Tắc Hàn, anh không phải muốn em, anh đã quên sao? Anh đã nói về sau anh sẽ chăm sóc em thật tốt mà.”

Đồng Ánh Diệu ngơ ngác.

“Mi Na, đó là lời nói trước đây.”

“Dù sao cũng đã nói!”

Thấy cô hoàn toàn không khống chế được cảm xúc, lúc này nói gì với cô đều là vô ích, không muốn chuyện riêng của mình ảnh hưởng đến không khí làm việc của đồng nghiệp trong công ty, Lí Tắc Hàn đành phải đem La Mi Na rời khỏi công ty. “Chúng ta ra bên ngoài nói chuyện đi.”

Anh quay đầu mỉm cười với Đồng Ánh Diệu, đó là cái cười muốn kêu cô yên tâm.

Sau khi Lí Tắc Hàn lôi kéo bạn gái trước rời đi, tầm mắt mọi người hoàn toàn không hẹn mà cùng chuyển hướng Đồng Ánh Diệu, cô xấu hổ cười cười. “Không có việc gì, mọi người tiếp tục làm việc đi!”

Cô đi trở về văn phòng mình, có một bà bụng bự cũng theo sát sau vào.

Lương Như Phụng mở miệng nói: “Ánh Diệu, lúc này cậu phải tuyệt đối tỉnh táo nha.”

Người nên tỉnh táo lại là cô gái kia chứ không phải cô? Nhận thấy hai nắm tay mình vẫn còn đang nắm chặt, cô cười nhạt. “Như Phụng, cảm ơn cậu, mình không sao.”

“Ánh Diệu, cầu đừng nghĩ nhiều, cho dù La Mĩ Na kia là bạn gái Lí Trường phòng yêu nhất lúc trước thì có sao? Bạn gái cũ là bạn gái cũ, đừng quên bạn gái hiện tại của Lí Trường phòng là cậu, cậu phải nắm chặt Lí Trường phòng, cho dù anh ta muốn chia tay với cậu thì cậu đều phải nói không, biết chưa?”

Đồng Ánh Diệu hơi suy sụp, người kia có thể nói lời chia tay với cô sao?

“Ánh Diệu, giống như bài hát trước kia Lí Trường phòng thường hát, tức chết cũng phải yêu, cho nên cậu phải chống cự đến cùng, phải thề sống chết quyết tâm ôm, đối đầu với người phụ nữ kia đến cùng.”

Thề sống chết quyết tâm ôm, đối đầu đến cùng? Lời nói bạn thân làm cho Đồng Ánh Diệu cảm thấy buồn cười, hiện tại phát sinh chiến tranh gì sao? Lời chỉ dẫn này thật không có vấn đề gì sao?

Đến chết cũng phải yêu nha, vì một đoạn cảm tình mà liều chết liều sống, như vậy đối phương cuối cùng sẽ thật sự thuộc về mình sao? Cô rất nghi ngờ cách làm như thế.

Nói về tình cảm, nếu một bên đã không yêu thì cho dù mình có làm bao nhiêu chuyện cũng đều không có ích lợi gì cả, ví dụ tốt nhất không phải chính là trường hợp của cô sao? Khi Tiêu Tử Lương gọi điện nói muốn chia tay, cô thật sự rất kinh ngạc, nhưng thật sự ngấm lại, dấu hiệu bọn họ chia tay đã sớm có, lúc trước bọn họ bởi vì công việc mà hơn một tháng đã không gặp mặt nhau.

Tuy rằng cô không xác định được Lí Tắc Hàn có chia tay với cô hay không, nhưng cô tin cho dù anh muốn chia tay với cô, cũng sẽ nói rõ nguyên nhân với cô, người kia làm việc luôn luôn rất nguyên tắc, mặc kệ là nguyên nhân gì cô đều chấp nhận.

Quan hệ tam giác nếu có một người chịu từ bỏ, đôi còn lại sẽ hạnh phúc, vậy cô sẽ rời bỏ, bởi vì cô hy vọng anh hạnh phúc.

Cho đến tan tầm vẫn không thấy Lí Tắc Hàn trở về công ty, Đồng Ánh Diệu cũng không gọi điện thoại cho anh, chỉ lẳng lặng cầm túi xách về nhà.

Ngồi trong phòng khách, tâm tình của cô bây giờ rất phức tạp, mặc dù cô tin Lí Tắc Hàn thật sự yêu cô, nhưng cô cũng biết anh trước kia rất thích La Mĩ Na, nhớ tới câu nói buổi chiều của La Mĩ Na, anh nói từ nay về sau anh sẽ chăm sóc em thật tốt. Dù rằng lời nói này thường được những người yêu nhau hay nói trong lúc quen nhau, nhưng lòng của cô thật sự rất khó chịu.

Cô biết Tắc Hàn làm việc rất trách nhiệm, mặc kệ là công tác hay đối nhân xử thế, anh đều luôn có tinh thần trách nhiệm, nhớ ngày đó bọn họ ở cùng nhau, không phải nguyên nhân ban đầu là do trách nhiệm sao? Mà vì sao Tắc Hàn đến bây giờ còn chưa về, thậm chí điện thoại cũng không gọi, có lẽ cũng bởi vì nguyên nhân đó đi!

Đồng Ánh Diệu ngồi ở trên sofa, thờ dài liên tục, bao nhiêu tuổi rồi mà còn có thể vì chuyện này mà ghen sao, nhưng cô không cách nào hình dung giờ phút này nội tâm lại có cảm giác vô lực, có chút trống rỗng, còn có một nỗi bất an.

Cho dù buổi chiều cô cố gắng làm cho mình thoát nhìn không có gì khác biệt, nhưng cô cũng biết có một số việc đã phát sinh không thể không nghĩ đến.

Lúc này chuông cửa vang lên, tưởng Lí Tắc Hàn đã trở lại, bởi vì thỉnh thoảng anh về trễ, đều muốn cô ra mở cửa, sau đó lại hôn cô một hồi, bởi vậy Đồng Ánh Diệu rất nhanh đứng dậy đi ra mở cửa, nhưng khi cửa mở cô lại thấy La Mĩ Na đứng ở trước mặt.

Đồng Ánh Diệu còn chưa mở miệng nói, nhưng thật ra La Mĩ Na đã rất kinh ngạc vì người ra mở cửa lại là Đồng Ánh Diệu? “Làm sao có thể là cô mở cửa?”

“Tắc Hàn còn chưa về.” Cô thân nhiên trả lời.

Lúc này La Mĩ Na mới thấy tú giày ở chỗ đợi phòng khách, có thêm nhiều đôi giày nữ cao gót, “Cô ở đây?”

Đồng Ánh Diệu không hiểu sao khi cô ta biết cô ở đây lại kinh ngạc như vậy, nhưng mà cô cũng không có né tránh vấn đề của cô ta. “Tôi ở đây.”

“Cái gì, cô thật sự ở đây?” La Mĩ Na thật sự phi thường khiếp sợ.

Trước kia khi cô ta cùng Tắc Hàn quen nhau thì từng hy vọng hai người ở chung với nhau, nhưng đều bị anh cự tuyệt, nguyên nhân là anh muốn có không gian riêng, mà cô cũng từng vì nguyên nhân này mà cãi nhau với anh vài lần, kết quả thì sao, hiện tại anh lại cùng Đồng Ánh Diệu ở chung?

Ở một lần đi thi sắc đẹp, cô quen biết một người đại diện rất nổi tiếng ở Hongkong nên vì muốn đến Hongkong phát triển sự nghiệp, không thể không đưa ra lời chia tay với Tắc Hàn, tổn không ít tiền tham gia công ty huấn luyện, nào biết đối phương lại an bài cô chụp ảnh cấp 3, cô đương nhiên không chịu, cứ như vậy đôi bên giằng co, cuối cùng cô đành phải dùng tiền bồi thường cầm lại hợp đồng.

Cô cái gì cũng không còn, bởi vậy mới trở về Đài Loan, tính cùng Tắc Hàn nhận sai, trước kia cô rất tùy hứng làm bậy, cô hy vọng hai người có thể hòa hảo, dù sao bọn họ lúc trước cũng không phải vì không thương đối phương mà chia tay, chỉ không nghĩ tới anh lại đã có bạn gái mới. Bây giờ còn ở chung một chỗ?

Nếu lại mất đi Tắc Hàn, cô liền thật sự cái gì đều cũng không có. Tuy rằng Tắc Hàn không phải công tử nhà giàu gì, nhưng cũng biết đầu tư quản lý tài sản, thật ra thì tiền cũng khá, thật sự là một người đàn ông độc thân hoàng kim, cô thật sự không thể không có anh.

“Nếu cô muốn tới tìm Tắc Hàn, anh còn chưa về.”

“Tôi biết, cho đến vừa mới đây anh đều ở nhà của tôi cùng tôi, sau mới về công ty thu thập này nọ, nhưng điện thoại của anh lại để quên ở chỗ tôi, tôi đến đây để trả lại cho anh.” Nhìn thấy sắc mặt Đồng Ánh Diệu khẽ biến, trong lòng La Mĩ Na mừng thầm, cô cùng Tắc Hàn quen nhau hai năm, mà bọn họ cũng mới quen nhau hơn hai tháng, cô tin mình có thể làm cho Tắc Hàn trở lại bên người mình.

Thảo nào Tắc Hàn vừa mới từ điện thoại công ty gọi về cho cô, nói một lát nữa sẽ qua chỗ cô lấy điện thoại, nhưng khi cô nói không cần phiền toái như vậy, cô sẽ trực tiếp đưa lại đây cho anh, bởi vì cô nói như vậy nên anh rất khẩn trương nói không muốn cô đưa tới, thì ra là Đồng Ánh Diệu ở đây, nếu đã gặp gỡ cô liền cùng cô ta nói chuyện cho rõ ràng.

Cô đưa điện thoại di động cho Đồng Ánh Diệu. “Tôi muốn nói chuyện với cô.”

“Cô muốn nói cái gì?”

“Đồng tiểu thư, nếu như có thể, tôi hy vọng cô đem Tắc Hàn trả lại cho tôi.” Đôi mắt La Mĩ Na ngập nước, vẻ mặt tội nghiệp cầu xin.

Đồng Ánh Diệu nhìn bộ dáng La Mĩ Na thật đáng thương, chẳng lẽ bởi vì Lí Tắc Hàn nhìn thấy cô ta như vậy nên không thể buông, cho đến tận mới đây đều vẫn ở bên cô ta sao?

“Tôi biết tôi không thể ích kỷ yêu cầu cô rời anh ấy đi như vậy, nhưng các người chỉ mới quen nhau hơn hai tháng còn tôi và anh ấy lại có đến hai năm cảm tình, cho dù chúng tôi chia tay, tôi biết Tắc Hàn vẫn còn yêu tôi, nếu không anh ấy cũng sẽ không vì nhìn thấy tôi khóc nên vẫn ở bên tôi đó thôi.” La Mĩ Na một tay lau nước mắt, một tay đặt ở ngực, “Đồng tiểu thư, tôi thật sự rất yêu Tắc Hàn.”

Đồng Ánh Diệu không biết mình nên nói cái gì.

“Đồng tiểu thư, tôi cầu xin cô, đem Tắc Hàn trả lại cho tôi.” La Mĩ Na tiếp tục cầu xin, thấy Đồng Ánh Diệu trên mặt không có phản ứng gì, cô quyết định sửa đổi chiến thuật.

“Cô biết không? Trước kia Tắc Hàn từng nói với tôi về sau anh ấy nhất định sẽ chăm sóc cho tôi thật tốt, anh là một người đàn ông rất có trách nhiệm, tôi tin anh ấy đã nói thì nhất định sẽ làm.”

Chiến thuật này của La Mĩ Na đã thu được hiệu quả, Đồng Ánh Diệu cương mặt, cô cảm thấy trong ngực mình có một nỗi bất an ngày càng lan rộng, làm cho cô ngay cả hô hấp đều cảm thấy đau đớn.

Không trách được Lí Tắc Hàn bị cô quán lấy cả buổi chiều cho đến tối mà không thể rời đi, vì vậy tâm phụ nữ không thể nhìn như bề ngoài mà đoán cũng ngu ngốc thanh thuần, một đôi mắt to vô tội nhấp nháy như không có vấn đề gì, ngược lại, cô ta rất thông minh, biết nắm lấy điều kiện có lợi.

Tuy rằng người đàn ông kia cũng đã từng nói rất yêu cô, cũng đã nói muốn kết hôn với cô, cô cũng tin anh. Bởi vì người kia sẽ không bao giờ nói giỡn chơi, huống chi là hôn nhân đại sự.

Nhưng không biết vì sao, hiện tại lòng của cô lại đối với những lời anh nói có chút dao động...

Sau khi La Mĩ Na rời đi, Đồng Ánh Diệu có chút hoang mang đi trở về phòng khách.

Bạn đang đọc truyện *Nhị Kiến Khiêu Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: End

Khoảng sáu bảy phút sau khi La Mĩ Na rời đi, Lí Tắc Hàn vội vã từ công ty về.

“Mĩ Na đã tới đây?”

“Đúng, cô ta đem di động anh đến trả lại.” Đồng Ánh Diệu đưa điện thoại di động để trên bàn.

“Cô ta đã nói gì với em?” Anh có chút lo lắng hỏi.

Lúc này anh trở lại công ty muốn gọi điện thoại báo cho Ánh Diệu biết mình sắp về. Mới phát hiện di động đã bỏ quên ở chỗ Mĩ Na, anh gọi điện thoại cho cô ta nói lát nữa trước khi về nhà ghé lại lấy điện thoại của mình đã bỏ quên, kết quả cô ta nói muốn giúp anh đưa lại đây, sợ cô ta sẽ chạm mặt Ánh Diệu có thể nói lung tung, bởi vậy anh đã cực lực ngăn cản nhưng anh biết cô ta vẫn đến.

Quả nhiên.

“Cô ta nói anh từ trưa cho đến mới vừa rồi đều ở bên cạnh cô ta, cô ta hy vọng em đem anh trả lại cho cô ta.” Đồng Ánh Diệu nói đại khái sự việc.

Lí Tắc Hàn sa sầm nét mặt. “Em đừng để ý lời cô ta, chuyện anh và cô ta đã sớm nói xong, sở dĩ có thể ở lại đến trễ như vậy bởi vì cô ta vẫn khóc.”

Đồng Ánh Diệu vừa nghe anh nói như vậy, sắc mặt khẽ biến.

“Nếu ngày nào cô ta cũng khóc, anh đều đến với cô ta sao?” Cô biết chính mình không nên vì loại chuyện này mà tức giận, nhưng cô lại không kềm chế được tâm tình với những chuyện mới xảy ra vẫn có cảm giác rất bất an, huống hồ bộ dáng cô ta vừa mới đến nhà tìm anh, thoạt nhìn tuyệt không như là thật sự thương tâm.

“Em nói cái gì?” Lí Tắc Hàn không nghĩ tới cô sẽ nói ra lời này, giọng nói anh bất đắc dĩ. “Đồng Ánh Diệu, đừng bởi vì sự xuất hiện của Mĩ Na mà làm hư quan hệ của chúng ta được không? Nếu em muốn biết giữa anh và Mĩ Na đã xảy ra chuyện gì, anh có thể kể cho em nghe.”

“Em không muốn biết.” Nếu anh là muốn nói bởi vì lúc trước đã từng yêu cô ta nên không thể nhìn cô ta khóc mà không để ý, như vậy cô tuyệt đối không muốn nghe.

Thái độ của cô quá mức lạnh nhạt, làm cho lòng mày Lí Tắc Anh cau lại: “Ánh Diệu, anh cảm thấy em xử lý chuyện tình cảm giữa hai chúng ta dường như quá mức lý trí.”

“Quá mức lý trí? Thế nào, anh hy vọng em giống như La Mĩ Na vừa khóc vừa cầu xin anh đừng quay lại với bạn gái trước sao? Chuyện như vậy La Mĩ Na đã làm, thêm một cái như La Mĩ Na nữa, anh chịu nổi sao?”

“Đồng Ánh Diệu, em lúc nào cũng muốn chọc anh tức giận sao? Anh đã đủ phiền lắm rồi.” Cô biết rõ anh không phải có ý kia. “Anh sở dĩ ở cạnh Mĩ Na, bởi vì anh cảm thấy có chút áy náy với cô ta, có một loại đạo nghĩa tồn tại lớn hơn trách nhiệm, không có cách nào mặc kệ cô ta được.”

Buổi chiều nghe cô kể mình bị lừa đi chụp ảnh cấp ba, anh cảm thấy có chút xin lỗi. Anh đã sớm không còn thương Mĩ Na, lại vẫn cùng cô bởi vì chỉ thuần túy xuất phát từ áy náy, mà không phải còn ôm tình cảm gì với cô ta, bởi vì từ trước lúc hai người còn chưa chia tay, lòng anh đã bắt đầu chú ý đến Đồng Ánh Diệu, xem như đó là một loại tình cảm bắt cả hai tay, cho nên anh đối cô ta ngày càng lãnh đạm, đúng lúc đó cô ta gặp người đại diện Hongkong kia, quyết định đi Hongkong phát triển, bởi vậy hai người liền chia tay.

Anh từng nghĩ rằng, nếu lúc đó sau khi hai người cãi nhau, nếu anh quan tâm để ý cô ta nhiều hơn một chút, có lẽ cô ta sẽ không đưa ra lời chia tay mà bỏ đi Hongkong, kể tiếp cũng sẽ không rơi vào tình trạng như ngày hôm nay, nhưng cái gì cũng chưa có làm, trời sinh ý thức trách nhiệm làm cho anh đối với việc cô ta gặp chuyện như vậy cảm thấy thật có lỗi.

Nhưng mà anh sẽ không để cho Ánh Diệu biết nguyên nhân anh áy náy, bởi vì chuyện kia không liên quan đến cô, anh không muốn cô bị liên lụy, anh tự mình sẽ xử lý tốt sự tình này.

Tuy là Lí Tắc Hàn xuất phát từ ý muốn bảo hộ Đồng Ánh Diệu, bởi vậy không nói ra nguyên nhân áy náy, nhưng Đồng Ánh Diệu vừa nghe đến anh nói ra hai chữ áy náy, nét mặt sa sầm lại.

“Anh bởi vì quen với em mà cảm thấy áy náy với cô ta?”

“Có thể nói như vậy.” Lí Tắc Hàn không hề phủ nhận.

Cô không nghĩ tới anh lại thân nhiên thừa nhận! Cô cảm thấy dường như khí trong ngực nháy mắt bị mất sạch, làm cho cô hít thở không thông cảm thấy rất khó chịu, thậm chí đau đớn không ngừng, cô không thể nào lại nghĩ tới anh có thể dùng hai chữ “áy náy” nói đến việc hai người bọn họ quen nhau, cô chỉ nghĩ đến bọn họ cùng một chỗ là hạnh phúc.

Lúc này La Mĩ Na tìm đến cô, hy vọng cô rời khỏi, cô thùy chung không hề đáp ứng, đó là bởi vì cô tin tưởng anh yêu cô, tin tưởng anh sẽ đem sự tình xử lý rất khá, cô chỉ cần lẳng lặng ở nhà chờ anh là tốt rồi.

Kết quả, đợi chờ lại là kết cục như vậy.

Khi hai người quen nhau chỉ mỗi mình cô cảm thấy hạnh phúc thôi sao? Mà anh vẫn cảm thấy quen với cô là thẹn với La Mĩ Na? Thật sự làm người ta thương tâm.

Đồng Ánh Diệu hít một hơi thật sâu, nếu trong ba người, nếu có một người tự rời khỏi làm cho hai người còn lại đạt được hạnh phúc thì cô phải làm như vậy thôi! “Lí Tắc Hàn, nếu việc quen em làm cho anh cảm thấy áy náy với cô ấy, tất cả đều lớn cả rồi không cần khó xử như vậy, chỉ cần nói với em một tiếng em sẽ rời đi.”

“Đồng Ánh Diệu, em có biết hiện tại em đang nói cái gì không? Anh có bảo em rời đi sao? Anh đã nói không cần bởi vì Mĩ Na xuất hiện mà phá hủy quan hệ chúng ta rồi mà.” Cái gì kêu cô rời đi? Vậy việc gì anh phải đi trấn an Mĩ Na làm cái gì, không phải bởi vì không muốn cô ta ảnh hưởng đến quan hệ bọn họ sao? Hiện tại cô lại nói phải rời khỏi, anh thật sự phát hỏa.

“Em...” Lúc này di động Lí Tắc Hàn vang lên, là La Mĩ Na gọi tới. “Cô gọi tới làm cái gì? Nếu cô muốn khóc thì khóc đi!” Anh tức giận rống lên rồi tắt

điện thoại.

“Không phải cảm thấy áy náy với cô ta, sao còn không nhanh đi an ủi? Anh yên tâm, em sẽ không ngăn cản anh.”

“Anh nói áy náy không phải cái ý tứ kia, mà là...” Lí Tắc Hàn thật sự không biết nên giải thích như thế nào, anh mau bị cô chọc tức chết. “Đồng Ánh Diệu, trước không thảo luận về Mi Na nữa, chẳng lẽ em không tin tưởng anh sao?” Cô phải biết anh thích cô bao nhiêu, thậm chí đã bắt đầu hoạch định tương lai bọn họ.

“Đúng vậy.” Cô thật sự đã không còn tin tưởng anh.

Lí Tắc Hàn kinh hãi, có một khắc như vậy anh cảm thấy mình thật sự rất yêu cô nhưng cảm giác tâm ý mình lại bị hung hăng đập một cước. “Đồng Ánh Diệu, em có biết em trả lời như vậy làm tổn thương người khác bao nhiêu không?”

Cô làm sao lại chưa từng bị thương! Có khi chân tướng cùng lời nói thật chính là tàn khốc như vậy, cô thở dài, “Tắc Hàn, em nghĩ chúng ta trước nên tách ra một thời gian đi!”

Đầu tiên là nói không tin tưởng anh, hiện tại còn nói muốn tách ra, Lí Tắc Hàn thật sự hoàn toàn bị cô chọc giận, anh gầm nhẹ nói: “Em rốt cuộc nghĩ thế nào về tình cảm của chúng ta? Em cho là đang chơi một trò chơi sao, muốn chơi thì chơi, không muốn chơi nữa thì ngưng ngay sao?”

Đối mặt với lửa giận của anh, Đồng Ánh Diệu có chút bất đắc dĩ. “Lí Trưởng phòng, một người đàn ông một lần chỉ có thể đối với một người phụ nữ chịu trách nhiệm, La Mi Na thoát nhìn giống như thật sự không thể không có anh, anh nên đến chịu trách nhiệm với cô ấy cho thật tốt đi!” Như vậy anh sẽ không còn cảm thấy áy náy cùng phiền não rồi.

“Ý của em là, anh không là cái gì của em, anh đối với em mà nói có cũng được mà không có cũng không sao. Ở trong lòng em anh không có một chút trọng lượng nào sao?” Làm một người tức giận đến cực điểm, thì sẽ thế nào? Đương nhiên là hoàn toàn không không chế được.

“Đồng Ánh Diệu, em đã muốn anh trở lại bên cạnh La Mi Na, anh đáp ứng em!”

Rõ ràng vốn không có phát sinh chiến tranh, nhưng không khí làm việc tại Công ty Thịnh Thái mấy ngày nay dày đặc mùi thuốc súng, làm hại mọi người đều cảm thấy hồi hộp căng thẳng.

Đặc biệt giờ phút này ở trong phòng hội nghị nhỏ, một hội nghị thảo luận của phòng kế hoạch đang diễn ra, mùi thuốc súng càng dày đặc làm cho mọi người như bị nghẹn, đều cảm thấy có chút khó thở.

Tiểu Mã ho nhẹ vài tiếng, cảm thấy như sắp bị đông cứng, nói thật, cõi lòng anh đầy hoài niệm bộ dáng hai trưởng phòng trước kia luôn đấu võ mồm, khác xa so với hiện tại, lại thú vị hơn một trăm lần.

Lúc này điện thoại di động Lí Tắc Hàn đặt trên bàn vang lên, anh nhìn xuống tên người gọi, sau đó lại nhìn mắt người ngồi ở đối diện – Đồng Ánh Diệu, nhận điện thoại. “Mi Na, em đến sớm. Được, anh xuống đón em.”

Tiểu Mã đối với việc Anh Hàn công khai cùng với bạn gái trước chia tay đã lâu hợp lại, anh cảm thấy có chút hoang mang, dù sao Anh Hàn không phải người như vậy, anh ấy đối với Đồng Trưởng phòng tuyệt đối không phải chỉ chơi đùa mà thôi, nhưng vì sao lại cùng bạn gái trước muốn hợp lại, anh thật sự nhận thấy vụ việc có chút rắc rối, chỉ có thể khẳng định là giữa Anh Hàn và Đồng Trưởng phòng có vấn đề.

Nhìn thật kỹ Đồng Trưởng phòng, mặc dù bề ngoài thoát nhìn bình tĩnh, nhưng bởi vì như vậy anh mới có thể cảm thấy Đồng Trưởng phòng cũng rất không thích hợp, bởi vì Đồng Trưởng phòng là loại người trên mặt thường xuyên bảo trì tươi cười, cũng không có việc gì thích trêu chọc Anh Hàn vài câu, nhưng bây giờ Đồng Trưởng phòng lại im lặng như vậy thì mới càng quái lạ hơn!

Lúc này cô bé thực tập đi vào phòng họp. “Đồng Trưởng phòng, cô có khách đến tìm, một vị gọi là Lưu Đại Đồng tiên sinh tìm cô.”

“Lưu Đại Đồng?” Đồng Ánh Diệu kinh hãi từ ghế ngồi đứng lên.

“Đồng Trưởng phòng, cô muốn mời Lưu tiên sinh đến phòng làm việc của cô không?” Nếu là khách của trưởng bộ phận, bình thường sẽ được mời đến phòng làm việc của người đó.

“Không cần, tôi đi ra ngoài được rồi.” Nhìn Đồng Ánh Diệu khẩn trương nhẹ nhàng bước ra ngoài, Tiểu Mã nói: “Đồng Trưởng phòng hình như rất khẩn trương, rất ít khi nhìn thấy cô ấy có vẻ này, Lưu Đại Đồng kia là ai, Anh Hàn anh biết không?”

“Không biết!” sắc mặt Lí Tắc Hàn vốn cũng đã đủ khó coi bây giờ lại trầm thêm vài phần, anh cũng thấy đáng về Đồng Ánh Diệu lúc này khẩn trương, giống như Tiểu Mã, anh cũng rất muốn biết Lưu Đại Đồng kia là ai, lại có thể làm cho người phụ nữ kia khẩn trương đến như vậy?

Anh không biết chiến tranh lạnh giữa mình và Đồng Ánh Diệu tới khi nào mới chấm dứt, mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt người phụ nữ kia cùng lúc trước vẫn giống nhau, con tức của anh vẫn không thể hạ xuống được, chẳng lẽ cùng anh xa nhau, lại nhìn thấy anh và Mi Na cùng một chỗ, cô thật sự không sao cả? Có khi làm cho người khác có ảo giác hai người lúc trước ngọt ngào yêu say đắm đều là hư ảo sao?

Mọi người xuyên qua lớp cửa kính của phòng họp nhìn ra, cuối cùng cũng thấy được người đàn ông đến tìm Đồng Trưởng phòng, người đàn ông này thân rất cao, mang một cặp kính đen, mặc quần áo theo lối xưa, tóc cũng được chải vuốt thật sự chỉnh tề, bộ dáng kia thoát nhìn thật sự không phải người bình thường ở đây.

Người đàn ông kêu Lưu Đại Đồng kia vừa thấy Đồng Trường phòng đến liền cười đến thật thà chất phác, mà Đồng Trường phòng cũng cười, nhìn ra được hai người hình như là quen biết cũ, không lâu sau Đồng Trường phòng liền cùng người khách nam kia rời đi.

Không ngờ Đồng Ánh Diệu lại dẫn khách đến tiệm cà phê bên cạnh cao ốc công ty.

“Bạn học Tiểu Diệu, tôi đột nhiên đến công ty tìm cô như vậy, có mang đến phiền toái gì không?” Lưu Đại Đồng đẩy gọng kính, khẩn trương hỏi.

“Không đâu, vừa vận nghỉ trưa, tôi cũng muốn ra ngoài ăn cơm.”

“Vậy thì tốt rồi.” Lưu Đại Đồng yên tâm cười cười. “Hôm nay tôi cùng các giáo viên trong trường học lên Đài Bắc dự hội nghị giáo viên, hội nghị chấm dứt sớm, buổi chiều hai giờ rưỡi còn một cuộc họp nữa, thấy còn nhiều thời gian, cho nên mới đến đây thăm cô, bởi vì lần trước chúng ta gặp mặt, đã nói tôi nếu có dịp đến Đài Bắc nhất định sẽ tìm cô uống cà phê, hiện tại chúng ta thật sự đang uống cà phê nha, thật sự là kỳ diệu, ha ha.”

Đồng Ánh Diệu nhìn Lưu Đại Đồng, bề ngoài anh không chỉ nhìn đứng đắn, ngay cả cá tính cũng vậy, câu kia ‘nếu lên Đài Bắc nhất định phải tới tìm tôi’ kỳ thật chỉ là lời khách sáo, nhưng anh thật sự lại đến, hơn hết người này từ nhỏ chính đã đứng đắn như vậy so sánh rất giống với Lí Tắc Hàn.

Lưu Đại Đồng là bạn học lúc tiểu học của cô, cũng là đối tượng xem mắt mà chú thích cô cùng bằng hữu an bài, nhưng mà sau đó cô lại từ chối. Trong một dịp nghỉ, thừa dịp về nhà, cô đã đi gặp anh, việc này cô không dám đề cho Lí Tắc Hàn biết, việc này cũng chính là nguyên nhân lúc này vì sao cô lại khẩn trương như vậy, nếu làm cho tên kia biết cô chạy tới gặp đối tượng xem mắt, anh có thể thật sự sẽ “phun hỏa”, sau đó làm xấu với cô.

Chỉ có điều hiện tại người kia đã trở lại bên cạnh bạn gái trước. Cô lại theo bản năng làm ra hành động như vậy, nghĩ mình thật là buồn cười.

“Bạn học Tiểu Diệu, cô làm sao vậy?”

“Ah? Không có việc gì.” Đồng Ánh Diệu không rằng mình lại có thể thất thần nghĩ đến Lí Tắc Hàn, cô xấu hổ cười, cảm thấy ngượng ngùng với Lưu Đại Đồng.

Đều do người kia hại cô thất thố như vậy, rõ ràng đã trở lại bên cạnh bạn gái trước, cặp con người đen lại hơi động một tí liền nhìn chằm chằm cô, thường nhìn cô chòng chọc làm cả người cô đều cảm thấy không thoải mái, thật sự không biết anh rốt cuộc muốn làm cái gì? Lúc này cô nhìn thấy Lí Tắc Hàn cùng La Mĩ Na cũng đi vào trong tiệm, nhìn thấy La Mĩ Na như chim nhỏ nép vào người Lí Tắc Hàn, cô không thể nói rõ đáy lòng mình có cảm thụ gì, chỉ cảm thấy buồn buồn làm cho cô tùy tay cầm lấy ly nước lọc nhân viên tiệm vừa đưa tới uống một ngụm to.

“Thì ra Đồng Trường phòng cũng cùng bằng hữu ở trong này ăn à.”

Thanh âm Lí Tắc Hàn từ phía sau truyền đến, tuy rằng Đồng Ánh Diệu không có ngẩng đầu, nhưng nghe ra được ý khiêu khích trong lời nói kia.

“Tắc Hàn, hình như không còn chỗ ngồi, chúng ta qua tiệm khác ăn cơm trưa được không? Bây giờ đột nhiên em lại thèm ăn mỳ Ý.” Tiệm cà phê này vốn đã không lớn, lại đúng thời gian nghỉ ngơi giữa trưa nên sớm không còn chỗ ngồi.

La Mĩ Na xoay người muốn rời đi, nhưng người đàn ông cao lớn lại không nhúc nhích. “Không cần, thời gian nghỉ trưa của anh không nhiều, ở trong này ăn là được rồi, cũng không phải không quen, cùng bàn với Đồng Trường phòng, cùng nhau dùng cơm là được rồi.”

Lời anh nói làm cho Đồng Ánh Diệu rất kinh ngạc, “Lí Trường phòng, kỳ thật tôi không thích chung bàn với người khác...” Nhưng Lí Tắc Hàn đã kéo ghế ra, tự nhiên ngồi xuống bên cạnh cô, Đồng Ánh Diệu thấy thế cũng không nói gì nữa.

Cô không biết vì sao Lí Tắc Hàn nhất định phải ngồi ở chỗ này? Mà biểu tình La Mĩ Na đi cùng cũng rất khó xem, chỉ thấy cô phẫn nộ ngồi xuống vị trí trống bên cạnh Lưu Đại Đồng, sau đó gọi phục vụ đặt cơm.

Lưu Đại Đồng đẩy gọng kính đen ra, không khí có gì là lạ, anh có cảm giác Lí Trường phòng kia giống như không hề để ý bạn gái phản đối, cố ý muốn ngồi ở bên cạnh bọn họ, vì sao? Còn có, anh ta hình như vừa mới trừng anh nha, không phải anh đã nhìn lầm rồi sao?

Sau đó anh thấy Đồng Ánh Diệu lại cảm lý muốn uống nước, cô vừa mới uống hết ly rồi, bởi vậy anh vội vã đưa ly nước mình chưa uống cho cô, bởi vì cô hình như đang rất khát nước.

“Bạn học Tiểu Diệu, cô uống ly nước của tôi đi.” Đồng Ánh Diệu nhìn xuống định đưa tay lấy lại bị một bàn tay to nhanh giành trước cô một bước, tiếp nhận ly nước Lưu Đại Đồng đưa, phóng khoáng uống một hơi hết không hề để ý đến ai.

“Tôi đang lúc khát, cảm ơn.” Anh đem ly không trả lại cho Lưu Đại Đồng.

“Không, không khách khí.” Lưu Đại Đồng ngạc nhiên trả lời, hơi cứng nhắc cầm lại ly của mình. La Mĩ Na đã tức giận đến xanh mét mặt, bởi vì hành động vừa rồi của Lí Tắc Hàn rất rõ ràng, nói rõ là không để cho Đồng Ánh Diệu uống ly nước của người khác, nhưng nếu cô và anh cãi nhau, không phải sẽ để cho Đồng Ánh Diệu biết bọn họ hợp lại chỉ là một “biểu hiện giả dối”?

Đúng vậy, mấy ngày nay dù mang danh bây giờ bọn họ đã hợp lại, nói trắng ra cũng chỉ là một biểu hiện giả dối. Khi cô biết Tắc Hàn và Đồng Ánh Diệu tách ra, cô thật sự rất cao hứng, nghĩ rằng Tắc Hàn vì cô mà chia tay với Đồng Ánh Diệu; Kết quả, bọn họ trừ khi ở trước mặt người công ty anh ra về giống bạn trai quảng vai ôm cô nhưng những lúc khác chạm vào cũng không hề chạm vào cô, thậm chí cô muốn tới gần anh, anh còn cố né tránh làm cho cô rất tức giận; việc này rõ ràng chỉ là dùng cô chọc giận Đồng Ánh Diệu.

Nhưng cho dù như thế, cô vẫn không muốn buông tha cho cơ hội cùng Tắc Hàn hợp lại, cho dù hiện tại là giả, cô tin tưởng có ngày sẽ biến thành thật sự, bởi vậy anh muốn diễn trò, cô liền phối hợp anh diễn, tìm cơ hội khiến cho anh trở lại bên người cô.

Lúc này com do bốn người gọi cùng lúc được đưa lên, hai phần com gà cà ri và hai phần com bò xào hạt tiêu đen, Lí Tắc Hàn thực tự nhiên đem đĩa com của mình đến sát đĩa com của Đồng Ánh Diệu, “Em ăn không hết nhiều com như vậy, sót một nửa com sang đĩa anh.”

Đồng Ánh Diệu thật sự thua anh, mấy ngày nay không phải anh không để ý tới cô sao? Làm chi hiện tại lại làm bộ rất quen thuộc với cô.

Về mặt La Mĩ Na cũng mất hứng. “Tắc Hàn, em có thể cho anh com...”

Lí Tắc Hàn không để ý đến La Mĩ Na, tự cầm thìa mình đem com trắng từ đĩa Đồng Ánh Diệu sót một nửa sang đĩa mình.

Lưu Đại Đồng lại đẩy kính mắt, anh hoàn toàn không hiểu hiện tại đây là cái tình hình gì? Chỉ xấu hổ cười. “Bạn học Tiểu Diệu, các đồng nghiệp trong công ty cô cảm tình rất tốt.”

“Bạn học Tiểu Diệu? Trước kia anh cùng Đồng Trường phòng là bạn học?” Lí Tắc Hàn bắt đầu chú ý đến câu kia ‘Bạn học Tiểu Diệu’. “Đúng rồi, tôi tên là Lí Tắc Hàn, chưa thỉnh giáo đại danh của anh?”

“Tôi tên là Lưu Đại Đồng, là giáo viên, là bạn học thời tiểu học của Tiểu Diệu...”

“Đại Đồng, anh không cần phải nói nhiều như vậy.” Đồng Ánh Diệu vội vàng ngắt lời anh.

“Sao?” Lưu Đại Đồng hơi sững sốt, nghi ngờ nhìn cô.

“Anh nói anh là giáo viên? Là bạn học tiểu học của Đồng Ánh Diệu?” Lí Tắc Hàn nhíu mắt, “Anh không phải là đối tượng lúc trước do chú thích cô ấy sắp xếp xem mắt chứ?”

“Ah, không ngờ chuyện này Lí tiên sinh cũng biết.” Lưu Đại Đồng cười cười, ra vẻ không được tốt lắm. “Tôi đã bị cự tuyệt, nhưng mà lần trước lúc gặp lại Tiểu Diệu, chúng tôi có giao hẹn nếu tôi đến Đài Bắc nhất định sẽ đến tìm cô.”

Đồng Ánh Diệu thật sự khóc không ra nước mắt, đau đầu quá. Lí Tắc Hàn đột ngột đứng lên, gằn nhẹ nói: “Đồng Ánh Diệu, không ngờ em lại có thể giấu giếm không nói cho anh biết chạy đi gặp đối tượng xem mắt?”

Anh rộng giận, không chỉ Lưu Đại Đồng cùng La Mĩ Na ngồi ở đối diện anh ngây người, ngay cả toàn bộ khách trong tiệm cà phê bởi vì anh la to mà đều nhìn về phía bọn họ.

Phát hiện mình thất thố, Lí Tắc Hàn lúc này mới ngồi xuống, nhưng lửa giận vẫn như trước còn mãnh liệt. “Đồng Ánh Diệu, anh không phải đã không cho phép em làm như vậy sao?” Đồng Ánh Diệu thấy La Mĩ Na trừng mắt nhìn mình giống như cô đoạt bạn trai cô ta vậy, cô thật sự cảm thấy rất vô tội.

“Lí Trường phòng chớ quên, chúng ta đã chia tay, bạn gái hiện tại của anh là La Mĩ Na, chuyện của tôi không hề liên quan đến anh.” Lí Tắc Hàn gằn không thể kiềm được. “Đồng Ánh Diệu, chúng ta thật sự tiếp tục như vậy nữa sao?”

Cô nhìn anh, không trả lời.

“Được, anh đã biết.” Lí Tắc Hàn phẫn nộ đứng dậy rồi đi. La Mĩ Na thấy thế cũng liền vội chạy theo. “Tắc Hàn, đợi em với.”

Lưu Đại Đồng nhìn bọn họ rồi đi. “Cái người kia, bạn học Tiểu Diệu...”

“Đại Đồng, trước tạm thời không cần nói chuyện với tôi được không?”

“Ah. Được.” Lưu Đại Đồng thấy mắt Đồng Ánh Diệu hồng hồng, bởi vậy anh không nói nữa.

“Tắc Hàn, đợi em với!” La Mĩ Na đuổi theo Lí Tắc Hàn ra khỏi tiệm cà phê, cô vừa đuổi theo vừa truy hô.

Lí Tắc Hàn dừng bước. “Mĩ Na, cô trở về đi, tôi về công ty đây.”

“Anh vẫn cứ thích Đồng Ánh Diệu như vậy sao?” Vừa mới thấy Tắc Hàn tức giận, cô thật sự ngây dại, cô chưa bao giờ từng thấy anh tức giận đến như vậy. Lí Tắc Hàn thâm thò dài, anh biết thể hiện vừa rồi của mình rất thái quá, nhưng anh không thể nào không để ý đến người phụ nữ kia được, anh đã giữ gìn cô nửa năm cộng thêm một tháng sống chung, người phụ nữ kia hầu như đã là một phần trong cuộc sống anh.

Ở tiệm cà phê thấy cô nhìn Lưu Đại Đồng cười khê, anh thấy được nụ cười kia là phát ra từ nội tâm, không khí giữa hai người hài hòa làm cho anh cảm thấy rất mất hứng, vì vậy anh mới kiên quyết ngồi cùng với bọn họ, anh thật sự muốn biết Lưu Đại Đồng là ai. Thật không ngờ người phụ nữ kia lại len lén gạt anh chạy đến gặp mặt đối tượng xem mắt?

Nghĩ đến đây, lửa giận trong lòng anh lại bùng lên, thì ra không phải bởi vì sự xuất hiện của Mĩ Na, mà là từ sớm hơn trước, trong lòng cô anh vốn không có trọng lượng nhiều lắm, bằng không cô sẽ không xem lời anh dặn dò như gió thoảng bên tai.

Tim anh như bị xiết chặt, chặt đến nỗi anh sắp thở không nổi.

“Tắc Hàn, em thấy Đồng Ánh Diệu đã quyết tâm với chia tay với anh, nếu không hôm nay cô sẽ không lại cùng đối tượng xem mắt đi ăn chung.” La Mĩ Na tiến sát ngực của anh, “Tắc Hàn, anh quên cô ấy đi, ngấm lại thời gian yêu đương vui vẻ trước kia của chúng ta, em yêu anh, em tin thời gian sau này của chúng ta sẽ rất vui vẻ.”

Quên người phụ nữ kia? Lí Tắc Hàn cười khổ, nếu như lấy đầu anh xuống, móc tim anh ra, mà anh còn có thể sống sót thì anh mới có thể quên cô được.

“Tắc Hàn, anh chỉ mới quen với cô ta hai tháng, tin em đi, kỳ thật anh cũng không như mình suy nghĩ yêu cô ấy đến như vậy, xin anh nghĩ lại một chút những này vui vẻ trước kia của chúng ta, được không?” La Mĩ Na dịu dàng kêu gọi, trước kia anh rất thích nghe thanh âm của cô.

Anh không như mình suy nghĩ yêu cô đến như vậy? “Nếu không yêu cô ấy như vậy thì tốt rồi.”

“Tắc Hàn?”

“Thời gian hai tháng có lẽ thật sự không dài đi, cho là hiểu rõ, rồi lại là phải cách xa đến như vậy.” Lí Tắc Hàn lại thăm thò dài, đẩy cô ra, “Mĩ Na, thật có lỗi, tôi lên lầu đi làm, gặp sau.” Anh bước về phía cao ốc công ty.

“Tắc Hàn!”

Đối với lời gọi của cô, Lí Tắc Hàn hoàn toàn không quay đầu lại, điều này làm cho La Mĩ Na cảm thấy vô cùng ừ rừ, cũng rất tức giận, bởi vì thái độ anh đối với cô vô cùng lãnh đạm.

Nhưng mà cho dù như thế, cô vẫn chưa muốn buông tay.

Chương 9

Buổi tối hơn tám giờ, khi Đồng Ánh Diệu từ trong phòng làm việc đi ra chuẩn bị về nhà thì gặp Hạ Kế Quang.

“Ánh Diệu, cô còn chưa về sao?”

“Vâng. Đang chuẩn bị về đây.” Đồng Ánh Diệu phát hiện vẻ mặt anh thoát nhìn như có điểm không ổn. “Anh Hạ, đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Tiểu Mã vừa mới gọi điện thoại cho tôi, anh ta và Tắc Hàn trong lúc từ hiện trường quay chụp quảng cáo trở về thì phát sinh tai nạn xe cộ, hiện tại hai người bọn họ đều đã được đưa đến bệnh viện.”

“Anh nói cái gì?!” Đồng Ánh Diệu giống như bị điện giật đến mặt trắng bệch, trái tim coi như bởi vì lời nói Hạ Kế Quang mà tự động ngừng đập, không hề ý thức buông túi xách trong tay bắt lấy tay anh. “Anh nói Tắc Hàn, anh anh anh... anh ấy bị tai nạn xe cộ?”

Tuy rằng cảm thấy phản ứng của cô là lạ, dường như quá mức kích động, nhưng Hạ Kế Quang đều nghĩ là do cô rất lo lắng cho Lí Tắc Hàn, xem ra hai người bọn họ mặc dù lời đồn đãi truyền bên ngoài đã chia tay nhưng vẫn yêu thích đối phương.

“Ánh Diệu, đừng khẩn trương như vậy.” Anh trấn an cô.

“Anh anh anh ấy... hiện tại thế nào?” Không chỉ thân thể, Đồng Ánh Diệu ngay cả lời nói cũng đều phát run.

“Cụ thể thế nào tôi chưa biết, hiện tại tôi muốn đến bệnh viện xem sao, cô muốn cùng đi với tôi không?”

“Được.” Dọc theo đường đi Hạ Kế Quang vẫn phải trấn an Đồng Ánh Diệu toàn thân đang phát run, vẻ mặt thoát nhìn như rất sợ hãi, cô khiến cho anh cũng cảm thấy rất lo lắng tình huống của bọn Tắc Hàn.

Xe đậu ở chỗ dừng xe trước bệnh viện, hai người Hạ Kế Quang cùng Đồng Ánh Diệu bước nhanh đi vào phòng cấp cứu bệnh viện.

Khi cửa phòng mở, bọn họ còn đứng ở ngoài cửa đã thấy Lí Tắc Hàn nằm dựa vào trên giường bệnh, mà còn lại La Mĩ Na đang nửa khom người ôm lấy anh, không thấy Tiểu Mã đâu.

“Mĩ Na, tôi không sao, cô không cần ôm tôi như vậy.”

“Nhưng em mới vừa rồi rất hồi hộp, lo lắng anh bị làm sao.” La Mĩ Na vẫn không buông anh ra.

Anh nói anh không có việc gì, Đồng Ánh Diệu cảm thấy tim mình giờ phút này lại bắt đầu đập chậm lại, ảm áp, anh nói anh không có việc gì.

Hạ Kế Quang nhìn tình huống trước mắt, lại nhìn Đồng Ánh Diệu đứng ở cửa ngăn ngại, thật là hồng бет, hiện tại rốt cuộc đây là tình hình gì, có phải anh không nên mang Ánh Diệu đến?

“Anh Hạ, anh ấy không có việc gì là tốt rồi, tôi đi về đây.”

“Sao vậy, cô không đi vào sao?”

“Không cần.” Sắc mặt Đồng Ánh Diệu vẫn tái nhợt như trước. “Còn có, đừng nói tôi đã tới.”

Nhìn Đồng Ánh Diệu ngồi trên tắc xi rồi đi, Hạ Kế Quang thật sự không biết nên nói cái gì, vừa mới ở trên đường, anh còn tưởng rằng bọn họ vẫn để ý đối phương, nhưng hiện tại xem ra lại...

Tên Lí Tắc Hàn đáng chết kia rốt cuộc yêu ai? Làm sao lại khiến cho sự việc phức tạp đến như vậy.

Sau khi nhìn tắc xi rời đi, anh đi vào phòng cấp cứu xem thương thế Lí Tắc Hàn ra sao.

“Tắc Hàn, cậu khỏe không?” Lí Tắc Hàn vừa thấy đến Hạ Kế Quang đến đây, nhin đau từ trên giường ngồi dậy, cho dù Hạ Kế Quang muốn anh đừng đứng lên, anh vẫn ngồi dậy.

Trán Tắc Hàn quần đầy băng gạc, cánh tay phải bọc băng vải, còn mắt cá chân có điểm xoay thương, thương thế thoạt nhìn không có gì nghiêm trọng, cũng không nhẹ, nhưng ít ra không có nguy hiểm sinh mệnh liền a di đà phật.

Lúc này Tiểu Mã đi tới. “Anh Hạ, anh đã đến rồi.” Tiểu Mã chỉ có cánh tay bị trầy da, bởi vậy có thể tự do đi lại. “Anh Hàn, tôi đã giúp anh làm thủ tục nhập viện, bác sĩ nói anh bị đụng đầu, phải lưu lại bệnh viện quan sát một ngày.”

“Tắc Hàn, anh không cần lo lắng, đêm nay em sẽ ở lại bệnh viện chăm sóc anh.” La Mĩ Na gắt gao cầm tay trái anh không có bị thương.

“Mĩ Na, cô về đi không cần ở lại, một mình tôi ở đây không có vấn đề gì.” Lí Tắc Hàn rút tay mình lại.

Quan tâm của mình bị người ta bỏ qua, ý tốt cũng bị cự tuyệt, điều này làm cho La Mĩ Na hơi mất hứng. “Anh để em ở lại có sao đâu, anh đừng quên em là bạn gái anh.”

“Mĩ Na, cô muốn tôi nói bao nhiêu lần nữa đây, tôi chưa từng nghĩ tới việc chia tay với Đồng Ánh Diệu.” Anh chỉ là giận cô không để ý đến anh, còn muốn đem anh giao cho Mĩ Na, nhưng cho dù như vậy anh cũng không hề nghĩ tới việc chia tay với cô.

“Nhưng là cô ta đã muốn chia tay anh, cô ta căn bản không cần anh.” La Mĩ Na tức giận la lên.

“Ách, xin lỗi, cho tôi chen vào một chút.” Hạ Kế Quang mở miệng chen vào nói. “Kỳ thật vừa mới này Ánh Diệu có cùng tôi đến bệnh viện.”

“Đồng Ánh Diệu đến đây? Cô ấy đâu?” Lí Tắc Hàn nhìn bốn phía.

“Cô ấy đã về rồi.”

“Về rồi?” Lí Tắc Hàn sững sốt một chút.

“Đại khái là nhìn cậu không có việc gì, bên cạnh lại có người chiếu cố, cho nên cô ấy trở về.” Hạ Kế Quang nhìn mắt vào La Mĩ Na, ý chỉ chính là bởi vì có cô ở đây, cho nên Ánh Diệu mới quay trở về.

“Nhưng mà cũng không biết có phải thân thể không thoải mái hay không cho nên mới trở về nghỉ ngơi, bởi vì sắc mặt cô ấy thoạt nhìn rất tái nhợt.” Ánh Diệu lúc này thoạt nhìn thật rất không thích hợp. Nghe thấy sắc mặt cô tái nhợt, Lí Tắc Hàn kinh hãi, vội hỏi nói: “Anh Hạ, có phải về mặt cô ấy rất sợ hãi phải không?”

“Đúng vậy, bộ dáng Ánh Diệu vừa mới rời thoạt nhìn không phải hồi hộp mà là sợ hãi, dường như sợ hãi cái gì đó, tóm lại, sắc mặt cô ấy thoạt nhìn rất không tốt.” So với Tắc Hàn – người bị thương này còn muốn tệ hơn. Tim Lí Tắc Hàn như bị bóp chặt.

“Tiểu Mã, lập tức giúp tôi làm thủ tục xuất viện, hiện tại tôi lập tức muốn đi tìm Đồng Ánh Diệu.” Tiểu Mã kinh ngạc. “Tôi vừa mới giúp anh làm thủ tục nhập viện, hiện tại lại muốn làm thủ tục xuất viện?”

“Đứng, đi nhanh đi!” Lí Tắc Hàn vội vàng xuống giường, cử động làm động đầu và xé ra vết thương nơi cánh tay làm cho anh la đau.

“Được.” Tiểu Mã đành phải lại đi đến quầy làm thủ tục.

“Tắc Hàn, anh điên rồi sao? Anh căn bản bây giờ là không thể đi động, bác sĩ cũng nói anh phải nằm lại bệnh viện.” La Mĩ Na ngăn trở hành vi điên cuồng của Lí Tắc Hàn, “Anh tùy tiện lộn xộn như vậy, sẽ chỉ làm thương thể càng thêm nghiêm trọng.”

“Đừng động vào tôi, hiện tại tôi nhất định phải đi tìm Đồng Ánh Diệu.” Anh nhất định phải nhìn thấy cô.

“Lí Tắc Hàn, cô ta đã chia tay với anh, sao anh lại cứ chấp nhất với cô ta như vậy? Em thì không được sao? Anh đã quên, anh cũng từng thích em.” La Mĩ Na khóc, bởi vì cô thật sự rất đau lòng, không thể vẫn hỏi tâm anh mà rất khổ sở.

“Mĩ Na, đối với cô tôi chỉ có thể nói xin lỗi.”

“Em không thích nghe anh nói xin lỗi, cùng em hợp lại không phải tốt sao.”

“Tôi thật sự rất yêu cô ấy, sinh mệnh của tôi đã không thể không có cô ấy!” Lí Tắc Hàn sâu sắc nói xong.

“Anh nói lời này có biết cực kỳ ngu xuẩn hay không, cũng không nghĩ lại cô ta đã không cần, anh còn nói yêu cô ta cái gì, thật sự mắc cười muốn chết.” La Mĩ Na vừa khóc vừa nói.

“Cho dù phải cầu xin, tôi cũng muốn cô ấy trở lại bên cạnh tôi.”

“Ý của anh là hiện tại anh muốn đi cầu xin cô ta trở lại bên cạnh anh?”

“Đúng vậy!” Lí Tắc Hàn kiên định gật đầu. Anh lại có thể dùng chữ cầu? La Mĩ Na hoàn toàn tuyệt vọng, cũng hoàn toàn hết hy vọng, giờ khắc này cô rất rõ ràng, người đàn ông cô từng bỏ đi này đã không có khả năng lại thuộc về cô, cô lau nước mắt, mở miệng mắng: “Đàn ông ngu ngốc, anh cứ đi cầu xin cô ta đi, về sau tôi sẽ không bao giờ xuất hiện ở trước mặt anh nữa.”

“Mĩ Na, cố gắng sống tốt nha.”

“Đàn ông ngu ngốc, tôi sẽ cố gắng sống thật tốt làm cho anh phải hối hận.” La Mĩ Na phần nộ cứ như thế đi khỏi bệnh viện, không hề quay đầu lại.

Mà Lí Tắc Hàn trong tình trạng này lại cố gắng đòi ra viện, Hạ Kế Quang và Tiểu Mã cũng chỉ có thể đỡ anh xuống giường, sau đó rời khỏi bệnh viện, đưa anh đi tìm Đồng Ánh Diệu.

Thật đáng sợ! Thật đáng sợ!

Ngồi trong phòng trọ nhỏ của mình, Đồng Ánh Diệu đang cong hai chân, hai tay ôm bắp chân, cầm đặt trên đầu gối co mình lại thành một khối.

Bởi vì trong lòng quá mức sợ hãi, cô gắt gao ôm lấy toàn thân mình đang phát run.

Một ngày buổi chiều lúc mười tuổi năm đó, chú đến trường học tìm đến cô, nói cha mẹ cô bị tai nạn xe cộ, muốn cô lập tức tới bệnh viện, lúc đó cô còn nhỏ nên không hiểu lắm ý tứ muốn cô lập tức tiến đến bệnh viện là gì, thì ra là để gặp mặt cha mẹ yêu thương lần cuối, nghĩ đến chuyện quá khứ cô lại muốn khóc, nhưng lại cắn môi cố nén.

Bởi vì cô từng nói cho cha mẹ ở trên trời, cô sẽ kiên cường, sẽ không tùy tiện hơi một tí liền khóc.

Vừa mới rồi cô lại gặp phải chuyện sợ hãi như năm đó vậy.

Trước khi đến bệnh viện cô đã hoàn toàn nói không ra lời, bóng ma cảm giác khả năng lại mất đi người nhà thân yêu nhất làm cho cô cực độ sợ hãi, cảm thấy bất cứ lúc nào cũng có thể bị tệ xui.

May mắn anh không có việc gì, sau đó cô mới biết được không biết khi nào mình đã xem người đàn ông kia là người nhà, người thân yêu nhất của mình, may mắn anh không có việc gì.

Cho dù biết anh không có việc gì, nhưng lại trải qua chuyện khủng bố như vậy, cô vẫn không có cách nào làm cho lòng mình yên tĩnh lại, không cần lại phát run nữa.

Thật muốn có người ôm mình, nhưng người kia lại ở bệnh viện...

Lúc này chuông cửa vang lên, Đồng Ánh Diệu không muốn đứng dậy, bởi vì đêm nay cô không muốn gặp bất kỳ kẻ nào, nhưng chuông cửa không ngừng vang, cô đành phải đứng dậy, nhìn qua con mắt theo dõi trên cửa lại thấy đó là Lí Tắc Hàn, cô ngây dại.

Mở cửa, cô thấy một người đàn ông cao lớn thân bị thương, nước mắt đã muốn rơi nhưng cô nhin xuống. “Anh làm sao có thể tới đây? Không phải ở bệnh viện sao?”

“Là Anh Hạ và Tiểu Mã đỡ anh đến, bọn họ vừa mới đi rồi.” Lí Tắc Hàn nhìn cô, “Có thể cho anh vào ngồi một chút không? Anh đứng không được lâu lắm.” Đầu anh đang choáng váng, chân lại bị thương.

“Anh nhanh vào nằm một chút.” Đồng Ánh Diệu lập tức đỡ anh vào cửa, ngồi vào trên giường mình, tay cô vuốt nhẹ băng vải trên trán anh, hỏi: “Rất đau sao? Có nặng lắm không? Còn có, anh đã bị thương nghiêm trọng như vậy, sao lại không ở trong bệnh viện nghỉ ngơi, chạy tới chỗ này làm gì?”

“Em xích lại đây một chút.” Lí Tắc Hàn kéo cô lại gần, tay trái không bị thương vuốt hai má tái nhợt của cô.

“Anh muốn đến nói với em, em không cần lo lắng, cũng không cần cảm thấy sợ hãi, anh không có chuyện gì, em xem, anh không phải đang khỏe mạnh ngồi ở trước mặt em sao?” Anh lại biết cô đang sợ cái gì? Nước mắt ầm ầm đã lâu rót cuộc nhin không được kích động đỏ rạo rạo xuống.

“Xin lỗi, anh đã làm cho em cảm thấy sợ hãi như vậy” Anh đưa tay sờ tới bên miệng cô, “Em muốn hay không cần xem, dã thú của em không có việc gì, anh đang êm đẹp ở trong này.”

Bàn tay nhỏ bé phát run cầm chặt bàn tay to áp áp kia cần một cái thật sâu vào ngón tay cái, sau đó cô khóc càng dữ hơn.

Cảm giác đau đớn truyền đến, Lí Tắc Hàn nhíu mày. “Em cần thật à?”

“Là anh muốn em cần!” Mặc dù đang thương tâm khóc thút thít, nhưng vẫn có chút bướng bỉnh.

“Thế nào, là thật đi?” Anh cười dịu dàng. “Em yên tâm, đây chỉ là một lần ngoài ý muốn, về sau anh sẽ lái xe cẩn thận, sau đó sống thật lâu, em không cần sợ hãi.”

“Tắc Hàn...” Tâm tình vô cùng kích động làm cô hầu như đứng không nổi té quỵ xuống đất, đưa tay ôm chặt lấy anh, dựa vào trong ngực anh. “Xin lỗi! Xin lỗi!”

“Sao lại nói xin lỗi anh?” Bàn tay to vuốt đầu của cô.

“Ở trên đường đến bệnh viện, em vẫn rất sợ hãi, sau đó em nghĩ đến hình như chưa từng nói với anh tâm ý của em đối với anh, em thật sự rất thích anh, thật sự rất yêu anh, em thật sự sợ anh không nghe được em nói những lời này.” Đồng Ánh Diệu tiếp tục khóc.

Lí Tắc Hàn hôn tóc cô. Thật là, thế nào cũng phải đợi anh bị thương, cô mới chịu nói ra tâm ý của mình, nhưng nếu muốn dùng cách này dọa cô mới có thể nghe cô ngoan ngoãn nói thương anh, như vậy anh thà rằng lựa chọn phương pháp khác.

Anh chỉ bị thương mà thôi, người phụ nữ này đã sợ hãi đến tam hồn lục phách mất hết, còn ở đây khóc rống, anh làm sao có thể nghĩ rằng cô không thương anh, không có anh cũng không sao?

Người phụ nữ này rõ ràng đã không thể không có anh.

Có lẽ trong lòng anh biết cô cũng thương anh, chỉ muốn cô biểu đạt nhiều một chút, nhưng xem ra từ nhỏ cô đã mất đi cha mẹ, sớm có thói quen độc lập, cô cũng không thói quen đòi người khác yêu thương, đương nhiên phương thức biểu đạt cũng sẽ không đủ nhiệt tình, nhưng anh biết rõ cô thương anh.

Anh chỉ biết cô sẽ sợ hãi bởi vì giống tình huống cha mẹ cô lúc trước, vì vậy cho dù bất kể như thế nào anh đều phải lập tức tìm gặp cô, thật may anh đã tới.

“Diệu của anh, nói thêm em yêu anh đi.”

“Em yêu anh! Em yêu anh! Em yêu anh!” Đồng Ánh Diệu hô.

Thật ngoan! Về sau nếu mỗi ngày có thể đều ngoan như vậy thì tốt. Anh nâng mặt cô lên, hôn trên nước mắt trên mặt sau đó hôn môi cô, nụ hôn này mang ý tứ an ủi, hôn nhẹ, hôn nhu, chậm rãi đem hơi thở lẫn nhau thổi vào trong cơ thể đối phương.

Đồng Ánh Diệu ngày càng gần sát anh hơn, không ngờ lại đụng tới cánh tay bị thương của anh, làm cho anh đau kêu ra tiếng, cô vội vàng lui ra, cô đã quên anh đang bị thương.

“Xin lỗi.” Cô chỉ muốn gần anh hơn một chút.

“Không sao.” Lí Tắc Hàn kéo cô ngồi ở bên cạnh anh. “Ánh Diệu, có chuyện anh muốn nói rõ ràng với em, sở dĩ anh đối với Mi Na cảm thấy áy náy, không phải bởi vì anh còn yêu cô ta, nguyên nhân thật sự là do anh lúc trước khi chưa chia tay với cô ấy, anh đã không còn thương cô ấy nữa, khi đó anh đã bị em hấp dẫn, đã thích em rồi.”

“Sao?” Đôi mắt sáng kia ngạc nhiên tròn to.

“Không nên nghi ngờ, đó là sự thật.” Anh cười khỏ. “Cũng bởi vì anh lãnh đạm với cô ấy, cô ấy mới đưa ra lời chia tay mà đi Hongkong phát triển, bởi vậy anh cảm thấy mình có chút xin lỗi cô ấy, nguyên nhân anh đi trấn an cô ấy chỉ là hy vọng cô ấy có thể bắt đầu một cuộc sống mới tốt đẹp hơn, mà khi này ở trong bệnh viện anh cũng đã nói rất rõ ràng.”

Anh vuốt nhẹ mặt của cô, “Anh luôn luôn suy đoán, mỗi lần em đấu võ mồm với anh, có phải cố ý khiến cho anh chú ý đến em hay không, cố ý khiêu khích anh phải không?” Thật sự rất giống, mà anh thật sự lần lượt cũng bị hấp dẫn.

Đồng Ánh Diệu ửng đỏ mặt. “Anh nói cái gì, em không có nghĩ như vậy.”

“Nói lại lần nữa em yêu anh xem” Cô cúi đầu. “Em yêu anh.” Hai người lại lần nữa hôn nồng nhiệt, sau đó có người rót cục nhện không được ngã vào trên giường, Đồng Ánh Diệu đặt anh nằm cho tốt.

“Đầu của anh còn choáng váng, bác sĩ vẫn muốn anh nằm viện quan sát.”

“Hiện tại chúng ta lập tức trở lại bệnh viện, anh...”

“Không cần, anh không sao, ngủ một giấc là tốt rồi.”

“Anh bị đụng vào đầu, ngủ một giấc làm sao có thể tốt được, em nghĩ vẫn nên trở lại bệnh viện thì tốt hơn.”

“Thật sự không cần, anh chỉ là...”

“Gi?”

“Năm xuống đây ngủ với anh, ngày mai anh sẽ khỏe thôi.”

“Thật sự không cần đi bệnh viện?”

“Thật sự, lại đây.”

“Được.” Đồng Ánh Diệu ngoan ngoãn nghe lời nằm xuống ở bên trái anh.

Hai người gắt gao ôm nhau, mặt Lí Tắc Hàn lúc này mới nở nụ cười, xem ra buổi tối hôm nay anh rốt cục có thể ngủ một giấc thật ngon, anh đã mất ngủ mấy ngày, đương nhiên không thể cho cô biết đầu của anh choáng váng là do mấy ngày trước không có ngủ ngon. Nhưng mà chuyện này không nên trách cô, biết rõ anh không có cô nằm bên cạnh sẽ không ngủ được còn chạy loạn.

Hiện tại rốt cục lại trở về bên cạnh anh, cảm giác thật tốt. Hai người không nói thêm gì nữa, cứ như vậy lẳng lặng ôm nhau, hồi lâu sau...

“Điều của anh.”

“Gi?” Cô cho là anh đã ngủ rồi chứ.

“Ngày mai em phải nói cho anh biết vì sao em lại chạy tới gặp Lưu Đại Đồng kia nha.”

Đồng Ánh Diệu hơi ngạc nhiên, anh không phải choáng váng đầu sao còn nhớ rõ việc này? Cô vừa ngược mặt lên lại phát hiện Lí Tắc Hàn đã ngủ thiếp đi.

Có làm hay không? Bỏ lại vấn đề này, dường như để dành ngày mai chuẩn bị tra tấn cô sao, như vậy đêm nay cô sẽ hỏi huyệt đến không thể ngủ được rồi, nói không chừng còn có thể gặp ác mộng.

Anh không phải cố ý muốn cho cô mất ngủ sao? Nhìn thấy khuôn mặt khô ngô kia nở nụ cười khi ngủ, cô nhin không được hôn anh một cái.

Quên đi, đành phải nhận tra tấn cùng xử phạt của anh, hy vọng không cần quá... khó vượt qua.

Đồng Ánh Diệu lại lần nữa nằm xuống lại bên cạnh anh, ngậm cười, nhẹ nhàng đi vào giấc ngủ.

Ba ngày sau, Lí Tắc Hàn trở lại công tác, mọi người đều thật cao hứng anh cát nhân thiên tướng, xe bị phá hủy mà anh lại chỉ bị một chút ngoại thương, đương nhiên cao hứng nhất là việc anh và Đồng Trường phòng hòa hảo.

“Cám ơn mọi người quan tâm.” Lí Tắc Hàn cảm ơn.

“Ah, Anh Hàn, bàn tay trái của anh như thế nào lại dán một cái băng cá nhân vậy, em nhớ rõ tay trái anh không có bị thương gì hết mà, chẳng lẽ nhớ lầm?” về mặt Tiểu Mã hoang mang.

“Đây là... Sau đó mới bị thương.” Anh xấu hổ cười. Bởi vì dấu cắn do Đồng Ánh Diệu hung hăng cắn vẫn còn, vì vậy làm sao cô cũng muốn anh dán băng cá nhân che đi.

“Sau lại mới bị thương?” Mọi người nghe không hiểu.

“Được rồi, đã đến giờ làm, giữa trưa lại tám tiếp.” Đồng Ánh Diệu có trách nhiệm nhắc nhở mọi người bắt đầu công tác. “Đi thôi, về phòng làm việc của anh đi.”

Mấy ngày chăm sóc qua, Đồng Ánh Diệu đã không còn cự tuyệt hành động chăm sóc như tình nhân của hai người ở công ty, mà ở phía sau mọi người nhìn thấy lấy làm thắc mắc.

Đồng Trường phòng trở nên dịu dàng nha, mặc dù không quen thấy bọn họ “ân ái” như vậy, nhưng mọi người vẫn muốn chúc mừng.

“Đồng Ánh Diệu, nếu tháo miếng băng cá nhân này ra, em nói xem khi mọi người thấy vết cắn này sẽ nói như thế nào? Anh nghĩ mọi người chắc không biết em hoang dã như vậy ha.” Lí Tắc Hàn cười đến rất đắc ý.

“Nếu em cởi áo khoác ra, cho mọi người xem xem em bị ‘thương’, toàn là vết trảo hay là dấu hôn, em nghĩ mọi người sẽ rất hứng thú, mọi người sẽ nói như thế nào về Lí Trường phòng đây?” Con mắt sáng thông minh láu lỉnh nháy anh một cái, hé ra cái miệng nhỏ nhắn cười duyên. “Em nghĩ từ nay về sau mọi người sẽ gọi anh bằng biệt hiệu mới là dã thú nha.”

“Đồng Ánh Diệu!” Anh gầm nhẹ. “Em lại đây cho anh.”

Đã lâu Lí Trường phòng không hô to “Đồng Ánh Diệu”, toàn bộ mọi người lại nhìn về phía bọn họ, nhìn Đồng Trường phòng làm Lí Trường phòng tức

giận kéo vào phòng làm việc của anh, như thế nào hình ảnh ân ái còn không đến một phút đồng hồ liền bị phá hủy? Mọi người hiểu ý cười, xem ra hai người kia sẽ vẫn khắc khẩu như vậy, vì vậy văn phòng này không sợ sẽ nhảm chán.

Lí Tắc Hàn lôi kéo Đồng Ánh Diệu vào phòng làm việc của anh, cửa mới vừa đóng lại, anh đã cúi xuống hôn liền.

Hiện tại anh vô cùng xác định, người phụ nữ này thật sự lúc nào cũng muốn quyến rũ anh, nghe lời cô vừa nói, còn có cái nháy mắt cười đến giảo hoạt kia, làm cho anh rất cuộc chịu không nổi dụ hoặc lôi kéo cô vào phòng làm việc.

“Thương” trên người cô là do anh tạo thành, bởi vì lâu lắm không chạm vào cô, hơn nữa vì chuyện cô đi gặp Lưu Đại Đồng, cho nên nhất thời không thể khống chế nhiều ôm cô rất lâu.

Đồng Ánh Diệu biết anh muốn hôn cô, vẻ mặt của anh rất rõ ràng, thật là, anh cũng không cảm thấy then thừng sao? Nhưng cô không cự tuyệt anh hôn, bởi vì cô biết người đàn ông này rất yêu cô. Nụ hôn nóng bỏng kết thúc trước khi hai người mất đi khống chế, Lí Tắc Hàn vuốt tóc cô, giọng điệu đầy vẻ cung chiều. “Được rồi, em về phòng làm việc đi!”

Đồng Ánh Diệu mở cửa, trước khi đi ra quay đầu nhìn anh cố ý cười mập mờ. “Lí Trường phòng, thật sự chỉ như vậy đã đủ rồi sao, anh xác định anh không hề muốn tiếp tục?”

Người phụ nữ này cố ý gây chuyện, làm cho Lí Tắc Hàn tức giận đến nghiến răng nhưng tâm cũng ngứa khó nhịn, người này biết rõ tâm tình của anh lại cố ý ở trong này khơi mào dục vọng của anh.

“Lí Trường phòng, thấy được anh thật nhẫn nại nha, không cần gấp gấp sao?” Đồng Ánh Diệu cười càn tác. Mặt người đàn ông đỏ lên, quát: “Đồng Ánh Diệu, một ngày nào đó anh sẽ cho em chết rất khó coi!”

Đồng Ánh Diệu cười rời khỏi phòng làm việc của anh, người đàn ông này thật là, vẫn là một dạng cảm không thể kích thích, nhưng đùa được rất tốt, lần sau tiếp tục nhiều hơn. Nhớ tới Lí Tắc Hàn nói cô mỗi lần khắc khẩu đều như là đang cố ý dụ dỗ anh, hiện tại xem ra hình như là thật nha, như vậy từ khi nào thì cô bắt đầu thích trêu đùa anh như vậy?

Một tháng trước? Hai tháng trước? Hay là nửa năm trước? Không đúng, hình như là sớm hơn... Như vậy cô không phải như Lí Tắc Hàn nói cũng bắt cả hai tay mà thời gian yêu của cô còn lâu một chút...

Tuyệt đối không thể để cho tên kia biết! Hơi đỏ mặt, Đồng Ánh Diệu đi về phòng làm việc của mình, trên mặt mang nụ cười ngọt ngào.

Đồng Ánh Diệu cùng Lí Tắc Hàn kết hôn.

Đồng Thắng Trung không chọn nhà hàng xa quá, tiệc cưới là tiệc cơ động (*ai đến trước ăn trước*), không gian rộng lớn, mọi người cũng có thể vui chơi thỏa thích, mà Đồng Ánh Diệu đều giao tất cả cho chú mình xử lý, chỉ cần chú và thím vui vẻ là tốt rồi.

Trong tiệc cưới, Đồng Ánh Diệu chuẩn bị ba bộ áo cưới, mà mỗi một lần đổi áo cưới đều là do chú rể nắm tay cô dâu đi vào trong phòng thay quần áo, hiện tại mọi người đã không còn kiêng kị chuyện gì, ngược lại cho rằng chú rể rất quan tâm săn sóc, cô dâu gả rất uống.

Kha Như Mẫn nhìn vị trí bên cạnh đã trống một hồi lâu, cảm thấy hình như lần này hai người thay quần áo đã lâu, muốn vào trong hỏi thăm một chút không? Lúc này một người đi tới nắm tay bà, đó là con gái của bà – Đồng Ánh Thái.

“Tiểu Thái, A Diệu đi vào thay đồ đã lâu, con vào hỏi thăm xem?”

Đồng Ánh Thái nhìn về phía phòng thay đồ, “Không có việc gì, chờ bọn họ một chút nữa sẽ ra thôi.” Về ngoài của Đồng Ánh Thái và chị họ Đồng Ánh Diệu có chút giống nhau, bất quá vóc dáng có vẻ kiều nhỏ hơn một chút, nhưng cặp mắt linh tinh quý quai tuyệt không thua chị họ cô.

Kha Như Mẫn nhìn trên tay con gái cầm vài chai bia, la lên, “Con muốn uống thứ này sao?”

“Vâng.”

“Con muốn uống đến không đi nổi sao, uống nhiều như vậy.”

“Không sao, ba già đã nói muốn mọi người tận hưởng.” Cô cũng bởi vì rất cao hứng khi thấy chị họ gả được cho một ông chồng tốt thôi.

“Đúng rồi, mẹ, con hỏi mẹ, người đàn ông ngồi ở bàn thứ hai mang kính đen kia là ai? Con nhớ rõ thân bằng bạn tốt nhà chúng ta hình như không có nhân vật này.”

Nên nói như thế nào đây, người đàn ông ngồi ở chỗ kia, lúc vừa vào cô liền chú ý tới anh, bởi vì bây giờ là năm nào rồi mà lại còn có người ăn mặc quê mùa như vậy? Ngồi ở chỗ đó, đừng nói vai phụ, căn bản chỉ là người qua đường, anh ta là ai vậy?

Kha Như Mẫn nhìn về phía con gái chỉ. “Ồ, đó là Lưu giáo viên.”

“Lưu giáo viên?” Kha Như Mẫn nhỏ giọng nói chuyện với con gái, “Chính là đối tượng xem mắt bị Ánh Diệu từ chối, bởi vì anh là bạn học tiểu học của Ánh Diệu, bởi vậy cũng tới tham gia tiệc cưới chúc mừng bọn họ.”

“Mẹ nói đó là người bị cự tuyệt không dưới mười lần – Lưu giáo viên?” Lúc trước cô từng nghe qua mẹ nhắc tới việc này, mẹ nói Lưu giáo sư mỗi lần xem mắt đều thất bại, Đồng Ánh Thái nhìn anh, “Khó trách sẽ bị từ chối, bộ dạng kia căn bản là không mang ra ngoài được.”

“Tiểu Thái, con nói chuyện cho ra vẻ con gái một chút.” Cái gì kêu không mang ra ngoài được.

Nhìn con gái ôm một đồng bia trở về chỗ ngồi, Kha Như Mẫn nhẹ lắc đầu. Ủ! Tiểu Thái từ nhỏ chỉ có bề ngoài thoát nhìn giống cô gái, cá tính cái gì đều giống con trai, như vậy làm như thế nào có biện pháp giống Ánh Diệu gả được cho ông xã tốt đây?

Quay lại vấn đề chính, Ánh Diệu bọn họ hai người đi thay quần áo cũng đã lâu lắm rồi? Quên đi, cứ để những người trẻ tuổi làm theo ý mình, Kha Như Mẫn cười cười, cùng hai ông bà sui gia từ nước Mỹ xa xôi trở về tham gia hôn lễ con trai ăn uống, vui vẻ nói chuyện phiếm.

Mà trong phòng thay đồ, một đôi vừa mới cưới lại đang giằng co chuyện quần áo. Nhìn bộ áo cưới màu hồng nhạt điểm vàng trên tay Đồng Ánh Diệu kia, áo cưới rất xinh đẹp nhưng sắc mặt Lí Tắc Hàn không thể nào đẹp được. “Ban đầu không phải anh đã nói không chọn bộ áo cưới này mà.”

“Nhưng em chọn nó.” Đồng Ánh Diệu nở nụ cười. Cô vốn định nhờ em họ đến giúp cô đổi áo, cô tính làm cho mọi người kinh diễm, kết quả nào biết người đàn ông này cố ý đến giúp cô đổi, bởi vậy mới có thể trước bị anh phát hiện cô muốn mặc bộ áo cưới này. “Em cảm thấy bộ áo cưới này rất gọi cảm, anh đã quên, khi em mặc thử nhân viên cửa hàng đều nói rất đẹp sao.”

“Cái áo cưới này không gọi cảm, mà là lộ liễu.”

“Được rồi, giúp em mặc nhanh lên, mọi người đều đang đợi chúng ta.”

“Đổi áo khác.”

“Không còn áo khác, chỉ còn bộ áo để tiễn khách thôi.” Cô muốn mặc cái áo này.

Lí Tắc Hàn cắn răng, không còn cách nào. “Vậy đổi đi, mặc xong, tìm xem có cái áo choàng hay linh tinh gì đó khoác lên.”

Nhưng sửa chữa lúc trước lại có sai sót, vấn đề là Đồng Ánh Diệu mấy ngày nay ăn nên đầy đặn hơn, khóa kéo cái áo này có chút khó khăn không thể thuận lợi kéo lên, thậm chí hơn là, cổ áo phía trước lại rất trễ, làm cho hai bầu ngực cô như hai quả mận đào bị đè ép gần như muốn rớt ra khỏi cổ áo.

“Em mặc như vậy phía trước rất lộ liễu.” Lí Tắc Hàn lấy tay định giúp cô điều chỉnh một chút vị trí trước ngực, không ngờ anh mới chạm vào, Đồng Ánh Diệu không khỏi khẽ rên lên.

“Ah.” Anh đột nhiên chạm vào cô, hại cô khản trương lên.

“Làm chi lại phát ra loại thanh âm này? Tưởng dụ hoặc ai đây?”

“Ngủ ngốc, đừng náo loạn, nhanh giúp em mặc vào.”

“Nhưng phía trước rất trễ, không thể dễ như vậy được.” Anh không thể dễ cho bà xã lộ hàng được.

“Em tự mình làm được rồi.”

Bàn tay to đã đặt ở ngực, ý đồ anh là muốn kéo cao cổ áo lên, nhưng mà hiệu quả không lớn, khóa kéo phía sau vẫn không thể kéo lên, làm cho đầu anh đầy mồ hôi, sau đó tay anh lại duỗi tay bao trọn lấy bầu ngực cô.

“Àn a... Đại sắc lang, Anh rút cuộc đang sờ cái gì?”

“Anh chỉ giúp em mặc nó, không phải anh sớm nói qua không nên mặc cái này sao?” Cái áo cưới này mặc ở trên người cô thật sự rất gọi cảm xinh đẹp, nhưng lại rất lộ liễu, vì vậy ngay từ đầu anh vốn không chọn nó. “Còn có, không cần phát ra loại thanh âm này.”

“Loại thanh âm thế nào? Là ừ, hay là ừ hừ...”

“Đồng Ánh Diệu, lúc này em muốn nghịch lửa, phải cẩn thận nên biết dập tắt lửa như thế nào nha.” Lí Tắc Hàn đưa ra cảnh cáo, người phụ nữ này luôn thích khiêu khích anh.

“Ừ hừ, người ta muốn thì sao...” Cô vẫn còn đùa.

Về anh tuần kia cứng đờ, Lí Tắc Hàn lấy tay ôm cô, xoay người cô lại.

“Tắc Hàn, anh làm gì?”

“Đương nhiên là làm tình, bởi vì có người thích nghịch lửa.”

“Anh điên rồi, mọi người đều ở bên ngoài chờ chúng ta.” Cảm giác bàn tay to ấm áp kia vuốt mông cô, đang muốn đi xuống, Đồng Ánh Diệu không thể không dựng thẳng cờ trắng. “Được rồi, em xin lỗi anh, không chơi.”

Nếu thật sự tiếp tục như vậy, làm sao cô còn có thể đi ra ngoài gặp nhiều khách khứa như vậy, hơn nữa một lát nữa tiền khách cô làm sao còn đứng được.

“Thật sự không chơi?”

“Đúng vậy.” Lí Tắc Hàn lúc này mới buông ra cô, vừa mới nãy nếu tiếp tục đi xuống như vậy, anh thật lo lắng mình không thể không chế được bị cô khơi mào dục hỏa. “Thôi mặc bộ áo lúc tiền khách kia đi, dù sao cũng sắp tiền khách, coi như ở giữa bớt đôi một bộ thì tốt rồi.”

Đồng Ánh Diệu cũng chỉ có thể thỏa hiệp, tuy rằng cô rất muốn mặc cái áo cưới xinh đẹp này, nhưng cô mặc lên, cổ rất trễ cũng có điểm nguy hiểm, cô cũng không muốn ăn mặc lộ liễu đi ra ngoài.

Lí Tắc Hàn giúp cô đổi một bộ áo khác, lại nhìn cô. “Tốt lắm, thật sự là đẹp ngay người.”

“Cám ơn.”

“Chúng ta đi ra ngoài đi!”

“Vâng.” Hai người ra khỏi phòng, sau đó đi về phía phòng tiếp khách.

“Ông xã thân ái, em yêu anh.”

“Làm sao đột nhiên lại buồn nôn như vậy?” Lí Tắc Hàn cười.

“Em cảm thấy thể trạng anh rất tốt nha, rất mạnh mẽ nha, ah, hừ, ừ ah...” Đồng Ánh Diệu khẽ rên, thân thể còn cố ý cọ thân thể cao lớn kia vài cái.

“Ông xã, anh muốn không?”

Thân thể Lí Tắc Hàn cứng đờ, vẻ mặt nhìn như đang ẩn nhẫn cái gì. “Đồng Ánh Diệu, em... người phụ nữ này thật sự vô cùng thích chọc ‘lừa’ nha! Buổi tối...”

“Buổi tối anh sẽ làm cho em không thể xuống giường nha.” Đồng Ánh Diệu thay anh nói cho hết lời, cười duyên mang theo vẻ ranh mãnh, sau đó dường như không có việc gì đi về phía mọi người.

“Đồng Ánh Diệu!” Lí Tắc Hàn khẽ gọi, vội vàng đuổi theo con bướm trắng xinh đẹp đang cười xấu xa kia, anh thật sự bị cô đánh bại, hiện tại nghĩ lại, hai người đầu vô mồm, hình như là anh chưa từng thắng được lần nào.

Vì sao? Hiện tại anh đã biết nguyên nhân, vì khi người phụ nữ này cố ý làm chuyện xấu thì biểu hiện lại vô cùng khả ái đáng yêu mê người.

Bàn tay to cầm bàn tay cô nhỏ bé, hai người nhìn nhau cười, cùng nhau đi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Nhị Kiến Khiêu Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.